

Maurice Leblanc

ARSÈNE LUPIN
GENTLEMANTYVEN

Maurice Leblanc

Gentlemantyven Arsène Lupin

eBibliotek 1800

2022

Ophavsret og brugsbetingelser

Copyright and conditions of use

1. Arsène Lupin lader sig arrestere

Forunderlige rejse! Den var begyndt så godt, under så fuldendt lykkelige auspicier, og skulle dog ende på en sådan måde, at jeg måtte se alle mine skønne forhåbninger briste.

Om bord på *Provence*, en af vore største, smukkeste, hurtigste og bedst indrettede amerikabåde, var samlet et udvalgt selskab af damer og herrer, som i følelsen af at være overladt til sig selv hver især beflittede sig på at gøre rejsen over havet så fornøjelig og minderig som muligt. Det er en egen behagelig følelse således for en kortere tid at være så godt som afskåret fra forbindelse med den øvrige menneskehed. Man hygger sig uvilkårligt, lever sig hurtigere sammen end under almindelige forhold og bliver på én dag intim med mennesker, man ellers næppe ville kunne tænke sig at komme i nærmere berøring med. Man ligesom søger forbundsfæller i sine medrejsende for ved deres hjælp bedre at kunne trodse havets vrede, når bølgerne larmer om skibet, eller værge sig mod den følelse af uhygge, der kan betage et menneske ved synet af det slumrende ocean, hvis grænser man intet steds øjner.

En sådan rejse minder jo på en måde om selve livet med dets uro og stille, dets ensformighed og foranderlighed, og måske det netop er derfor, at man så begærligt og ilfærdigt kaster sig ind i de oplevelser, som bliver mulige under de særegne forhold.

Man øjner jo nemlig eventyrets slutning så at sige i samme øjeblik, det tager sin begyndelse.

I de seneste år er der for resten dukket noget op, som delvis har forandret en sørejses karakter. Der er sket det næsten ufattelige, at man selv midt i havets ørkener kan vedligeholde forbindelsen med den verden, som man skulle synes aldeles frigjort fra. Der er skabt et bånd – usynligt, ganske vist – som rækker til de fjerneste kroge. Den trådløse telegraf! I gamle dage havde man dog lidt af et holdepunkt; man kunne slå sig til ro med tanken om hule jernledninger, hvorigennem meddelelser blev sendt fra sted til sted. Men nu! Nu er vi midt i eventyret, midt i fantasiens tillokkende rige. Nu har vi kun vindens vinger at ty til for at søge en forklaring på underet.

De første timer af rejsen havde vi alle en ejendommelig følelse af at blive forfulgt, ja, distanceret af disse uhørlige røster, der bragte os bud fra efterladte venner. Vi havde imidlertid allerede vænnet os til fænomenet, da vi om eftermiddagen den anden dag under et optrækkende uvejr blev indhentet af følgende depeche:

> *"Arsène Lupin ombord første klasse, blond, sår højre underarm, rejser under navn R..."*

Til alt uheld blev forbindelsen her afbrudt af et mægtigt lyn. Vi måtte nøjes med forbogstavet af det navn, Arsène Lupin søgte at dække sig under.

Havde det været en hvilken som helst anden efterretning, som nødig måtte blive passagererne bekendt, er jeg vis på, at hverken funktionærerne ved telegrafen, kaptajnen eller den politimand, vi havde om bord, ville have røbet den. Men der er

nyheder, som ikke kan holdes hemmelige, og en sådan var denne. Inden aften var der ikke én iblandt os, der ikke vidste, at den berygtede Arsène Lupin var med om bord. Arsène Lupin! Denne dumdristige indbrudstyv, som det dog ikke var muligt at få fat på. Dag efter dag havde man læst i bladene om alle hans forvovne bedrifter, og det var almindelig bekendt, at Ganimard, vor mest fremragende opdager, havde svoret ham kamp på liv og død, men trods al sin energi og snuhed ikke en eneste gang bragt ham i en virkelig farlig situation. Arsène Lupin! Denne gådefulde gentleman, som øvede sit forbryderiske håndværk i slotte og herskabshuse, og som ikke lod sig putte blår i øjnene af forloren fornemhed. Som den gang, da han havde gjort indbrud hos baron Schormann, men gik tomhændet bort derfra efterladende sit visitkort med denne påskrift: "Arsène Lupin, gentlemantyv. Kommer igen, når Deres 'antikke' møbler er blevet mere ægte." Arsène Lupin! Manden med de talløse forklædninger, snart chauffør, snart sanger, boghøker, fars søn, ung mand, gammel mand, handelsrejsende, russisk læge, spansk toreador. Arsène Lupin om bord! Arsène Lupin ikke blot om bord, men med iblandt os, midt i de udvalgtes kreds! Måske ved siden af mig ved bordet? Måske min sovekammerat?

"Og den spænding skal vi gå i endnu i fem døgn!" udbrød miss Nelly Underdown. "Det bliver jo ikke til at holde ud. Bare han kunne blive arresteret ... Hør De, herr d'Andrézy," sagde hun til mig, "De står jo på sådan en udmærket fod med kaptajnen, kan De dog ikke sige os noget nærmere?"

Hvor gerne havde jeg ikke givet miss Nelly ordentlig besked, hvis jeg selv blot havde været klogere end hun! Hun var en af disse bedårende kvinder, som straks og over alt kommer til at

stå i første række, bliver målet for alle mænds blikke. Hendes skønhed og rigdom blændede enhver. Hun var dronningen, vi hendes underdanige og hengivne hof.

Efter i Paris at have fuldendt sin opdragelse under ledelse af sin franskfødte moder var hun nu på vej over til sin fader, den hovedrige Underdown i Chicago. En veninde, frøken Jerland, ledsagede hende på rejse.

Allerede fra det første øjeblik af vort bekendtskab havde jeg indrulleret mig blandt hendes tilbedere, og jeg tør sige, at jeg ret åbent lagde mine følelser for dagen, ligesom hun også lod til at finde et vist behag i mine ærbødige tilnærmelser. Efter et par dages forløb blev jeg imidlertid klar over, at min beundring for hende var mere end rent overfladisk, og til min glæde troede jeg at bemærke, at en dybere følelse for mig også vandt indpas hos hende.

Kun én af herrerne havde jeg måske grund til at betragte som min rival. Han var ganske køn, elegant og fornem, og det så ud, som om hun undertiden foretrak hans stilfærdige væsen for min mere overfladiske pariserfacon.

Han sad netop i den beundrende skare, der omgav miss Nelly, da hun henvendte sit spørgsmål til mig. Vi opholdt os på dækket, nogle af selskabet mageligt anbragt i flugtstolene. Himlen var klaret op efter den foregående dags uvejr, og det var det dejligste vejr.

"Jeg kan desværre ikke sige Dem noget som helst, frøken," måtte jeg til min beklagelse svare. "Men hvad er der vel i vejen for, at vi ligesom gamle Ganimard på egen hånd optager kampen mod denne Lupin?"

"Å, De er nu så rask i vendingen."

"Jamen, er det ikke rigtigt, hvad jeg siger? Sagen er jo slet ikke så indviklet."

"Jo, det finder jeg virkelig."

"Det er, fordi De glemmer de faktorer, vi allerede har at regne med. For det første rejser han under et navn, der begynder med R."

"Ja, det er da endelig ikke nok til at afsløre manden."

"For det andet rejser han alene ..."

"Som om det var nok!"

"Og er blond. Derefter behøver vi blot at gøre et udvalg af listen over passagererne."

Jeg havde netop listen i lommen, tog den frem og gik den igennem.

"Det viser sig straks, at der kun er tretten af vore medrejsende, hvis forbogstav opfordrer til en nøjere undersøgelse af de vedkommende. Der kan jo nemlig kun være tale om passagerer på første klasse. Af disse tretten med forbogstavet R har de ni hustruer, børn eller tyende med. Tilbage bliver altså følgende fire herrer: Markis de Raverdan ..."

"Legationssekretæren," afbrød miss Nelly mig; "ham kender jeg."

"Major Rawson ..."

"Min onkel," meddelte en af de omkringstående.

"Herr Rivolta ..."

"Her," kom det muntert fra en af de tilstedeværende herrer, en italiener, hvis ansigt var næsten begravet i kulsort skæg.

Miss Nelly lo af fuld hals.

"Ja, egentlig blond kan man jo ikke beskylde herr Rivolta for at være."

"Så må vi altså gå ud fra, at den skyldige er den, der står sidst på listen: Herr Rozaine. Hvem kender hr. Rozaine?"

Selskabet tav. Miss Nelly vendte sig spørgende om mod den unge mand, hvis tilstedeværelse i hendes nærhed var mig en torn i øjet.

"Hvad siger De til det, hr. Rozaine?" spurgte hun.

Alle så på ham. Han var blond.

Ærlig talt, det gav et helt sæt i mig. Og den trykkende tavshed, der havde lagt sig over os alle, vidnede om, at mine medrejsende var genstand for en lignende sindsbevægelse. Mistanken var for øvrigt i og for sig aldeles absurd, eftersom den pågældende ikke havde givet os nogen som helst anledning til at tro, at han ikke havde den reneste samvittighed.

"Hvad jeg siger!" gentog han. "Intet. Med henblik på mit navn og de øvrige omstændigheder, at jeg rejser alene og er blond, er jeg nemlig selv allerede kommet til samme resultat som herr d'Andrézy. Jeg foreslår derfor, at jeg bliver arresteret."

Han så inderlig komisk ud, da han sagde dette, og det var vel også kun hans spøg; men hans udseende og måde at sige det på gjorde alligevel et sært indtryk på os.

"Men har De da et sår på armen?" spurgte miss Nelly.

"Nej, det er jo sandt," svarede han, "såret har jeg skam ikke."

Med en nervøs bevægelse smøgede han ærmet op og blottede sin arm. Der var ganske vist intet sår, men det slog mig – og jeg kunne se på miss Nelly, at også hun studsede ved det – at det var den venstre arm, han viste frem.

Jeg skulle lige til at gøre en bemærkning om det, da vor opmærksomhed blev bortledt af noget andet. Lady Jerland,

miss Nellys veninde, kom farende hen imod os, kendeligt ophidset.

Vi stimlede sammen om hende, men så fortumlet, hun var, lykkedes det hende først efter flere forgæves forsøg at fremstamme:

"Mine smykker! De er væk! Stjålet allesammen!"

Nej, de var netop ikke stjålet allesammen, som det senere viste sig. Hvad der var endnu mærkeligere: Tyven havde vraget og valgt.

Af hendes diadem, af hals- og armbånd havde han udtaget – ikke de største, men de fineste, mest værdifulde sten. Indfatningerne havde han ladet ligge. Som de lå der, uden juveler, mindede de mig om blomster, der har mistet deres farverige kronblade.

Lady Jerland havde kun været fra sin kahyt en ganske kort tid, blot et løb oppe at drikke te, og tyven måtte altså være brudt ind midt om dagen, skønt der var en næsten uafladelig færdsel i gangen mellem kahytterne. Og ikke nok med det! I det øjeblik, han havde haft at arbejde i, skulle han dog først finde smykkeskrinet, der stod gemt i en hatteæske, træffe sit valg og bryde stenene ud.

Der var naturligvis kun én mening blandt passagererne med hensyn til tyveriets gerningsmand. Det kunne jo ikke være nogen anden end Arsène Lupin. Fremgangsmåden var i øvrigt også aldeles hans. Lupins sindrige, uforklarlige og gennemtænkte metode lod sig påvise fra først til sidst. Den mindre geniale tyv havde selvfølgelig taget hele smykkeskrinets indhold uden at betænke, hvilke vanskeligheder han ville få med

at skjule det. Arsène Lupin derimod havde gjort et lille, fint udvalg og skulle nok få det gemt godt af vejen.

Ved middagen stod pladserne på hver side af Rozaine tomme. Ved teen var han selv ikke til stede, og det forlød, at kaptajnen havde sikret sig hans person.

Hans arrestation, hvis berettigelse ingen drog i tvivl, føltes som en sand lettelse. Man trak atter vejret frit, og i løbet af aftenen kom der ligefrem feststemning op. Der blev danset, og miss Nelly tog med overstrømmende munterhed del i glæden, hvoraf jeg sluttede, at selv om hun havde taget venligt imod Rozaines galanteri, så havde han dog ikke forstået at vække dybere følelser hos hende. Den aften overgav jeg mig helt og holdent. Ved midnatstid, mens månen sendte sit klare skær ned over vort skib, tilstod jeg hende min kærlighed, og min dristighed lod ikke til at være hende imod.

Dagen efter erfarede man imidlertid med almindelig forbavselse, at Rozaine var sat på fri fod igen, da beviserne imod ham ikke var tilstrækkelig fældende. Han havde fremlagt sine papirer, som aldeles uimodsigeligt godtgjorde, at han var søn af en bekendt købmand i Bordeaux. Og desuden havde han heller ikke den mindste antydning af et sår på armen.

"Å, papirer," udbrød Rozaines fjender, "de beviser jo ingen ting. Arsène Lupin er mand for at skaffe så mange af den slags, man vil se. Og det med såret kan jo bero på en misforståelse. Måske har han slet ikke fået noget sår, eller måske det er lægt."

Nogle indvendte, at Rozaine havde opholdt sig på dækket, mens tyveriet blev begået. Det var nemlig bevist.

"En mand af Arsène Lupins kaliber behøver såmænd slet ikke at være til stede ved de tyverier, han begår," svarede de mest

hårdnakkede.

Men bortset fra al snak om sagen var der ét punkt, som enhver begrundet formodning strandede på: Telegrammet. Hvem andre end Rozaine rejste alene og var blond? Og havde et navn med forbogstavet R?

Da Rozaine lidt før frokost frimodigt nærmede sig vor kreds, rejste miss Nelly og lady Jerland sig demonstrativt og gik. Formodentlig var denne deres optræden nærmest dikteret af frygt.

Længere op ad dagen gik et maskinskrevet cirkulære rundt imellem skibets besætning, officerer og mandskab, og et andet af samme indhold cirkulerede blandt samtlige passagerer. Herr Louis Rozaine udlovede deri en sum på ti tusinde francs til den, der afslørede Arsène Lupin eller kunne udpege den, der var i besiddelse af de stjålne juveler.

"Og hvis ingen vil hjælpe mig mod den skurk," erklærede Rozaine overfor kaptajnen, "skal jeg nok selv være mand for at komme ham til livs."

Rozaine mod Arsène Lupin! Eller rettere, som vi sagde, Arsène Lupin mod Arsène Lupin! Den kamp var visselig ikke uden spænding.

To dage kom den til at vare. I den tid var Rozaine på færde her og der og alle vegne, søgende, spørgende og frittende, ved nat som ved dag.

Kaptajnen lå heller ikke på den lade side. *Provence* blev gennemsøgt fra køl til mastetop. Man endevendte hver eneste kahyt med den fornuftige motivering, at tyvekosterne kunne være skjult lige så godt det ene sted som det andet, undtagen måske netop hos tyven selv.

"De må da til sidst komme på et eller andet spor," udtalte miss Nelly til mig. "Om han end aldrig er så stor en troldmand, kan han dog ikke have gjort juvelerne usynlige."

"Jo, det kan han egentlig godt," mente jeg, "medmindre de også undersøger vore klæder, os selv fra top til tå. Ja, selv sådan et lille apparat som dette," vedblev jeg og pegede på min Kodak, som jeg havde fotograferet hende med i alle mulige stillinger, "selv det kan jo mageligt rumme alle lady Jerlands ædelstene. Man lader, som man tager plader, og spillet er oplagt vundet."

"Jamen, jeg har altid hørt, at der ikke findes den tyv, som ikke gør i det mindste én dumhed, der leder på sporet."

"Der er ikke desto mindre én: Arsène Lupin."

"Hvilken forskel er der da imellem ham og de andre?"

"Det skal jeg sige Dem. Han tænker ikke på sit tyveri alene, men mest på alle de omstændigheder, der kan føre til hans fald."

"Til at begynde med var De ikke slet så mistrøstig."

"Jamen, siden har jeg set ham i arbejde."

"Og nu mener De altså ..."

"At det er tidsspilde at spekulere mere på den historie."

Undersøgelserne gav ikke det ringeste resultat, eller jeg må hellere sige, resultatet af undersøgelserne svarede ikke til forventningerne. Det bestod nemlig i, at kaptajnens ur blev stjålet.

Nu kom der rigtig fart i arbejdet. Rozaine og kaptajnen var lige ivrige, ledte og forhørte, og dagen efter blev uret fundet mellem et par af næstkommanderendes flipper.

Dette spøgefulde indfald, der så ud som det rene trolderi, lignede fuldkommen Arsène Lupins metode. Det, der

kendetegnede hele hans færd, var nemlig, næst efter hans genialitet, det drilagtige humør, han bestandig lagde for dagen. Tyvehåndværket var hans kald, hans livsgerning; det var ikke til at tage fejl af. Men tillige kunne man altid mærke, at han gik til sit arbejde med godt humør, rigtig med lyst til at gøre det hele fornøjeligt – for ham selv. Man kunne næsten høre, hvorledes han stod bag kulisserne og lo af fuld hals over alle de grinagtigheder, han kunne finde på.

Han var utvivlsomt en stor kunstner i sit fag, og når jeg så den tavse, indesluttede Rozaine og tænkte på den rolle, han formodentlig gik rundt og spillede for os, kunne jeg ikke med min bedste vilje lade være med til en vis grad at beundre ham.

Den næstsidste nat på rejsen hørte den vagthavende officer en sagte stønnen fra en af de mørkeste kroge på dækket. Han gik efter lyden og fandt en mand liggende med hovedet indviklet i et tykt, gråt tæppe og hænderne sammenbundet med en tynd snor. Det var Rozaine.

Han blev befriet for sine bånd, og efter at være kommet lidt til kræfter – han var nemlig ret forkommen – forklarede han, at han på en af sine undersøgelsesekspeditioner pludselig var blevet slået til jorden bagfra og udplyndret. På hans frakke havde gerningsmanden med en knappenål anbragt et kort, hvorpå der stod følgende: *"Arsène Lupin modtager med tak herr Rozaines ti tusind francs."*

I Rozaines tegnebog havde der imidlertid været tyve tusindfrancssedler, og nu var der ingen tilbage.

Naturligvis blev den arme mand beskyldt for selv at have arrangeret dette overfald; men rent bortset fra, at han umuligt kunne have bundet sig selv på den måde, som det var sket, var

skriften på kortet absolut forskellig fra hans. Derimod lignede den påfaldende Lupins, således som den var gengivet i en gammel avis, der tilfældigvis fandtes om bord.

Rozaine var altså næppe Arsène Lupin. Rozaine var Rozaine, søn af en købmand i Bordeaux. Og Arsène Lupin? Ja, han havde altså på ny på en ret ubehagelig måde røbet sin nærværelse i vort selskab.

Nu var man for alvor bange. Ingen vovede mere at være ene i sin kahyt eller at færdes alene på alt for afsides liggende steder. Forsigtigt holdt man sig i nærheden af folk, man havde absolut tillid til, og blot på den svageste mistanke holdt man sig sky fra de mennesker, man før havde været ivrige efter at søge omgang med. Ulykken var jo, at der ikke var én bestemt, som man havde særlig grund til at mistro. I enhver af os stak Arsène Lupin. Vor ophidsede indbildningskraft tillagde ham overnaturlig og ubegrænset magt. Vi antog ham i stand til at anlægge en hvilken som helst forklædning, til skiftevis at være den ærværdige major Rawson eller den fine markis de Raverdan eller den og den med både kone, børn og tjenerskab. Telegrammets ordlyd var trådt i baggrunden. Man tog ikke mere hensyn til hverken det ene eller det andet punkt af signalementet.

De senere telegrammer bragte intet nyt. Kaptajnen talte i hvert fald ikke om noget; men hans tavshed blev selvfølgelig udtydet så på én og så på en anden måde, kun ikke i beroligende retning.

Intet under, at den sidste dag forekom os aldrig at ville få ende. Vi gik omkring i uhyggelig forudfølelse af en ventende ulykke. Det ville næppe blive mindre end et mord, mente vi. I

hvert fald var vi overbevist om, at Arsène Lupin ikke ville indskrænke sig til de to forefaldne småtterier. Han var jo herre på skibet og havde blot at befale. Med liv og alle ejendele stod vi til hans rådighed.

For mig gik timerne nok så herligt. Miss Nelly skænkede mig hele sin fortrolighed. Påvirket af de mange ængstende begivenheder og frygtsom af naturen søgte hun med eller mod sin vilje beskyttelse hos mig, og behøver jeg at sige, at jeg var lykkelig ved at tage hende under mine vinger?

I mit hjertes inderste velsignede jeg Arsène Lupin. Det var jo ham, der bragte os hinanden nær. Han var anledningen til, at jeg turde vugge mig i de fagreste drømme, drømme om kærlighed og – hvorfor forsøge at skjule det? – om andre af denne verdens attråværdige goder. Min slægt nød ganske vist stor anseelse i Poitou, men forgyldningen var rigtignok ved at gå af vort våbenskjold, og jeg fandt det ikke en adelsmand uværdigt at stræbe efter at gengive sit navn dets tabte glans. Miss Nelly syntes heller ikke at føle sig stødt over mine drømme. Hendes smilende blik opmuntrede mig tværtimod, og klangen i hendes stemme gav mig håb.

De sidste timer stod vi side om side, lænede til rælingen, og betragtede med interesse den amerikanske kyst, som tonede tydeligere og tydeligere frem for vort øje.

Efterforskningerne var stillet i bero. Man forholdt sig afventende, og alle, lige fra første klasses passagerer til emigranterne på mellemdækket, imødeså med spænding løsningen på den gåde, der havde holdt os i ånde så længe. Hvem iblandt os var Lupin? Hvilket navn og hvilken forklædning havde han dækket sig under?

Endelig oprandt det store øjeblik. Jeg vil aldrig kunne glemme det, om jeg så skulle blive hundrede år.

"Hvor De er bleg, miss Nelly," sagde jeg til min ledsagerinde, som støttede sig tungt til min arm.

"Og De," svarede hun, "De er også så besynderlig."

"Kan det forbavse Dem? Det er jo en skæbnesvanger stund, som jeg er lykkelig ved at opleve i Deres selskab. Jeg tror, at tanken på ..."

Hun hørte ikke et ord af mine udgydelser, nervøs og ophidset som hun var. Landgangsbroen var lagt over; men før vi fik lov at forlade skibet, kom der en mængde uniformerede mænd om bord, toldfunktionærer, dragere, postmænd og politibetjente.

"Det skulle ikke undre mig, om Arsène Lupin allerede er sluppet væk," udbrød miss Nelly ivrigt.

"Ja, eller han kan være sprunget i Atlanterhavet for at undgå fængslets vanære."

"Å, De skal ikke gøre nar."

Pludselig fo'r jeg sammen. Miss Nelly spurgte, hvad der gik af mig.

"Kan De se den lille mand, der står inde ved landgangen?"

"Ham med paraplyen og den olivengrønne overfrakke?"

"Ja. Det er Ganimard."

"Ganimard?"

"Ja, den berømte opdager, der har svoret at ville arrestere Arsène Lupin. Nu forstår jeg bedre grunden til, at vi ikke har hørt noget fra denne side Atlanten. Ganimard har taget sagen i sin hånd, og han ynder ikke andres indblanding i sine affærer."

"Så bliver Arsène Lupin vel sikkert grebet?"

"Det er ikke godt at sige. Så vidt jeg ved, har Ganimard aldrig set ham, uden at han har været både forklædt og lavet om i ansigtet, og hvis han ikke kender hans påtagne navn ..."

"Å," udbrød hun med denne lidt grusomme nysgerrighed, der er kvinderne egen, "bare jeg måtte se ham blive arresteret!"

"Ja, lad os så holde os lidt tilbage. Arsène Lupin har nok fået øje på sin modstander derinde og går i land blandt de sidste i håb om, at den gamle til den tid er blevet træt."

Landstigningen begyndte. Ganimard stod med en ligegyldig mine lænet til sin paraply og ænsede tilsyneladende ikke i særlig grad alle de mennesker, der væltede ind over broen. Jeg lagde mærke til, at en af skibets officerer stod bag ved ham og af og til gav ham nogle oplysninger.

Markis de Raverdan, major Rawson og mange andre gik forbi opdageren, også italieneren hr. Rivolta, og nu var turen kommet til hr. Rozaine.

Stakkels Rozaine! Han så ud, som om han endnu ikke rigtig havde forvundet den medfart, han havde fået.

"Det er måske alligevel ham," sagde miss Nelly. "Hvad tror *De*?"

"Jeg synes, det kunne være morsomt at tage en plade af Ganimard og Rozaine sammen. Værs'god, her er apparatet, hvis De har lyst; jeg selv har så meget at bære på."

Jeg rakte hende min Kodak, men hun var ikke hurtig nok i vendingen. Rozaine var uantastet passeret. Officeren bag ved Ganimard gjorde ham en hviskende meddelelse; men Ganimard trak blot på skuldrene og lod Rozaine gå.

Men hvem i himlens navn var da Arsène Lupin?

"Hvem kan det dog så være?" udbrød miss Nelly forundret.

Der var nu kun en snes mennesker tilbage, og miss Nelly så forskende på den ene efter den anden, ligesom angst for, at han ikke skulle være imellem dem.

"Nu kan vi ikke godt vente længere," sagde jeg til hende.

Hun begyndte at gå, og jeg fulgte lige i hælene på hende; men vi var næppe kommet over broen, før Ganimard stillede sig i vejen for os.

"Hvad er meningen?" spurgte jeg.

"Et øjeblik, min herre; det haster jo ikke."

"Jeg ledsager denne dame."

"De må ikke desto mindre tillade, at jeg opholder Dem et øjeblik," sagde Ganimard i en meget bestemt tone. "De er jo Arsène Lupin, ikke sandt?" vedblev han efter at have fikseret mig skarpt.

"Nej, mit navn er Bernard d'Andrézy," svarede jeg og tvang mig til at le.

"Bernard d'Andrézy døde i Makedonien for tre år siden."

"De er på vildspor. Hvis Bernard d'Andrézy var død, var jeg ikke mere i live, hvad De dog må indrømme, at jeg er. Vil De se mine papirer? Værs'god."

"Ja, det er d'Andrézys; men hvorledes de er kommet i Deres besiddelse, skal jeg senere have den fornøjelse at oplyse Dem om."

"Er De da helt forrykt? Arsène Lupin har gjort rejsen med under et navn med forbogstavet R."

"Ja, atter en af Deres genistreger, et falsk spor, De har pudset dem derhjemme ind på. Ja, De nægter Dem såmænd ingen fornøjelse, min ven; men denne gang har De dog spillet Deres kort mindre godt."

Jeg stod et øjeblik på spring, men med et hårdt greb i min arm sikrede Ganimard sig min person. Ulykkeligvis tog han lige på det i telegrammet omtalte sår, og smerten afnødte mig et skrig.

Nå, der var altså ikke andet at gøre end at finde sig i skæbnen. Jeg vendte mig om mod miss Nelly, som med åbenbar sorg havde hørt det hele. Hendes blik mødte mit, hun slog øjnene ned, så på min Kodak, og i samme nu, kunne jeg se, gik der et lys op for hende. Ja, det forholdt sig, som hun tænkte: i den lille, hule tingest havde jeg gemt lady Jerlands juveler og hr. Rozaines tyve tusindfrancssedler. Og det var af lutter beregning, at jeg havde anmodet hende om at tage apparatet til sig under landgangen.

Jeg sværger højt og helligt, at i dette skæbnesvangre øjeblik, hvor jeg lige var faldet i kløerne på Ganimard og hans hjælpere, havde jeg slet ikke tanke for mig selv. Det var mig inderlig ligegyldigt, at jeg var arresteret, at folk stod omkring mig og så ondt til mig, alt var mig ligegyldigt undtagen dette ene: hvad miss Nelly ville gøre med fotografiapparatet.

Jeg ikke just frygtede dette håndgribelige og aldeles fældende bevis, men jeg var uhyre spændt på at se, om miss Nelly ville give politiet det i hænde. Ville hun forråde mig, fælde mig? Ville hun handle som den uforsonlige fjende, eller ville tanken på det, vi havde oplevet sammen, tilføre hendes foragt for mig, forbryderen, det moment af overbærenhed, som er uadskilleligt fra kvindens blødere karakter?

Hun gik forbi mig. Jeg hilste dybt, uden et ord. Sammen med flere af passagererne gik hun ind over landgangsbroen, stadig med min Kodak i hånden.

"Hun tør vel ikke gøre det lige for folks øjne," tænkte jeg ved mig selv; "men det første, hun gør, når hun kommer i land, er nok at overgive apparatet til politiet."

Midt på broen gjorde hun imidlertid med vilje en kejtet bevægelse, hvorved hun tabte min Kodak i vandet, ned mellem skib og bolværk, og gik så bort for øjnene af mig.

Hendes smukke skikkelse forsvandt i mængden, dukkede frem igen et sekund og blev atter borte – for stedse!

Jeg stod et øjeblik som naglet til pletten, opfyldt af en blid, vemodig følelse, og med et dybt suk udbrød jeg til stor forbavselse for Ganimard, der vel anså mig for en forhærdet skurk:

"Det er dog i grunden trist, at jeg ikke er en ærlig mand! – –"

Således fortalte Arsène Lupin mig en vinteraften historien om sin arrestation. En tilfældig hændelse, som jeg en anden gang skal berette, havde imellem ham og mig knyttet et bånd, som jeg vel næppe kan kalde et venskabsbånd, omend jeg er tilbøjelig til at tro, at Arsène Lupin beærer mig med venskabelige følelser. På denne måde forklarer jeg i hvert fald den omstændighed, at han fra tid til anden uventet dukker op i mit stille arbejdsværelse, medbringende hele sin ungdommelige glæde og de forfriskende pust fra sit raske liv. Så kommer han som den mand, som skæbnen kun har haft smil og gunstbevisninger til overs for.

Hvordan han ser ud? Ja, hvad skal jeg sige? Jeg har set Arsène Lupin måske tyve gange, og hver gang har han været forskellig,

en anden end sidst. Kun øjne, skikkelse og væsen har bestandig været ens overfor mig.

"Jeg ved knap selv, hvem jeg er," sagde han engang. "Undertiden kan jeg ikke kende mig selv i spejlet."

Det lyder som pral og vås, men sandt er det, selv om man næsten ikke kan tænke sig det, når man da ikke kender hans uudtømmelige hjælpekilder, hans tålmodighed, hans færdighed i at behandle sminke, hans fænomenale evne til at forandre selv udtrykket i sit ansigt i den grad, at forholdet mellem de oprindelige træk i virkeligheden helt forrykkes.

"Hvorfor," siger han, "skulle jeg være den samme evig og altid og derved afskære mig selv fra at færdes frit omkring? Mine gerninger betegner mig tilstrækkelig tydeligt til, at jeg kan undvære en bestemt personligheds ydre præg. Så meget des bedre for mig," føjer han til med en vis stolthed, "om man aldrig er i stand til at tage mig i kraven og sige: Her er Arsène Lupin. Hovedsagen er, at alt, hvad jeg foretager mig, er af den art, at det ikke er til at tage fejl af, at det er *mit* værk."

Det er nogle af hans bedrifter, nogle af de eventyr, der knytter sig til hans navn, jeg vil forsøge at gengive efter hans egne beretninger – dem, han viste mig den gunst at aflægge til mig, når han stundom en vinteraften kom og besøgte mig i mit ensomme, stille arbejdsværelse.

2. Arsène Lupin i fængsel

Enhver turist, der fortjener dette navn, og som kender Seinens bredder, har på vejen fra Jumièges til Saint-Wandrille-ruinerne ikke kunnet lade være at lægge mærke til det ejendommelige lille slot, Malaquis, der hæver sig stolt på en klippe midt i flodløbet og ved en vindebro er forbundet med land. Dets skumle tårne glider umærkeligt over i klippegrunden, der må tænkes som en uhyre granitblok, som ved en eller anden forfærdelig naturrevolution er skilt ud fra moderbjerget og kastet ud i floden. Og nu ligger den altså der ombølget af de sagte skvulpende vande, og mellem sivene ved bredden sidder vipstjerten og vugger sig på de fugtigblanke sten.

Malaquis' historie handler kun om kampe, sejre, overfald, rov og mord. Egnens bønder fortæller endnu med gysen om alle de rædsler, den gamle borg har været vidne til. Der går de mest utrolige sagn, lige fra det om de underjordiske gange til Jumièges og til det af Charles den Syvendes skønne veninde, Agnes Sorel, beboede herresæde.

I denne gamle røver- og ridderborg bor nu baron Nathan Cahorn, baron Satan, som han i sin tid blev kaldt på Børsen, hvor han tjente sin mægtige formue i løbet af påfaldende kort tid. De forarmede herrer til Malaquis måtte for at friste livet lidt endnu sælge ham forfædrenes gamle besiddelse, og der har baronen nu installeret sine uforlignelige samlinger af møbler, malerier, porcelæn og billedskærerarbejde. Han lever ganske ene med tre gamle tjenere. Slottets porte åbnes aldrig for nogen

gæst. Ingen fremmed har nogen sinde fået lov at beundre de prægtigt udsmykkede gamle sale, hans Rubens, hans Watteau'er, hans Jean Goujon stol og alle de andre herligheder, som han med umådelig bekostning har båret væk fra de store auktioner for næsen af de allerrigeste samlere.

Men baron Satan levede i angst og bæven. Det er ikke for sin person, han frygter, men for de skatte, han med umættelig lidenskab og med en aldrig svigtende kunstsans har samlet. Det bør nemlig bemærkes, at der ikke lever den jøde, som har taget baron Satan ved næsen. Som sagt, baronen elsker sine skatte, som gnieren sine penge, og han våger over dem med en elskers skinsyge lidenskab.

Hver aften ved solnedgang bliver de jernbeslåede porte for hver ende af vindebroen lukket og stænget, og ved den mindste berøring af dem alarmeres elektriske ringeapparater. Faren kan kun komme fra landsiden, idet klippen stiger stejlt op af floden uden at frembyde et eneste støttepunkt.

En fredag i september kom postbuddet som sædvanlig til syne på brohovedet, og som sædvanlig tog baronen selv imod ham ved porten. Han tog manden på det omhyggeligste i øjesyn, som om det ikke var den troskyldige bonde, der i mange år dag ud og dag ind havde bragt ham aviserne.

"Ja, det er skam ingen andre end mig selv, hr. baron."

"Man kan aldrig vide det," brummede Cahorn.

Postbuddet afleverede de sædvanlige aviser.

"Og så har jeg et brev til hr. baronen i dag."

"Et brev?"

"Ja, rekommanderet endda."

Ensom og venneløs, som baronen var, fik han ellers aldrig breve og betragtede derfor straks dette enestående tilfælde som et dårligt varsel, der opfordrede til at tage sig i agt. Hvem kunne mon denne brevskriver være, som kom her og forstyrrede hans fred?

"Der skal kvitteres, hr. baron."

Cahorn kvitterede med en ed, tog brevet og vendte og drejede det på alle leder og kanter, indtil postbuddet var godt og vel over broen. Så først brød han kuverten, der viste sig at indeholde et almindeligt ark brevpapir med følgende adresseangivelse: *Santéfængslet, Paris.* Underskrevet: *Arsène Lupin.* Brevets indhold var i øvrigt dette:

"Hr. baron!
I galleriet mellem de to sale i Deres slot hænger der et brillant maleri af Philippe de Champaigne, som tiltaler mig ganske overordentligt. Deres Rubens synes jeg også godt om og den mindste Watteau. I salen til højre har jeg særlig opholdt mig ved Beauvais-gobelinerne og det lille empirebord af Jacob. I salen til venstre ved juvelerne i glasskabet og miniaturbillederne.

For denne gang skal jeg lade mig nøje med de nævnte ting, som jeg formentlig let vil kunne afsætte. Jeg anmoder Dem da om at lade dem forsvarligt indpakke og sende (fragt betalt) til Batignolles-banegården under mit navn, inden otte dage. I modsat fald må jeg selv påtage mig at flytte dem natten mellem den 27. og 28. september, og i så

tilfælde vil jeg naturligvis ikke lade det blive ved de ovenanførte ting.

Jeg beder Dem undskylde den lille ulejlighed, jeg må gøre Dem, og idet jeg på forhånd bringer min bedste tak, tegner jeg mig

med højagtelse

Arsène Lupin."

P.S. Den store Watteau skal De endelig ikke sende. Jeg skal nemlig betro Dem, at skønt De gav tredive tusind francs for den, er det ikke andet end en kopi. Originalen blev under Direktoriet brændt ved et orgie af Barras, jfr. Garats utrykte memoirer.

Jeg bryder mig heller ikke om Ludvig den Femtendes ordenskæde, hvis ægthed forekommer mig tvivlsom."

Dette brev bragte baron Cahorn helt fra koncepterne, og ikke uden grund. Underskrevet af enhver anden ville det have været foruroligende nok, men af Arsène Lupin!

Som stadig avislæser og som en mand, der særlig fulgte med alt, hvad der skete rundt om i verden af tyverier og den slags forbrydelser, var han ingenlunde uvidende om, hvad denne heksemester af en indbrudstyv havde på sin samvittighed. Vel vidste han, at Arsène Lupin var blevet arresteret af Ganimard ved landstigningen i Amerika og nu sad velforvaret under lås og lukke bag fængselsmuren, mens undersøgelsen stod på – den, der for resten var besværlig nok – men han vidste også, at man kunne vente sig alt fra *den* kant. I øvrigt var jo alene

brevskriverens nøjagtige kendskab til grupperingen af hans malerier og møbler et uhyggeligt indicium. Hvem havde givet ham disse oplysninger om ting, som intet menneske havde set?

Baronen var ilde til mode; men tanken på hans borgs uindtagelighed, som den lå der på den stejle klippe med dybt vand på alle sider, denne tanke beroligede ham dog snart. Der kunne jo ikke være nogen virkelig fare. Det var jo simpelthen utænkeligt, at nogen mod hans vilje skulle kunne trænge ind i hans samlingers ukrænkelige helligdom. Og dog! Arsène Lupin? Hvad regnede han porte og mure? Til hvad nytte de snildest udtænkte hindringer, de mest gennemførte sikkerhedsforanstaltninger, når den mand havde sat sig et mål, han ville nå? Samme aften skrev baronen til statsprokurøren i Rouen, vedlagde trusselsbrevet og forlangte beskyttelse. Svaret kom omgående og gik kortelig ud på, at da bemeldte Arsène Lupin for tiden hensad i Santéfængslet under skarp bevogtning, som umuliggjorde, at han kunne være afsender af det fremsendte brev, måtte dette brev antages at være en mystifikation. Alt, først og fremmest selve kendsgerningerne, talte for denne antagelses rigtighed, og ydermere havde en tilkaldt grafolog på grundlag af en anstillet undersøgelse af skriften afgivet det skøn, at skriften, til trods for visse lighedspunkter, ikke var anholdtes.

"Til trods for visse lighedspunkter." Det var egentlig kun disse fem ord, der interesserede baronen, der heri så udtalt den usikkerhed med hensyn til det centrale i sagen, som i hans øjne ville have gjort myndighedernes indgriben ganske selvfølgelig.

Arsène Lupins brev læste han atter og atter, skønt han for længst kunne det ordret udenad. "I modsat fald må jeg selv

påtage mig at flytte dem natten mellem den 27. og 28. september." Mere præcist kunne det ikke godt siges.

Mistroisk og indesluttet, som baron Cahorn var, turde han ikke udtale sig overfor sine tjenere, som han desuden ikke ubetinget stolede på. Men da han for en gangs skyld ligefrem trængte til at tale med et menneske, til at søge råd, og da den stedlige øvrighed altså på en måde slog hånden af ham, og han ikke var sikker på at kunne klare sig alene, var han en tid betænkt på at tage til Paris for at søge assistance hos en eller anden gammel politimand.

Der gik imidlertid et par dage, inden han fik truffet endelig bestemmelse om dette, og så den tredje dag læste han til sin glædelige overraskelse en sålydende notits i *Réveil de Caudebec*:

"I snart tre uger har vi haft den glæde at se hr. forhenværende politiinspektør Ganimard iblandt os. Hr. Ganimard, som ved at pågribe Arsène Lupin har erhvervet sig europæisk berømmelse, tilbringer sit velfortjente otium med at fange småfisk."

Ganimard! Der var jo manden. Han kunne jo overhovedet ikke få nogen bedre til at forberede modtagelsen af Arsène Lupin.

Baronen var ikke længe om at komme af sted til Caudebec, en lille by omtrent en mils vej fra Malaquis. Det var jo bare en nem lille spadseretur for en rask mand som baronen, der jo tilmed gik hjemmefra med de lyseste forhåbninger.

I Caudebec spurgte han forgæves efter politiinspektøren og måtte til sidst, da ingen kunne give ham besked, henvende sig på *Réveil de Caudebec*'s redaktionskontor. Redaktøren førte ham straks hen til vinduet, der vendte ud imod floden, og sagde:

"Ganimard, ham kan De ikke undgå at træffe ved hans kære medestang. Se, der står han netop – den lille, gråskæggede mand."

"Ham med stråhatten?"

"Akkurat. En ganske interessant type, men ikke videre indladende."

Et øjeblik efter var baronen nede hos Ganimard og præsenterede sig. Efter et par uheldige forsøg på at komme i snak med ham om almindelige ting valgte han at gå lige til sagen. Ganimard blev ganske roligt ved med sit fiskeri og syntes ikke at finde baronens meddelelser særlig interessante.

"Nej, ved De nu hvad," udbrød han og rystede ligesom medlidende på hovedet, da Cahorn var færdig med at fortælle, "det er da endnu ikke blevet skik og brug at sende varsel til de mennesker, man har i sinde at gøre indbrud hos. I hvert fald ligner det ikke Arsène Lupin at lave den slags genistreger."

"Ja, men ..."

"Nej, der er slet intet *Men*. De kan da forstå, hr. baron, at hvis der var den svageste rimelighed for, at det er Arsène Lupin, der har været på spil, så ville jeg med begær gribe lejligheden til på ny at tage mig en dyst med det kære væsen. De ved jo, hvor meget jeg holder af ham; men desværre, havde jeg nær sagt, han sidder godt nok, hvor han sidder."

"Jamen, hvis han nu slipper ud?"

"Man slipper ikke ud af Santéfængslet, han så lidt som nogen anden, og skulle det alligevel ske, at han gjorde det, så ville jeg skyndsomst sikre mig ham igen. Nej, hr. baron, De kan såmænd trygt gå hjem og sove, og det må De helst, for ellers får jeg vist ikke flere bid i dag."

Dermed var samtalen til ende, og baronen tog hjem, til dels beroliget af Ganimards overlegne afvisning af hele sagen. Hjemme på Malaquis så han nu for sikkerheds skyld alt udvendigt låseværk efter, ligesom han på forskellig måde udspionerede tjenerne, og da der med disse beskæftigelser var gået to uforstyrrede døgn, var han nær ved at tro, at al hans frygt beroede på en illusion. Ganimard havde naturligvis ret i, at man ikke sådan sendte meddelelse i forvejen til folk, man ville gøre tyvebesøg hos.

Tirsdag den 26., ved tretiden om eftermiddagen, kom der en dreng med følgende telegram til baronen:

"Sendingen ikke på banegården. Klar til i morgen aften. Lupin."

Nu var gode råd for alvor dyre. Skulle man ikke hellere opfylde Lupins forlangende?

Baronen skyndte sig til Caudebec. Ganimard sad og fiskede som sidst.

"Nå, og så?" udbrød han, da baronen havde vist ham depechen.

"Ja, nu ved jeg ikke ... det er jo i morgen."

"At hvad?"

"Indbruddet. At han kommer og stjæler mine samlinger."

Ganimard slap medestangen, lagde armene over kors, så op og ned ad Cahorn og spurgte i en arrig tone:

"Bilder De Dem måske ind, at jeg vil have mere at gøre med den vanvittige historie?"

"Hvad forlanger De for at tilbringe i morgen nat på Malaquis?"

"Ingen ting. Jeg vil ikke have med det at bestille."

"Sig Deres pris. Jeg er meget rig."

"Jeg er jo trådt tilbage fra tjenesten," bemærkede inspektøren, som baronens ubeherskede tilbud gjorde et vist formildende indtryk på. "Jeg har ligefrem ikke lov til at ..."

"Det skal ikke komme videre. Jeg lover Dem diskretion, hvad der end sker."

"Jamen, der sker intet."

"Så får De det jo så meget lettere. Vil De gøre det for tre tusind francs?"

Inspektøren tog sig en skrå, tyggede lidt på den og baronens tilbud og svarede så:

"Nå, så lad mig da slå til. Men det siger jeg Dem åbent og ærligt på forhånd, at efter min mening er de penge kastet ud af vinduet."

"Det spiller ingen rolle."

"Ja, når man kan tage det på *den* måde, er det naturligvis en anden sag. Nå, for resten, efter alt, hvad denne Lupin har bedrevet, så må man jo ... Fyren har selvfølgelig en hel bande i sit sold ... Sig mig, kan vi nu stole på Deres tjenestefolk?"

"Å, ja, jeg tænker det næsten."

"Lad os så hellere lade være. Jeg sender telegram efter et par af mine venner, som vi nok vil være bedre tjent med ... Men så må De vist helst forsvinde, for at vi ikke skal blive set sammen. I morgen aften, henad ni, ses vi igen."

Dagen efter havde baron Cahorn travlt med at efterse sin våbensamling og tage det frem, han mente at kunne få anvendelse for. I dagens løb gjorde han også flere små

spejdertog ud omkring i slottets omgivelser; men intet steds bemærkede han noget som helst mistænkeligt.

Klokken halv ni om aftenen sendte han sine folk bort og holdt derefter selv vagt ved den yderste port, indtil Ganimard og hans to hjælpere kort efter havde indfundet sig. Inspektøren forestillende de to mænd, der var et par ganske solide fyre med tyrehalse og jernnæver, og forhørte sig dernæst hos baronen angående lokaliteterne på slottet. Efter at have fået udtømmende forklaring med hensyn til alle døre og vinduer, gik han i gang med at lukke og barrikadere enhver adgang til de to udsatte sale, ligesom han forvissede sig om, at væggene over alt var aldeles massive. Derpå anbragte han de to mænd i galleriet mellem salene.

"Nu ingen tossestreger, forstår I! Det er jo ikke meningen, at I skal sidde og sove her. Ved den mindste mistænkelige lyd åbner I vinduet til gården og kalder på mig. Af og til må I også kaste et blik ud over floden. En klippe på fem meters højde er en bagatel for den slags fyre."

Dermed gik han og låsede døren udvendig fra.

"Og så skal vi på vor post," sagde han til baronen, som fulgte ham blindt.

Til station for natten havde han valgt et lille rum, der lå i ringmuren ved siden af porten, og som i fordums tid havde været borgvægterens opholdssted. Gennem et kighul kunne man overse vindebroen, gennem et andet slotsgården. I en krog af vægterhuset fandtes i gulvet et hul af form som en brøndåbning.

"De sagde jo, hr. baron, at dette hul i sin tid var den eneste adgang til den underjordiske gang, og at det i mands minde har

været tilstoppet."

"Ja."

"Nå, hvis der så ikke alligevel findes andre adgange, som kun Arsène Lupin kender, hvad jo for resten ikke er rimeligt, så tør vi formodentlig være rolige."

Inspektøren stillede nu et par stole sammen, satte sig mageligt til rette, tændte en medbragt rejsepibe og udbrød med et suk:

"Ja, hr. baron, det siger jeg Dem, at havde jeg ikke følt mig tiltalt af udsigten til at kunne sætte en kvist på det lille sted, hvor jeg glæder mig til at tilbringe min alderdom, så var jeg aldrig gået med til sådan et stykke arbejde. Når jeg engang fortæller min ven Lupin den historie, revner han af latter."

Baronen fandt ikke, der var noget at le ad. Med hver hørenerve spændt sad han og lyttede med voksende uro. Af og til gik han hen og lænede sig ud over åbningen i gulvet, mens han ængsteligt stirrede ned i det gabende, bælgmørke dyb.

Klokken slog elleve, tolv, ét.

Pludselig greb baronen Ganimard hårdt i armen, og inspektøren var lysvågen i samme nu.

"Kan De høre?"

"Ja."

"Hvad er det?"

"Det var mig, der snorkede."

"Nej, hør!"

"Å, det er jo tudehornet på et automobil."

"Jamen ..."

"De behøver såmænd ikke at være bange for, at Lupin finder på at benytte et automobil som stormbuk, hvis han vil bryde ind

hos Dem. Tag De Dem ganske roligt en lur, hr. baron; sådan gør jeg, som De ser. God nat!"

Der skete ikke mere den nat. Baronen hørte, trods al anspændelse, ikke andet end Ganimards dybe, regelmæssige snorken.

Da dagen begyndte at gry, forlod de deres celle og gik ud i den kølige, friske og så højtideligt stille morgenstund. Baronen var tindrende fornøjet, Ganimard stadig lige rolig. De gik op på slottet. Ikke en lyd at høre! Intet mistænkeligt at se!

"Hvad sagde jeg, hr. baron? Ja, jeg burde ikke have taget imod Deres tilbud, jeg skammer mig næsten."

De åbnede døren til galleriet. Der sad de to hjælpere nok så nydeligt og snorksov.

"Nu har jeg Gud hjælpe mig aldrig set så galt," brølede inspektøren.

"Malerierne! Skabet!" lød i det samme som et smertefyldt skrig fra baronen.

Og fægtende vildt med armene, mens gråden stod ham i halsen, stirrede han som fortabt på de nøgne vægge, hvor nu sømmene sad og snorene hang til ingen nytte. Hans Watteau væk, Rubens borte, gobelinerne stjålet, glasskabet tømt.

"Og mine Ludvig den Sekstende stager! Min ... å, min ..."

Som en afsindig løb han rundt i salene, mens han talte sammen de beløb, han i tidens løb havde betalt for sine skatte. Og så svor og rasede han igen som et menneske, der har tabt alt og nu er henvist til at jage sig en kugle gennem hovedet.

En uendelig svag trøst var det ham dog at se Ganimards målløse forbavselse. I modsætning til baronen var inspektøren

aldeles ude af stand til at røre sig. Han var som forstenet. Rent ubevidst gik han rundt og undersøgte døre og vinduer. Intet spor af vold! Ingen revner i loftet, intet hul i gulvet! Alt i den skønneste orden! Det hele måtte være gået for sig efter en overordentlig grundigt gennemtænkt plan.

"Arsène Lupin," mumlede han aldeles tilintetgjort.

I et spring styrtede han sig derpå over sine to hjælpere og bearbejdede dem i vildt raseri med arme og ben, mens han samtidig trakterede dem med sprogets værste udtryk, blot for at få luft. Men de *rørte* sig ikke.

"Skulle de måske ...?"

Han så mændene nærmere efter, og blev hurtigt klar over, at deres søvn ikke var naturlig.

"De må på en eller anden måde have fået noget søvndyssende ind," erklærede han overfor baronen.

"Af hvem?"

"Af ham, for pokker, eller af de banditter, han benytter sig af. Jeg sporer hans finger i det, der er foregået her."

"Så er der altså intet at stille op for mig?"

"Nej, intet."

"Hvor det er til at blive rasende, vanvittig over!"

"De må selvfølgelig melde det."

"Som om det var nogen nytte til!"

"Det er da et forsøg værd. Politiet har dog midler ..."

"Midler, ja, det har vi set. Nej, politiet ... Se med Dem selv! I dette øjeblik, hvor der dog var grund for Dem til at lede efter spor, til at søge et eller andet indicium, sidder De som fastnaglet og foretager Dem ingen verdens ting."

"Lede efter spor, når det er Arsène Lupin! Nej, så kender De ham ikke. Arsène Lupin lader aldrig noget bero på tilfældigheder. Jeg fristes næsten til at tro, at det var med vilje, han lod sig arrestere af mig ovre i Amerika."

"Med andre ord, jeg kan betragte mine malerier og det hele som tabt. Og det er endda perlerne i min samling, han har taget. Jeg ville give en formue for at få dem tilbage. Kunne jeg blot få ham til at sige mig, hvad han vil have for dem."

"Den idé er der mening i," udbrød Ganimard med et forskende blik på baronen. "Er det Deres alvor?"

"Ja, min tro. Men hvorfor?"

"Jo, jeg skal sige Dem ... Nej, det kan vi altid tale om, hvis politiet ikke kommer til noget resultat. Men såfremt De vil have noget ud af det, må sagen blive mellem os ... Jeg for min part har jo ikke noget at prale af," tilføjede han halvt for sig selv.

De to hjælpere begyndte nu så småt at vende tilbage til bevidstheden. De åbnede øjnene og så sig uforstående omkring, som om de befandt sig i vildfremmede omgivelser og ikke anede, hvorledes de var kommet der.

"I må da have set en eller anden?" udbrød Ganimard, irriteret over deres stadige svar, at de slet ikke kunne huske noget som helst.

"Nej, her har ikke været nogen."

"Tænk jer om. – Og I har ikke drukket noget?"

"Jo, jeg drak lidt vand," svarede den ene efter at have tænkt sig om.

"Af karaflen her?"

"Ja."

"Jeg har også drukket der," erklærede den anden.

Ganimard lugtede til vandet og smagte på det. Der var intet usædvanligt at bemærke.

"Nå, ja, det fører jo alt sammen ikke til noget. Vi kan vel heller ikke vente på fem minutter at løse de gåder, Arsène Lupin har stillet. Men han skal, pinedød, ikke dø i synden. Spillet er hans nu, men min tur kommer nok."

Samme dag meldte baron Cahorn tyveriet til politiet og angav som mistænkt Arsène Lupin, arrestant i Santéfængslet.

Dette skridt fik baronen al mulig grund til at fortryde, da hans kære Malaquis som følge heraf blev oversvømmet af hele den masse mennesker, der ellers aldrig ville have fået indpas i helligdommen. Prokurøren kom med sine folk, gendarmer, journalister og disse nysgerrige individer, som ingen kan holde ude.

Sagen beskæftigede selvfølgelig også offentligheden og vakte ikke mindst opmærksomhed, da man mente at måtte sætte den i forbindelse med Arsène Lupin. Bladenes spalter vrimlede af de mest fantastiske historier, der naturligvis gik i folk som varmt brød.

Selve brevet fra Arsène Lupin stod således gengivet i *Écho de France*, og det er aldrig blevet opklaret, hvorfra redaktionen havde fået teksten meddelt. Men det stod der altså og vakte selvfølgelig umådelig opsigt. Man talte ikke om andet. Man forklarede det på de mest sindssvage måder. Man opfriskede sagnene om den underjordiske gang, hvorfra i øvrigt politiet bestemt antog, at gådens løsning måtte hentes.

Slottet blev gennemrodet fra øverst til nederst. Så at sige hver sten blev prøvet, hvert panel undersøgt, hver skorsten. Forsynet med fakler trængte man ned i de vældige kældre, hvor herrerne til Malaquis i fordums dage opdyngede forråd af alle slags. Ja, selv slottets granitfundament blev prøvet. Alt til ingen nytte. Der var ikke det svageste spor af en underjordisk gang.

"Nej, det kan godt være; men møbler og malerier og den slags ting kan dog ikke forsvinde som et syn," indvendte man. "De må transporteres bort gennem døre eller vinduer, og de, der besørger denne transport, må da også have døre eller vinduer til at komme ind og ud af. Der må skaffes klarhed i disse spørgsmål: *hvem* har begået tyveriet, *hvorledes* er de pågældende kommet ind på slottet og *hvorledes* ud?"

I følelsen af sin egen afmægtighed rekvirerede politiet i Rouen assistance fra Paris. Chefen for opdagelsespolitiet, Armand Dudouis, sendte sine allerbedste kræfter i ilden og tilbragte endog i egen høje person et par dage på Malaquis uden dog at udrette noget af betydning.

Efter sin tilbagekomst lod han Ganimard kalde. Den gamle inspektør havde i sin tid været hans højre hånd og ofte klaret skær, alle andre var strandet på.

Ganimard hørte i tavshed på sin tidligere chefs beretning og udbrød så, da han blev spurgt om sin mening:

"Nej, De er inde på et rent forkert spor. Løsningen finder De ikke på slottet; den må søges andet steds."

"Hvor?"

"Hos Arsène Lupin."

"Hos ham? Nej, ved De hvad, så går De med andre ord ud fra, at han har haft en finger med i spillet?"

"Ja, det må jeg tilstå. Og ikke nok med, at jeg går ud fra det: jeg er aldeles overbevist om det."

"Jamen, Ganimard, det er jo helt hen i vejret. Arsène Lupin sidder jo arresteret."

"Ja, ganske vist, og De passer på ham, så godt De kan; det indrømmer jeg alt sammen. Men selv om han var lænket på hænder og fødder og havde mundkurv på, ville det ikke forandre min mening om sagen."

"Herre Gud, Ganimard, De har det vist ikke rigtig godt."

"Jo, såmænd har jeg så, men jeg skal sige Dem, Arsène Lupin er netop manden for at udklække sådan et kup og føre det frelst igennem."

"Fraser, Ganimard."

"Nej, ingenlunde. Hvad jeg siger, det kan jeg stå ved. Og derfor mener jeg, at alt det roderi på slottet for at finde løngange og skjulte døre og bevægelige sten, at det er det rene narreværk. Arsène Lupin bærer sig ikke ad på den manér. Han er ikke fra i går – snarere fra i morgen."

"Jamen, hvad gør vi da?"

"Læg sagen i min hånd og giv mig bemyndigelse til at tilbringe en times tid hos ham i arresten. På turen tilbage fra Amerika talte vi en hel del med hinanden, og jeg kan vistnok dristigt sige, at han fik ikke så lidt tilovers for den mand, der havde forstået at fange ham. Hvis han uden at blotte sig kan give mig oplysning om sagen, vil han næppe betænke sig på at spare mig for en unyttig rejse."

Det var lidt over middag, da Ganimard blev lukket ind i cellen til Arsène Lupin. Lupin, der lå og hvilede sig på briksen, sprang

op med et fornøjet udråb.

"Nej, det var virkelig en overraskelse. De her, kære Ganimard!"

"Ja, som De ser."

"Jeg har haft mange ønsker, mens jeg har siddet her, men intet inderligere end at få besøg af Dem."

"De er alt for artig."

"Nej, kæreste Ganimard. Jeg nærer den allerdybeste agtelse for Dem."

"Det smigrer mig."

"Det har jeg altid sagt: Ganimard er vor fremmeste opdager. Han kommer omtrent – De hører, jeg siger min mening rent ud – han kommer omtrent på højde med Sherlock Holmes. Det gør mig virkelig ondt, at jeg kun har denne usle træstol at byde Dem. Og ikke så meget som en forfriskning. Nå, det er jo, Gud ske lov, kun en overgang."

Ganimard smilede og satte sig.

"Himmel, hvor jeg er glad over at kunne fæste mit blik på en ærlig mand," vedblev Lupin, henrykt over at have fået anledning til at tale. "Jeg har fået mere end nok af alle disse spionfjæs, som belurer mig tidligt og silde og endevender mine lommer og denne tarvelige hybel hvert øjeblik på dagen for at forvisse sig om, at jeg ikke pønser på at bryde ud. Ja, man må jo sætte pris på mig."

"Selvfølgelig."

"Og jeg, der ville være lykkelig ved at få lov at leve stille og ubemærket i en afkrog af verden!"

"For andre folks penge?"

"Ja, det følger vel af sig selv, jeg mener, det er da det nemmeste. Nå, men jeg sidder og holder Dem op med snak, og De skal måske skynde Dem? Til sagen, Ganimard! Hvad skylder jeg æren af Deres besøg?"

"Indbruddet hos baron Cahorn," erklærede Ganimard åbenhjertigt.

"Et øjeblik! Cahorn ... Cahorn ... Lad mig nu se. Sagen er, jeg har jo så mange ting for, så det er ikke altid, jeg straks kan lukke den rigtige hjerneskuffe op ... jo, nu er jeg med: Cahorn til Malaquis, en Rubens, en Watteau og forskellige mindre genstande."

"Mindre?"

"Ja, det er jo ikke nogen større affære. Nej, jeg gør da heldigvis somme tider ganske anderledes indbringende forretninger. Men når sagen interesserer Dem, er jeg selvfølgelig ganske til Deres tjeneste."

"Behøver jeg at forklare Dem, hvor vidt vi er med undersøgelsen?"

"Nej, mange tak. Jeg har læst bladene til morgen. Det synes mig for resten, som om det går noget langsomt fremad."

"Ja, det er netop af den grund, at jeg tillader mig at lægge beslag på Deres elskværdighed."

"Ærbødigste tjener."

"Må jeg først og fremmest spørge Dem: Er det Dem, der har sat sagen i scene?"

"Ja, fra først til sidst."

"Brevet og telegrammet ...?"

"Kom fra mig. Lad mig engang se, jeg må jo have kvitteringen liggende et eller andet sted."

Lupin åbnede skuffen i det hvidskurede træbord, som i forening med briks og træstol udgjorde hele cellens møblement. Han tog et par blanketter og rakte Ganimard dem.

"Men jeg troede, De blev skarpt bevogtet," udbrød inspektøren forbløffet, "og så læser De aviserne og modtager kvitteringer for Deres forsendelser."

"Ja, folk er så dumme. De sprætter mine klæder op, undersøger mine støvlesåler og hamrer rundt omkring på væggene herinde, men ikke én af dem falder på den tanke, at Arsène Lupin kan være tosset nok til bare ganske simpelt at forvare sine hemmeligheder i sådan en åben skuffe."

"De er meget morsom, må jeg tilstå," udbrød Ganimard leende. "Men lad mig nu høre det hele."

"Uha, hvor De har travlt! Det er virkelig en betænkelig sag for mig at indvi Dem i mine hemmeligheder."

"Har jeg måske forregnet mig, da jeg løb an på, at De ville vise Dem imødekommende?"

"På ingen måde, Ganimard, og siden De spørger mig ..."

Lupin gik et par gange op og ned ad gulvet.

"Hvad mener De om mit brev til baronen?" spurgte han så med ét og stillede sig med korslagte arme foran Ganimard.

"Jeg mener, De selv har trængt til en lille adspredelse og samtidig har haft til hensigt at dupere den store hob."

"Jeg? Dupere hoben? Nej, Ganimard, der tager De fejl, og jeg tiltroede Dem oprigtigt talt et skarpere blik. Synes De, jeg nogensinde spilder min tid med drengestreger? Tror De, det overhovedet ville have været mig muligt at få fat i baronens samlinger uden at skrive det brev til ham? Forstår De dog ikke, De og alle de andre, at det brev var udgangspunktet, det

uundværlige udgangspunkt, fjederen, som satte hele værket i gang? Nu skal De se! Lad os begynde helt forfra og i fællesskab gøre alle forberedelserne til indbruddet på Malaquis."

"Jeg er lutter øre."

"Vi tænker os altså et slot som baron Cahorns, forsvarligt lukket, låset og stænget. Skal jeg nu, da slottet er så svært tilgængeligt, give spillet op og nøjes med at slikke mig om munden efter de skatte, der har givet mig blod på tanden?"

"Nej, selvfølgelig."

"Skal jeg forsøge en storm i spidsen for en flok lykkeriddere?"

"Det var jo galmandsværk."

"Skal jeg prøve på at snige mig ind?"

"Nej, det kunne ganske simpelt ikke lade sig gøre."

"Så er der, så vidt jeg kan se, ingen anden udvej end at lade ejeren selv indbyde mig til slottet."

"Det middel er i alt fald meget originalt."

"Og meget let. Vi tænker os, at ejeren en skønne dag får et brev med meddelelse om det puds, denne Arsène Lupin pønser på at spille ham. Hvad vil han gøre i det tilfælde?"

"Han vil melde sagen til politiet."

"Som vil slå det hele hen med den bemærkning, at Arsène Lupin jo sidder arresteret for tiden. Rent fra sans og samling vil den stakkels mand så se at sikre sig hjælp af en eller anden."

"Ja, sandsynligvis."

"Og hvis han netop på samme tid læser i sin avis, at den og den bekendte opdager ligger på landet i nærheden ..."

"Så vil han naturligvis henvende sig til denne opdager."

"Ja, netop. Men nu set fra den anden side: med den beregning, at det vil gå akkurat således, har Lupin, det tænker

vi altså, bedt en af sine mest fingernemme venner om at slå sig ned i Caudebec, sætte sig i forbindelse med redaktøren af det stedlige organ – baronen holder naturligvis bladet – og overfor ham lade sig forlyde med, at han er den og den bekendte politimand. Hvad vil derefter ske?"

"Redaktøren vil sandsynligvis sætte det i bladet, at den og den bekendte mand har slået sig ned i Caudebec."

"Selvfølgelig, og nu kan der tænkes to muligheder: Fisken, jeg mener baronen, bider ikke på, og sagen strander, eller – og det er det rimeligste – han kommer farende med tungen ud af halsen, og i så fald oplever vi altså det ejendommelige særsyn, at selveste hr. baron Cahorn anmoder en af *mine* venner om hjælp imod mig."

"Mere og mere originalt."

"Selvfølgelig vil den forlorne opdager i første øjeblik slet ikke have med sagen at bestille. Så kommer telegrammet! Ude af sig selv af skræk stiller baronen igen hos min ven og byder ham så og så meget for hans assistance. Min ven slår omsider til, medbringer et par drabanter af vor bande, som i nattens løb, mens min ven holder godt øje med baronen, der jo skal beskyttes, hejser de vedkommende genstande ud af vinduet ned i en rar lille båd, der ligger parat af samme grund. Som De vil se, lige ud ad landevejen!"

"Brillant fundet på," indrømmede Ganimard, "frækt og genialt til de mindste enkeltheder. Jeg ved blot ikke, hvad det skulle være for en politimand, der kan glæde sig over et sådant ry, at hans blotte navn virker uimodståeligt på baronen."

"Der er kun én, men også kun den samme."

"Hvem?"

"Den berømte opdager, Arsène Lupins personlige modstander, inspektør Ganimard."

"Mig?"

"Ja, Dem, Ganimard. Og nu skal De høre, hvor grinagtigt det hele er arrangeret. Ser De, hvis De nu tog op til Malaquis og snakkede med baronen om sagerne, ville De ikke kunne undgå at komme til det resultat, at De i grunden burde arrestere Dem selv, som De arresterede mig i Amerika. Ja, hævnen er sød og umådelig morsom. Lupin lader Ganimard arrestere Ganimard!"

Arsène Lupin tog sig en hjertelig latter, mens inspektøren i mindre godt humør sad og bed sig i læben. Spøgen var ham en kende for morsom.

Hans ærgrelse fik imidlertid tid til at sætte sig, idet der kom en arrestbetjent med mad til fangen. Lupin havde som en særlig gunst fået tilladelse til at få sin forplejning fra en restaurant i nærheden. Betjenten stillede bakken på bordet og gik. Lupin satte sig, tog et par mundfulde brød og vedblev:

"Nå, De skal ikke blive urolig, Ganimard, for De får ikke noget at rejse til Malaquis efter. Den sag er lige ved at være ude af verden."

"Hvorledes skal jeg forstå det?"

"Som jeg siger. Sagen er på det nærmeste sluttet."

"Jamen, jeg har dog lige talt med chefen for opdagelsespolitiet!"

"Nå, og så tror De måske, at hr. Dudouis ved bedre besked med mine affærer end jeg selv. Jeg kan fortælle Dem, at Ganimard – undskyld, den forlorne hr. Ganimard – har sluttet en overenskomst med baronen, som de to er blevet enige om at holde hemmelig, og i følge hvilken baronen har overdraget

Deres forlorne navnefælle at underhandle med mig om mine vilkår for tilbageleveringen af tyvekosterne. Sandsynligvis er sagen allerede afgjort, da jeg har stillet mig imødekommende, og baronen altså atter i besiddelse af sine kære skatte. Efter aftale vil han samtidig have taget sin angivelse tilbage, og følgelig foreligger der ikke mere noget tyveri. Politiet har med andre ord ikke mere med den sag at skaffe."

"Men hvorfra ved De alt det?" spurgte Ganimard aldeles imponeret.

"Jeg har lige fået det ventede telegram."

"Telegram?"

"Ja, lige i dette øjeblik. Jeg ville af høflighed ikke læse det i Deres nærværelse, men hvis De ikke har noget imod det ..."

"Nu har De mig til nar, Lupin."

"Værs'god, kære ven, hvis De selv vil tage hul på dette æg, vil De kunne overbevise Dem om, at jeg ikke spøger med Dem."

Ganimard fulgte mekanisk opfordringen og slog med en kniv det øverste stykke af ægget. Med tydeligt udtalt forbavselse så han, at ægget var tømt for sit sædvanlige indhold og i stedet derfor gemte et stykke blåt papir, som Lupin bad ham glatte ud og læse. Det var en depeche af følgende indhold:

> *"Overenskomst sluttet. Modtaget hundredtusind kugler. Alt vel."*

Afsendelsesstationen var revet af på telegrammet.

"Hundred tusind kugler?" gentog Ganimard uforstående.

"Ja, hundred tusind francs. Det er jo ikke meget, men i disse sløje tider tager man alting med. Husk på, jeg sidder med svære udgifter. Mit budget er af størrelse som en mellemstor bys."

Ganimard rejste sig. Hans misstemning havde helt fortaget sig. I løbet af nogle sekunder gennemgik han i tankerne hele historien for om muligt at finde et svagt punkt.

"Gud ske lov," udbrød han så uden forsøg på at skjule den beundring, han som fagmand måtte føle, "Gud ske lov, at der ikke er mange af Deres slags. Så ville der ikke være andet for os andre at gøre end at pakke sammen."

"Å, man trænger jo til beskæftigelse; noget skal tiden jo gå med," sagde Lupin med påtaget beskedenhed. "Og De må vel erindre, at det kup kunne slet ikke være gjort, hvis jeg ikke netop havde siddet arresteret."

"De behøver da ellers ikke at kede Dem," mente Ganimard. "Indtil videre giver forhørene Dem vel nok at tænke på, og når først Deres sag skal for ..."

"Til den tid er jeg her ikke."

"Ikke det?"

"Nej, al den ståhej passer mig ikke. De havde da heller ikke tænkt Dem, at jeg ville blive siddende her, til der begynder at gå forrådnelse i mig? Nej, Arsène Lupin bliver selvfølgelig ikke et minut længere i fængsel, end han selv bestemmer."

"Havde det ikke været nok så fornuftigt slet ikke at komme der?" bemærkede inspektøren spydigt.

"Å, herren behager at skose til mig, fordi herren havde den ære at besørge min anholdelse. De bør dog betænke, min brave ven, at hverken De eller nogen anden nogen sinde skulle være kommet til at lægge hånd på mig, hvis ikke en stærkt distraherende interesse havde optaget mig i det afgørende øjeblik."

"Hvad De der siger, er nyt for mig."

"Der var en kvinde, som jeg elskede, til stede ved den lejlighed. Hvis De ved, hvad det vil sige at føle en elsket kvindes blik hvile på sig, så vil De kunne forstå, at De og Deres i den stund var mig så usigelig ligegyldige. Derfor sidder jeg nu her."

"Og har siddet her temmelig længe, forekommer det mig."

"Ja, jeg ville først glemme. Ja, De må tage mig alvorligt. Eventyret havde henrevet mig, og mindet om det er mig endnu dyrebart. For resten var jeg også begyndt at blive nervøs. Livet leves i så stærkt et tempo nu om stunder, og det er ikke det dummeste, man kan gøre, engang imellem at søge fred i ensomheden. I sådanne tilfælde kan man ikke ønske sig noget fortrinligere sted end dette; her bruger man kuren i al dens strenghed."

"Lupin, Lupin, De er en stor spøgefugl."

"Aldeles ikke ... Lad os se, i dag har vi fredag; næste onsdag, klokken fire om eftermiddagen, vil jeg ryge min cigar hjemme hos Dem."

"De skal være velkommen."

De trykkede hinanden venskabeligt i hånden, og den gamle politimand belavede sig på at gå.

"Å, Ganimard!"

"Hvad nu?" spurgte han og vendte sig om henne ved døren.

"De glemmer Deres ur. Det har jeg ved en fejltagelse fået ned i min lomme. De må undskylde – en dårlig vane! Fordi de har taget mit ur fra mig her, er der jo ingen anledning for mig til at tage Deres, navnlig ikke da jeg har ét, som går ganske fortrinligt."

Han lukkede sin skuffe op og tog et dejligt, massivt guldur med kæde frem.

"Og hvad for en lomme stammer det fra?" spurgte Ganimard.

Lupin så på det indgraverede navnetræk.

"J. B.," læste han. "Hvem pokker kan det være? Å, nu har jeg det: Jules Bouvier. Det er min forhørsdommer, en rar mand for resten."

3. Arsène Lupins flugt

Arsène Lupin havde netop spist og skulle lige til at nyde en fin mavebæltecigar, da døren til hans celle blev åbnet. I en fart kastede han cigaren fra sig i skuffen og hilste med et fornøjet smil den indtrædende arrestbetjent, der skulle hente ham til tur i fængselsgården.

"Jeg ventede Dem, min ven," sagde han og fulgte med.

Næppe var de ude af cellen, før to andre mænd tog den i besiddelse og underkastede den en overordentlig grundig undersøgelse. Det var politiinspektørerne Dieuzy og Folenfant.

Man ville have en ende på komedien. Der kunne nemlig ikke være tvivl om, at Lupin på en eller anden måde vedligeholdt forbindelse med omverdenen, specielt med sine medskyldige. Endnu dagen i forvejen havde der i *Grand Journal* stået følgende erklæring, som bladets politimeddeler havde fået tilstillet:

> "Ærede herre!
> I en for et par dage siden offentliggjort artikel har De betegnet mig med udtryk, der savner ethvert grundlag. Jeg agter at kræve Dem til regnskab for Deres optræden, og De må være forberedt på mit besøg i dagene umiddelbart før afsigelsen af min dom.
>
> Deres ærbødige
>
> *Arsène Lupin*."

Det var Lupins hånd. Med andre ord: han skrev og afsendte breve, og han modtog breve. Endvidere syntes det at være en afgjort sag, at han virkelig forberedte den flugt, som han på en så udfordrende måde bekendtgjorde.

Man kunne ikke blive ved at finde sig i hans frække løjer. Efter aftale med forhørsdommeren satte politidirektør Dudouis sig i forbindelse med fængselsdirektøren for at forhandle med ham om de forholdsregler, der ville være at tage, og ydermere lod han to af sine folk tage Lupins celle i nærmere øjesyn.

De undersøgte hver en flise i gulvet, rodede sengen igennem og gjorde i det hele taget alt, hvad man plejer at gøre i sådanne tilfælde, men opdagede naturligvis ingen ting. De var lige ved at være trætte, da arrestbetjenten i stor skynding kom til og sagde:

"Skuffen! Se engang hans skuffe efter. Det forekom mig, at han lukkede den så hastigt før, da jeg kom og skulle hente ham."

Som sagt så gjort.

"Ha, ha!" udbrød Dieuzy ved det første blik i skuffen. "Der fik vi endelig fat i fyren."

"Gud hjælpe mig, en cigar!" kom det forbavset fra Folenfant.

"Vi må have bud efter direktøren. Han skal selv se det."

Arrestbetjenten løb efter Dudouis, som nu i egen person beså skuffen og dens overraskende indhold hvoriblandt kan nævnes en række avisudklip, besørget af et bureau, der påtager sig den slags arbejde, og alle omhandlende Arsène Lupin, desuden en tobakspung, en pibe, en del overordentlig tyndt, oversøisk postpapir og endelig to bøger. Han så på titelbladene. Den ene var *Culte des héros*, Carlyles bekendte værk i engelsk udgave på hollandsk papir og elegant indbundet, den anden *Manuel*

d'Épictète i tysk oversættelse, dateret Leyden 1634. Ved at blade disse bøger igennem bemærkede han, at der var understregninger i hobetal på hvert eneste blad og et mylder af randbemærkninger. Var det mon aftalte tegn eller blot udslag af læserens interesse for værkerne?

"Det må vi undersøge nøjere," sagde Dudouis, "men lad os foreløbig se på disse ting."

Han tog med disse ord fat på tobakspungen og piben, som imidlertid ikke frembød noget af interesse. Ved synet af cigaren udbrød han:

"*Det* må man lade ham: han er en mand med smag. Henry Clay!"

Med en for lidenskabelige rygere meget karakteristisk bevægelse holdt han cigaren op ved øret og klemte let på den. Til sin store forbavselse mærkede han, hvorledes den gav efter for trykket i en ganske ualmindelig grad, og ved nærmere eftersyn så han noget hvidt inde bag dæksbladene. Ved hjælp af en nål trak han behændigt dette frem, og fundet viste sig at bestå af et sammenrullet stykke meget tyndt papir, hvorpå der med en damehånd stod skrevet følgende:

> "Vort fad har indtaget det andets plads. Otte af ti er i stand. Når foden støttes hårdt imod, giver pladen efter. Fra tolv til seksten hver dag venter H-K. Men hvor? Svar straks. Vær tryg, Deres veninde våger over Dem."

Dudouis tænkte sig om et øjeblik.

"Å, det er tydeligt nok. Fadet ... otte rum ... tolv til seksten. Dermed menes sikkert fra klokken tolv til fire."

"Men den H-K, der venter?"

"H-K kan efter omstændighederne at dømme næppe betyde andet end automobil. Heste-Kraft er jo det sportsmæssige udtryk for en enhed af den drivkraft, der anvendes ... Sig mig, havde han ikke lige spist?"

"Jo, hr. direktør."

"Da han jo øjensynlig ikke har fået læst denne meddelelse – jeg mener, det fremgår af cigarens udseende – ligger det nær at antage, at han først lige har fået den."

"Ja, men hvorledes?"

"I sin mad formodentlig. I brødet, i en kartoffel. Hvad ved jeg!"

"Nej, det er utænkeligt. Vel har han fået tilladelse til at få sin forplejning fra en restaurant, men det er jo kun sket, for at vi derigennem måske kunne lokke ham i en fælde. Derfor bliver der jo passet på, og vi har aldrig fundet noget mistænkeligt."

"Lad os i hvert fald i aften se at finde svaret fra Lupin. Indtil videre må han ikke komme ind i denne celle. Forhørsdommeren skal se disse sager, og han vil antagelig foranledige, at brevet bliver fotograferet. I løbet af en times tid kan vi så have skuffen fuldstændig i orden igen, idet vi lader lave en cigar mage til denne, med det originale brev indeni. Lupin må endelig ikke fatte den ringeste mistanke."

Om aftenen tog Dudouis og Dieuzy igen ud til Santéfængslet, meget spændt på at erfare, hvad der var sket i mellemtiden. På direktørens kontor stod tre tallerkener med resterne af et måltid.

"Nå, han har spist?"

"Javel, hr. direktør."

"Å, Dieuzy, vil De have den ulejlighed at skære denne makaroni i meget små stykker og smuldre denne brødkugle … Var der ikke noget?"

"Næ!"

Dudouis undersøgte selv tallerkenerne, gaflen, skeen og kniven. Kniven lignede alle andre knive. Direktøren vred frem og tilbage på skaftet. Det gav sig. Han skruede det af. Det var hult og indeholdt en besked.

"Nej, det havde jeg dog ikke tænkt mig om Lupin, at han ikke var mere opfindsom. Å, Dieuzy, nu må vi tage fat på kraft, vil De være så god at lede undersøgelsen i den pågældende restaurant."

Imidlertid havde han foldet beskeden ud og læste nu:

> "Jeg forlader mig på Dem. H-K må hver dag følge fadet på afstand. Jeg går den i møde. På snarligt gensyn, kære, vidunderlige veninde!"

"Endelig!" udbrød Dudouis og gned sig i hænderne, "nu tror jeg virkelig, sagen er i den bedste gænge. Vi giver ham en lille opmuntring, flugten tegner til at skulle lykkes, og midt under det hele sidder pludselig både de medskyldige og manden selv i fælden."

"Men hvis han nu smutter fra Dem?" bemærkede fængselsdirektøren.

"Vi tager så mange folk med, som der behøves. Og selv om han lægger al sin snedighed for dagen … nej, denne gang har vi krammet på ham. Vi skal nok få sandheden pillet ud af ham, og

vil han endelig ikke lukke munden op, bliver medlemmerne af hans bande nok lettere at få i tale."

Den mulighed, Dudouis havde regnet med: at Arsène Lupin ikke ville sige ret meget, den kom i høj grad til at holde stik. Han sagde nemlig bogstavelig talt ingen ting, skønt forhørsdommeren, Jules Bouvier, i flere måneder dagligt tumlede med ham. Forhørene indskrænkede sig på det senere til ganske uinteressante debatter mellem Bouvier og Lupins defensor, Danval, en anerkendt fin jurist, som imidlertid ikke var stort bedre inde i sin klients sag end forhørsdommeren eller enhver anden.

Af og til kom Lupin af ren og skær høflighed med et par bemærkninger, som når han f.eks. kunne sige:

"Ja, hr. dommer, vi er ganske enige. Tyveriet i Crédit Lyonnais og i Rue de Babylone, de falske pengesedler, historien med assurancepolicerne, indbruddene på Armesnil, Gouret, Imblevain, Groseillers og Malaquis, det har jeg alt sammen på min samvittighed."

"Jamen, kan De da ikke forklare ...?"

"Hvorfor skulle jeg vel det? Hvad glæde kunne De have af det? Jeg tilstår det hele på én gang; derudover kan jeg ikke tjene Dem. Ja, er der mere, De ønsker tilstået, tager jeg det gerne med."

Træt af kampen havde Bouvier indstillet de kedsommelige forhør, men da politidirektøren nu opsnusede de to beskeder, genoptog han dem. Regelmæssigt hver dag klokken tolv blev Arsène Lupin sammen med andre fanger ført fra fængslet til

domhuset i fangevognen, som kørte dem tilbage ved tre-firetiden.

En eftermiddag kom tilbageturen til at foregå under særlige omstændigheder, idet Lupin blev kørt alene tilbage, da forhørene over hans medfanger trak usædvanligt længe ud.

Fangevognene, i folkemunde "salatfadene" kaldet, deles på langs af en midtergang med fem småceller på hver side. Hvert rum er indrettet med en siddeplads på den måde, at fangerne sidder som i en stor char-à-banc, blot med skillevægge imellem sig. Under kørslen er der altid posteret en vagthavende betjent i midtergangen.

Lupin fik den dag plads i tredje celle til højre, og det tunge køretøj rumlede af sted med ham. Han kunne på det nærmeste beregne, når vognen havde tilbagelagt strækningen Quai de l'Horloge og kørte forbi domhuset. Midt på Pont Saint-Michel satte han foden hårdt imod den plade af jernblik, der dannede gulvet i hans celle. Pladen gav efter i den ene side, og Lupin kunne nu tydeligt se, at hans celle netop lå midt imellem vognens for- og baghjul.

Han ventede i ængstelig spænding. Vognen kørte i skridt ned ad Boulevard Saint-Michel. På hjørnet af Saint-Germain måtte den holde i anledning af, at hesten foran en slagtervogn var styrtet. På et øjeblik var der tæt med mennesker, omnibusser og droscher på begge sider af ulykkesstedet.

Arsène Lupin stak hovedet ud forneden, tvang pladen længere ned, borede sig helt ud og sprang ned på jorden. Kusken på en af de andre vogne så ham, grinede bredt og ville gøre anskrig, men da alle køretøjerne netop samtidig begyndte

at komme i gang igen, druknede hans råb i spektaklet. Og desuden var Lupin allerede langt væk.

Først løb han et lille stykke ned ad kørebanen, men drejede så ind på fortovet, hvor han stod stille og så sig om, som om han ikke rigtig kendte vej. Derpå stak han hænderne i lommen og slentrede med en ligegyldig mine som en anden strøggænger ned ad boulevarden.

Det var dejlig mildt efterårsvejr. Cafeerne var vrimlende fulde, og mange mennesker sad udenfor dem. Han tog et bord i det fri, bestilte et glas øl og en pakke cigaretter, drak sit øl i små drag og røg i ro og mag et par cigaretter. Derefter kaldte han på tjeneren og sagde til ham så højt, at alle de omkringsiddende kunne høre det:

"Det er meget kedeligt, men jeg har glemt min portemonnæ. Måske dog mit navn turde være Dem så bekendt, at De ikke vil have noget imod at give mig kredit i et par dage. Det er Arsène Lupin, De taler med."

Tjeneren så på ham i den tanke, at det skulle være en morsomhed, men Lupin vedblev:

"Lupin, arrestant i Santéfængslet, for øjeblikket på fri fod efter en heldig flugt. Jeg tillader mig altså at antage, at mit navn er Dem sikkerhed nok."

Og dermed gik han, mens alle mennesker lo ad det ejendommelige optrin, og tjeneren rent glemte at gøre sit krav stærkere gældende.

Lupin lagde vejen ad Rue Soufflot og Rue Saint-Jacques, standsede nu og da for at se på butiksvinduer og røg den ene cigaret efter den anden. Fra Boulevard de Port-Royal skråede han over mod Rue de la Santé. Fængslets høje, mørke mure

tonede frem nede i gaden. Lupin gik lige derhen, tog sin hat af for betjenten ved porten og sagde:

"Må jeg spørge, er det Santéfængslet?"

"Ja, det er."

"Jeg ville gerne bede om at komme tilbage til min celle. Vognen har tabt mig undervejs, og jeg vil da ikke misbruge ..."

"Se til at komme af sted herfra i en fart," skældte betjenten, som naturligvis troede, manden enten var fuld eller gal.

"Ikke så hidsig, min ven," svarede Lupin roligt. "Jeg hører hjemme inde bag denne port, skal De vide, og hvis De forhindrer Arsène Lupin i at komme ind, kunne det let blive Dem en dyr historie."

"Arsène Lupin! De er jo helt tummelumsk i hovedet."

"Ja, desværre har jeg ikke mit kort hos mig," sagde Lupin og lod, som om han ledte i sine lommer.

Betjenten målte ham fra øverst til nederst og var lidt i vildrede med, hvad han skulle tro. For at holde sig på den sikre side valgte han at lægge sagen i sin overordnedes hænder.

Lupin blev ført ind på kontoret, og et øjeblik efter kom direktøren farende med alle tegn på den stærkeste forbitrelse.

"Å, hr. direktør, gør Dem endelig ikke den ulejlighed at spille komedie for mig," udbrød Arsène Lupin. "Jeg skal forklare Dem det hele nok så nydeligt. Det var fint regnet ud, det med at lade mig køre alene i vognen og arrangere opløb for min skyld i håb om, at jeg straks skulle tage benene på nakken og opsøge mine venner under ledsagelse af en snes civile betjente til fods, pr. cykel og i drosche. Ja, det var virkelig så kønt sat sammen, og havde jeg danset efter Deres taktstok, var jeg nok danset over i evigheden med det samme. Men det var måske også nok det,

De havde beregnet? ... Næ, nej, hr. direktør," vedblev han og smilede overlegent, "Deres omsorg for mig kan De spare Dem. Den dag, jeg vil herfra, skal jeg nok klare mig alene."

To dage efter kunne *Écho de France*, der efterhånden syntes at skulle blive Lupins særlige organ – det hed sig i øvrigt, at han var en af bladets største aktionærer – meddele offentligheden alle enkeltheder i Lupins flugtforsøg. Selve ordlyden af de mellem fangen og hans mystiske veninde vekslede breve, den måde, hvorpå denne brevveksling var foregået, politiets andel i undvigelsesforsøget, Lupins spadseretur på Boulevard Saint-Michel, optrinnet i restauranten, det hele stod meget nøje beskrevet. Man fik derigennem at vide, at inspektør Dieuzys afhøring af personalet i den restaurant, hvorfra Lupin fik sin forplejning, ikke havde ført til noget resultat, og man fik fremdeles oplysning om et træk, der tilfulde beviste, at Lupin jo måtte råde over en uendelig mangfoldighed af hjælpekilder. Det blev nemlig godtgjort, at den fangevogn, Lupin var blevet kørt tilbage i den pågældende dag, var en, der ikke tilhørte fængselsvæsnet, men som hans folk havde fået sat i stedet for en af de seks vogne, der ellers besørgede arrestanttransporten.

At Arsène Lupin snart ville gøre sig usynlig for alvor, blev nu ikke længere draget i tvivl af nogen. Han selv lagde for resten heller ikke skjul på sine hensigter, hvad tydeligt nok fremgik af det svar, Bouvier fik af ham på et af sine spørgsmål i forhøret dagen efter den ovenfor omtalte begivenhed.

"Læg mærke til, hvad jeg siger, hr. dommer, og tro mig på mit ord: dette flugtforsøg var, så at sige, første akt af min egentlige flugt."

"Det er mig ikke rigtig klart, hvad De mener," svarede dommeren med et spottende smil.

"Å, De kommer nok efter det, skal De se," trøstede Lupin ham.

Og da dommeren på ny i samme forhør, som i øvrigt senere fra ende til anden stod refereret i *Écho de France*, gjorde tilløb til at genoptage en virkelig undersøgelse af anklagedes forhold, afbrød Lupin ham brat ved i en udmattet tone at sige:

"Å, herregud, hvortil dog alle disse trættende spørgsmål? Jeg har jo tit nok sagt, at jeg ikke bliver i arresten, til min sag skal sluttes. Det er aldeles afgjort, jeg bliver der ikke."

Denne overlegenhed og alle de uforklarlige afsløringer, som daglig fandt vej til bladene, ærgrede og imponerede myndighederne. Det var jo en given sag, at når hemmeligheder, som kun Lupin kendte, nåede frem til offentligheden, måtte de komme fra ham selv. Men hvorfor røbede han dem? Og hvorledes?

Man satte ham over i en anden celle. Dommeren indstillede forhørene og lod sagen gå til aktor.

Mens den beroede hos ham, det vil sige i et par måneder, skete der intet af interesse. Lupin tilbragte hele denne tid i sin celle, liggende på briksen med ansigtet ind imod væggen, og betjentene fik deraf det indtryk, at forandringen af celle helt havde taget modet fra ham. Han ville ikke engang tage mod besøg af sin defensor, talte i det hele taget ikke med nogen.

I de sidste fjorten dage, før hans sag skulle for, syntes han at fatte nyt mod. Han beklagede sig over at få for lidt frisk luft og fik lov til hver morgen under opsigt af to betjente at gå en længere tur i fængselsgården.

Spændingen hos publikum var imidlertid ikke blevet ringere. Man ventede med hver dag at høre, at han var flygtet – ja, man ønskede det ligefrem; i den grad havde han ved sine mange indfald, sin humor, sin mangfoldighed, sin opfindsomhed og sit hele hemmelighedsfulde liv forstået at skaffe sig de brede lags sympati. At han ville undvige, det var en given ting. Det var blot underligt, at han lod gå så lang tid. Selve politipræfekten gjorde hver morgen sin sekretær det stående spørgsmål:

"Er han væk?"

"Nej, hr. præfekt."

"Så sker det nok i morgen."

Dagen før sagen skulle for, indfandt der sig en herre på redaktionskontoret for *Grand Journal*, spurgte efter politimeddeleren, kastede ham sit kort i ansigtet og gik. På kortet stod følgende ord:

"Arsène Lupin holder altid sine løfter."

Under disse omstændigheder tog de retslige forhandlinger deres begyndelse.

Tilstrømningen var umådelig. Der var ikke det menneske, der ikke skulle hen at se den berømte mand og høre, hvorledes han kørte rundt med retsformanden. Sagførere og embedsmænd, journalister og lægfolk, kunstnere og damer af de højeste kredse, alle trængte de på for at erobre sig en plads i retslokalet.

Regnen strømmede ned, det var mørkt i vejret, og man kunne næppe rigtig se Lupin, da betjentene førte ham frem. Men hele hans holdning, den dorske måde, han satte sig ned

på, hans ligegyldige ro var ikke egnet til at stemme tilhørerne gunstigt for ham. Flere gange henvendte hans defensor – en af hr. Danvals fuldmægtige; hr. Danval havde nemlig fundet det under sin værdighed selv at udføre det ham pålagte hverv – sig direkte til ham, men fik kun en sløv hovedrysten til svar.

Retsskriveren oplæste anklageakten, og præsidenten tog derefter ordet.

"Rejs Dem, anklagede," befalede han. "Deres navn, alder og stilling?"

Da han ikke fik noget svar, gentog han:

"Deres navn? Hvad hedder De?"

"Baudru, Désiré Baudru," kom det med en tyk, søvnig stemme fra anklagede.

Man begyndte at hviske på tilhørerpladserne.

"Désiré Baudru," udbrød præsidenten i en tone, som om han var villig til at gå ind på en spøg. "Nå, så har De altså skiftet navn igen; det er jo ikke første gang. Så vidt jeg erindrer, er det det ottende, De gør krav på, formodentlig med lige så megen ret som hidtil. Jeg skal derfor, med Deres tilladelse, holde mig til navnet Arsène Lupin, under hvilket De turde have gjort Dem mest fordelagtigt bekendt. Ganske vist," tilføjede han og kastede et blik i dokumenterne foran sig, "har det trods alle efterforskninger ikke været muligt at fastslå Deres identitet, eftersom De er i det for vort moderne samfund yderst sjældne tilfælde ikke at have nogen fortid. Vi ved ikke, hvem De er, hvorfra De kommer, eller hvor De har tilbragt Deres barndom. Vi ved, kort sagt, intet. De gjorde Deres entré for ca. tre år siden og åbenbarede dermed fænomenet Arsène Lupin, en besynderlig blanding af gode og dårlige egenskaber. Hvad vi

ved om Dem før den tid, støtter sig hovedsagelig på formodninger. Der er en vis sandsynlighed for, at et individ, der kaldte sig Rostat, og som for otte år siden arbejdede sammen med tryllekunstneren Dickson, ikke var nogen anden end Arsène Lupin. Det er ligeledes sandsynligt, at den russiske student, der for seks år siden studerede hos doktor Altier på Saint-Louis-hospitalet, og som ofte under arbejdet på laboratoriet forbavsede sin lærer ved sine hypotesers sindrighed og sine forbløffende eksperimenter med hensyn til sygdomme i huden, at han heller ikke var nogen anden end Arsène Lupin. Arsène Lupin er fremdeles, efter al sandsynlighed i det mindste, identisk med den japanske bokser, som optrådte her i Paris, længe før jiu-jitsu var almindelig kendt. Man nærer også formodning om, at det var Arsène Lupin, der producerede sig som cykelrytter under udstillingen, vandt Grand Prix, hævede sine ti tusind francs og aldrig senere lod høre fra sig. Arsène Lupin er måske endelig den samme som den person, der under bazarbranden frelste en mængde mennesker gennem det lille tagvindue og bagefter – udplyndrede dem. Således er altså," sluttede retsformanden med at sige, "de forestillinger, vi gør os om Deres fortid, der synes at have været en uafbrudt og meget omhyggelig forberedelse til den krig, De har svoret samfundet, en systematisk anvendt læretid, hvori De udviklede Deres kræfter, Deres energi og behændighed til den højeste grad. Vedgår De rigtigheden af det her fremførte?"

Under hele denne tale havde anklagede siddet og gynget frem og tilbage på bænken med skuttet ryg og slapt nedhængende arme. Da det imidlertid var lysnet lidt op, så

man, hvor forfærdelig mager og hulkindet han var, hvor gusten og usoigneret. Fængslet havde ældet og mærket ham. Den smukke skikkelse var ganske ukendelig, og intet træk af det ungdommelige, tiltalende ansigt, man kendte så godt fra bladene, var bevaret.

Man skulle næsten tro, han ikke havde hørt det spørgsmål, der var rettet til ham, og som præsidenten nu gentog for anden gang. Endelig slog han langsomt øjnene op, syntes at tænke sig om og fremmumlede med en voldsom kraftanstrengelse:

"Désiré Baudru."

Da brast præsidenten i latter.

"Ja, Lupin, jeg indlader mig nu ikke på at udgrunde den forsvarsplan, De har i sinde at anvende," udbrød han. "Hvis De mener at kunne slippe fra det ved at agere dum eller utilregnelig, så tager De for så vidt fejl, som sagen i og for sig er klar nok, og ingen vil bryde sig om, hvad De finder på."

Han gik derpå over til enkelthederne ved de forskellige tyverier, bedragerier og andre forbrydelser, anklagen lød på. I ny og næ rettede han et spørgsmål til anklagede, som enten slet ikke svarede eller blot gav en uforståelig grynten fra sig.

Gennemgangen af vidneforklaringerne begyndte. Flere var ganske intetsigende, andre mere betydningsfulde, og tilsammen havde de den for alle vidneudsagn fælles egenskab: at være indbyrdes modstridende. Sagen syntes at hvile i et uigennemtrængeligt mørke, og tilhørernes interesse var ved at være udtømt, men vågnede dog op på ny, da politiinspektør Ganimard trådte frem for at give nogle oplysninger.

Til at begynde med var den gamle politimands optræden noget af en skuffelse. Han som nærmest ud, som om han var

urolig over et eller andet eller ikke rigtig rask. Flere gange vendte han sig om imod anklagede og betragtede ham med en påfaldende forlegenhed. Støttende sig på skranken med begge hænder stod han og fortalte om sin part i sagen, om sin jagt på anklagede Europa rundt og hans arrestation ovre i Amerika. Tilhørerne lyttede opmærksomt til og fandt den gamle politimands beretning nok så interessant som det mest spændende eventyr.

Henimod slutningen af sin tale blev Ganimard atter så mærkelig adspredt, ligesom grebet af en forstyrrende tanke, og præsidenten, der troede, at han led under et ildebefindende, fandt sig foranlediget til at sige til ham:

"Hvis De føler Dem utilpas, hr. Ganimard, må vi da hellere afbryde for i dag."

"Nej, det er ikke det," svarede politiinspektøren og så på ny længe og forskende hen på anklagede; "men jeg beder om præsidentens tilladelse til at undersøge tiltalte på nærmere hold. Det ser ud, som om vi står overfor en gåde, som jeg gerne ville løse."

Med disse ord gik han helt hen til den formentlige Arsène Lupin, betragtede ham endnu en gang med anspændt opmærksomhed og vendte derpå tilbage til sin plads, idet han i en højtidelig tone udtalte følgende:

"Hr. præsident, jeg erklærer herved, at den person, der sidder der som anklaget, ikke er Arsène Lupin."

Der blev dødsstille i salen ved disse ord. Præsidenten blev i første øjeblik ganske forbløffet, men samlede sig hurtigt og udbrød:

"Hvad er det, De siger? Forklar Dem."

Ganimard bevarede sin ro og svarede alvorligt og bestemt:

"Ja, ved første øjekast er der virkelig, det må jeg indrømme, en vis lighed, der virker skuffende; men når man ser nærmere til, forsvinder denne lighed. Hverken næse, mund, hår eller hudfarve er Arsène Lupins. Og øjnene! Hvornår har Arsène Lupin haft øjne som en dranker?"

"Hvorledes mener vidnet, at den sag kan forholde sig?"

"Hvad ved jeg? Han kan jo f.eks. i sit sted have anbragt en eller anden sølle djævel til at tage imod den dom, der er tiltænkt ham selv. Eller det kan være en medskyldig."

Der lød latter, råb og skrig fra alle sider i salen, der pludselig kom i bevægelse ved det uventede optrin. Retsformanden lod gå bud efter forhørsdommeren, fængselsdirektøren og de betjente, der havde haft til opgave at passe på Arsène Lupin, og retsmødet blev hævet.

Da Bouvier og direktøren stod ansigt til ansigt med tiltalte, erklærede de begge overensstemmende, at der mellem Arsène Lupin og det tilstedeværende individ kun var en yderst svag lighed!

"Men hvem er da denne mand? Hvor kommer han fra? Hvorfor sidder han arresteret?"

Betjentene fra Santéfængslet blev ført frem, og mærkværdigt nok genkendte de i anklagede den arrestant, de på skift havde bevogtet.

Præsidenten begyndte at trække vejret friere.

"Ja, jeg tror da nok, det er ham," tilføjede en af betjentene med tvivl i stemmen.

"Tror? Ved De det ikke?"

"Nej, jeg har så godt som aldrig set ham. Jeg fik ham ind en aften for et par måneder siden, og i al den tid har han ikke bestilt andet end at ligge med ansigtet ind imod væggen."

"Jamen, før den tid?"

"Da sad han ikke i nr. 24."

"Nej, sagen er," oplyste direktøren, "at vi gav ham en anden celle efter hans flugtforsøg."

"Men De, hr. direktør, De må da kunne afgøre ..."

"Nej, jeg har ikke haft anledning til at opholde mig ved ham, eftersom han har forholdt sig fuldkommen roligt."

"Men De fastholder altså, at anklagede ikke er identisk med den person, som under navn af Arsène Lupin i sin tid er overgivet til Dem?"

"Ja."

"Hvem er han da?"

"Det ved jeg ikke."

"Vi står altså overfor en forveksling, der må have fundet sted for to måneder siden. Hvorledes kan den forklares?"

"Den kan aldeles ikke forklares."

I sin rådløshed vendte præsidenten sig nu mod anklagede selv og spurgte ham i en opmuntrende tone:

"Kan anklagede måske selv gøre rede for, hvorfor og hvornår De blev arresteret og indsat i Santéfængslet?"

Præsidentens velvillige tone afvæbnede åbenbart anklagedes mistroiskhed eller vakte hans sløvede åndsevner, og ved at udspørge ham videre med venlighed og behændighed, fik man ud af ham, at han for to måneder siden var blevet bragt på stationen, hvor han havde siddet til lidt hen på næste dag. Da han imidlertid havde vist sig at være i besiddelse af

femoghalvfjerds centimer, var han altså blevet dimitteret, men som han så gik over gården, havde to betjente grebet fat i ham og puttet ham ind i fangevognen, som kørte ham til Santéfængslet, hvor han siden havde siddet i celle nr. 24. Og da man levede godt der og havde en god seng, var det ikke faldet ham ind at gøre ophævelser over den behandling, han fik.

Hele hans forklaring lød troværdigt, og mens offentligheden jublede over farcen måtte præsidenten sende sagen tilbage til fornyet undersøgelse ved det vedkommende kammer.

Gennem arrestprotokollen lykkedes det meget snart at fastslå, at et individ ved navn Désiré Baudru for to måneder siden var blevet bragt på stationen, hvorfra han var dimitteret den følgende dag ved totiden. Samme dag ved samme tid havde Arsène Lupin været i forhør og var med fangevognen blevet transporteret tilbage til arresten.

Forelå der nu en fejltagelse fra arrestbetjentens side? Havde de ladet sig skuffe af ligheden og i et øjebliks mangel på agtpågivenhed puttet en gal mand i vognen? Måtte man ikke gå ud fra, at de her havde handlet med forsæt, omend deres stillinger syntes at borge for det modsatte? Havde forbytningen været planlagt? Bortset fra, at de lokale forhold næsten umuliggjorde dette, måtte Baudru i så tilfælde være Lupins medskyldige og have ladet sig arrestere i stedet for ham og selv da var det næsten ufatteligt, at en plan der udelukkende var baseret på en række absolutte tilfældigheder, havde kunnet gennemføres heldigt.

Désiré Baudru blev målt efter Bertillons system, men havde ikke det mindste mellemværende med politiet. Desuden kunne man let forfølge hans spor. I Courbevoie, Asnières og Levallois var han godt kendt. Man vidste, at han ernærede sig ved betleri og havde sit tilflugtssted for nætterne i de kludesamlerhytter, der ligger så mange af omkring ved Ternes. I det sidste års tid havde man dog ikke set noget til ham, og nu var det det store spørgsmål: havde Lupin fået ham i sit sold? Der var intet, der tydede på, at det forholdt sig således. Men om så endelig var, var man ikke meget klogere med hensyn til Lupins flugt. Miraklet var lige ufatteligt. Enhver forklaring lige utilfredsstillende. Kun flugten var et faktum og kunne ikke bestrides. En ubegribelig, en ganske overordentlig opsigtsvækkende flugt, hvortil publikum såvel som myndighederne kunne spore en omfattende samling forberedelser, uhyre snildt sammenkædede, hvis resultat altså havde retfærdiggjort Lupins lidt overlegne udtalelse om, at han ikke havde i sinde at være til stede, når hans sag skulle for.

Efter en måneds ivrige undersøgelser var man lige vidt. Da man imidlertid ikke godt kunne blive ved at holde på den sølle Baudru, og da det ville være blevet toppunktet af latterlighed at sætte ham under anklage, blev der givet ordre til hans løsladelse. Men opdagelsespolitiet besluttede at holde et vågent øje med ham.

Det havde Ganimard rådet til. Efter hans opfattelse kunne der hverken være tale om træf eller om medskyldighed. Baudru havde simpelthen været et redskab, som Lupin med sin ualmindelige færdighed havde forstået at bruge. Men når han nu kom på fri fod ville der sikkert på en eller anden måde

komme en forbindelse i stand mellem ham og Lupin, og ved at gribe ind i det rette øjeblik kunne man så måske fange fuglen.

Ganimard fik de to inspektører, Folenfant og Dieuzy, til sin assistance, og en tåget morgen i januar gik fængselsporten op for Désiré Baudru.

Han gjorde til at begynde med indtryk af at være lidt fortumlet ved således igen at stå midt i livet og gik ned ad gaden som et menneske, der hverken har mål eller med. Uden for en marskandiserbutik standsede han, tog frakke og vest af, frakken på igen og gik ind og solgte vesten for et par sous. Videre gik han, over en af Seine-broerne, til han ved Châtelet mødte en omnibus, som han ville med. Den var imidlertid optaget, hvorfor han satte sig ind i ventesalen for at vente på den næste.

Nu kaldte Ganimard de to opdagere til, mens han selv holdt skarpt øje med ventesalen.

"Skaf en vogn, nej hellere to, for en sikkerheds skyld," beordrede han. "Jeg kører med den ene af d'herrer, og så følger vi efter ham."

Vognen var på pletten næsten med det samme, men Baudru så de ikke mere noget til, skønt der allerede var kørt én omnibus forbi. Ganimard blev urolig, nærmede sig ventesalen og så – at den var tom.

"Jeg idiot," brummede han arrigt. "Jeg har ikke tænkt på den anden udgang."

Som bekendt vender ventesalen også ud til Rue Saint-Martin. Ganimard styrtede af sted og kom akkurat tidsnok til at se Baudru oven på en omnibus, som netop drejede omkring næste gadehjørne. Han løb efter omnibussen og nåede at komme

med; men undervejs havde han rigtignok mistet sine to hjælpere og var således nu ene om forfølgelsen.

Egentlig talt havde han mest lyst til uden videre formaliteter at tage fyren i kraven. Det var jo næsten givet, fandt han, at denne formodede åndssvækling med overlæg og på en ganske behændig måde havde skilt ham af med hans hjælpere.

Han så hen på ham. Baudru sad tilsyneladende og halvsov, og hovedet dinglede frem og tilbage på ham. Som han sad der med halvåben mund, så han usigelig sløv og dvask ud, og Ganimard kunne ikke lade være at sige til sig selv, at det dog næppe kunne være en ham værdig modstander. Det måtte være et tilfælde, der var skyld i, at Baudru havde fået skin af et øjeblik med held at have bekæmpet den gamle Ganimard.

Ved Galeries-Lafayette steg Baudru fra omnibussen om i sporvognen til Muette og kørte med den ad Boulevard Haussmann og Avenue Victor-Hugo lige til linjens endepunkt, Muette. Der stod han af og slentrede langsomt ind i Boulogneskoven, drivende op ad den ene allé, ned ad den anden. Hvem mon han søgte? Havde han mon et mål?

Efter således at have flakket om en times tid valgte han sig en bænk og satte sig dødtræt ned. Stedet lå meget afsides, ikke langt fra Auteuil. Lidt borte, inde mellem træerne, gemte sig en lille, idyllisk sø.

Der gik en halv time. Så var Ganimard ikke længere i stand til at holde sin utålmodighed i tømme. Han måtte tale med manden. Altså gik han hen og tog plads på samme bænk, tændte sig en cigaret, sad lidt og tegnede figurer i jorden med sin stok og udbrød derpå:

"Det er for resten ikke særligt varmt i dag."

Intet svar. Men et øjeblik efter lød der gennem stilheden en latter, en overstadig, skyllende latter som fra et barn, der slet ikke kan holde op igen med at le. Ganimard bogstaveligt *følte*, hvorledes hårene rejste sig på hans hoved. Denne forbandede latter, som han kendte så godt!

Med et lynsnart tag greb han manden hårdt i brystet og betragtede ham stift, endnu mere gennemtrængende, end han havde set på ham i retten, og nu var han ikke mere Baudru. Jo, nok på en måde, men reelt var det dog en anden, *den* anden.

Ved at anspænde hele sin vilje til at gennemskue sin modstander lykkedes det hurtigt Ganimard at fastslå identiteten. Bag de døde øjne genfandt han livet, bag det udtærede ydre den velkonserverede skikkelse, bag den falmede hud den friske teint, bag den forvrængede mund de oprindelige træk. Han genså i et nu hele det skarpe, levende, spotske, åndfulde, lyse, ungdommelige udtryk og var ikke mere i tvivl.

"Arsène Lupin, Arsène Lupin," stammede han.

Og pludselig besat af et ubændigt raseri greb han ham i halsen og forsøgte at kaste ham til jorden. Til trods for sin fremrykkede alder var han endnu en ualmindelig kraftig mand, og hans modstander syntes ikke at være i videre god form. Hvilket mesterkup, hvis han kunne få ham med tilbage til fængslet!

Kampen blev ikke af lang varighed. Lupin forsvarede sig næppe, men lige så snar, Ganimard havde været til at angribe, lige så hurtigt måtte han igen slippe sit tag. Hans højre arm faldt slap og følelsesløs ned.

"Ja, hvis De havde været så fornuftig at lære jiu-jitsu," sagde Lupin ganske tørt, "så havde De nu vidst, at det stød på japansk hedder *udi-shi-ghi*. Næste gang, må De vide," vedblev han koldt, "knækker jeg armen på Dem, og det var for resten ikke en smule for meget til Dem. De, en gammel ven, som jeg har den største agtelse for og ganske frivilligt kaster masken for, at De virkelig ville nedværdige Dem til at gøre forsøg på at misbruge min fortrolighed! Fy!"

Ganimard kunne ikke svare et ord. Alt blodet steg ham til hovedet ved tanken om, at Lupin altså virkelig var flygtet, og det ved hans egen hjælp, eftersom det jo ene og alene var hans erklæring i retten, der havde foranlediget "Baudrus" løsladelse. Den skam forvandt han aldrig. En tåre fugtede hans grånende kind.

"Så, så, Ganimard, tag Dem nu ikke det så nær. Hvis De ikke havde taget til orde, skulle jeg nok have sørget for, at en anden havde gjort det, for, bedste Ganimard, jeg kunne da ikke stiltiende finde mig i, at Désiré Baudru blev dømt på mine vegne, vel?"

"Det var altså Dem ... det *er* altså Dem?"

"Ja, det er mig, stadig mig, kun mig."

"Jamen, hvor er det muligt?"

"Å, der skal såmænd ingen hekseri til. Det er nok, at man, som den gode præsident sagde, uddanner sig en halv snes år til at kunne møde alle eventualiteter."

"Jamen Deres ansigt? Deres øjne?"

"De må da nok kunne forstå, at når jeg i halvandet år har gået og slidt på Saint-Louis-hospitalet under doktor Altier, så har det ikke været af kærlighed til videnskaben. Det var blot, fordi

jeg allerede på det tidspunkt regnede med den mulighed, at den, der engang skulle have den ære at hedde Arsène Lupin, ville få anledning til af og til at gå uden om de love, der i almindelighed gælder for folks udseende. Man må kunne skifte udseende efter behag. Lidt paraffinindsprøjtning hist og her under huden bringer den til at svulme op på de pågældende steder. Med pyrogallussyre kan man hurtigt forvandle sig til indianer. Saften af svaleurt frembringer det nydeligste udslet. Ved en vis kemisk proces kan man give hår og skæg forøget vækst, ved en anden kan man danne sin stemme om. Og læg så hertil to måneders diæt i celle nr. 24, de uophørligt fortsatte øvelser på at give munden en bestemt facon, på at holde hovedet i en bestemt stilling og ryggen lige så. Kom endelig fem dråber belladonna i øjnene for at gøre dem forvildede og flakkende, så er spillet oplagt."

"Jeg begriber blot ikke, at arrestbetjentene ..."

"Husk på, forvandlingen sker lidt efter lidt. På en dag eller to kan man ikke spore nogen forandring."

"Men Baudru?"

"Ja, han er virkelig til. Baudru er et sølle pjok, jeg traf engang i fjor, og som aldeles afgjort har noget tilfælles med mig af ydre. Da en arrestation jo bestandig har stået for mig som noget, der kunne overgå mig, sikrede jeg mig ham og anvendte nogen tid på at gøre mig det klart, hvori vi adskilte os fra hinanden. Mine venner lod ham på det passende tidspunkt tilbringe en nat på stationen og ordnede det således, at han ville blive løsladt samtidig med, at jeg skulle føres ned i 'salatfadet', så at sammentræffet bagefter blev let at konstatere. Læg nemlig vel mærke til det: politiet måtte være i stand til bestemt at afgøre,

at *han* havde været til stede, ellers ville man selvfølgelig spørge, hvem *jeg* var. Men når jeg nu kunne byde dem den kære Baudru, så var det på forhånd en given sag, at de ville gribe ham med begge hænder, og skønt en forveksling i virkeligheden var ganske utænkelig, kunne jeg sige mig selv, at politiet, hellere end at røbe sin komplette uvidenhed, ville give det udseende af, at en forveksling ikke desto mindre havde fundet sted."

"Ja, det slog jo også til," indrømmede Ganimard.

"Og desuden," vedblev Lupin, "havde jeg en herlig trumf på hånden og havde straks spillet den ud med den forønskede virkning: publikums sikre forventning om, at jeg *ville* flygte. Netop med hensyn til dette punkt gjorde De, og med Dem hele politiet, Dem skyldig i en kolossal fejltagelse, som gav mig vundet spil og gjorde indsatsen, friheden, til min. De gik jo ligesom sidst rundt og troede, at det var skryderi, når jeg højt udtalte, at jeg ville flygte. De troede, jeg som et andet gudsord fra landet var blevet fortumlet over mit held. Her, så lidt som i historien med Cahorn, faldt det Dem ind at ræsonnere som så: når Arsène Lupin råber det ud for alle vinde, at han vil gå sin vej, så er det, fordi han har sine grunde til at råbe, fordi han ligefrem er nødt til at råbe. Det er da, for pokker, næsten soleklart, at folk på forhånd måtte være urokkeligt overbevist om, fuldt og fast troende på, at jeg ville undvige. Hvorledes skulle jeg vel ellers have båret mig ad med at flygte uden at flygte? Og *ud* ville jeg. Arsène Lupin *ville* ikke høre sin dom. Og derfor havde jeg naturligvis maget det så, at det ville have været aldeles mirakuløst, om ikke alle mennesker, hver en eneste sjæl, straks havde troet Dem, da De stod frem og erklærede: "Den mand der er ikke Arsène Lupin." Havde bare én eneste været

den mindste smule i tvivl og sagt som så: "hvis det nu alligevel var Lupin?" Ja, så havde det været ude med mig i samme øjeblik. Ja, havde en eller anden bare så meget som set på mig – ikke i den tanke, som De og alle andre havde, at jeg *ikke* var Lupin – men derimod i den tanke, at jeg dog måske kunne være Lupin, ja, så havde blot det været nok til at fælde mig, til trods for alle forsigtighedsregler fra min side. Men jeg var rolig. Logisk og psykologisk havde jeg med sikkerhed sluttet, at ingen ville få den simple tanke ... oprigtig talt, Ganimard," vedblev han lidt efter og greb den gamle opdagers hånd, "De ventede mig hjemme hos Dem klokken fire om eftermiddagen ugedagen efter, at vi havde talt sammen i arresten?"

"Og fangevognen?" faldt Ganimard ham i talen med at spørge.

"Ja, den var god. Det var mine venner, der havde fået puttet en udrangeret vogn ind i stedet for en af de andre og ville forsøge, om et sådant kup kunne lykkes. Men jeg selv anså forsøget for håbløst undtagen under ganske særlige omstændigheder, hvis indtrædelse man ikke var i stand til at beregne. Derimod fandt jeg det formålstjenligt at foretage undvigelsen som et eksperiment, hvis almindeligt beundrede dristighed kunne tjene som solid basis for den egentlige flugt."

"Cigaren var med andre ord Deres eget påfund?"

"Ja, og det udhulede skaft på kniven med."

"Og så var brevene ..."

"Ja, det var også mit eget værk, og brevskriverinden eksisterer overhovedet ikke. Jeg er i stand til at anlægge en hvilken som helst skrift."

"Jamen, hvor kan det være," indvendte Ganimard, "at man ikke blev opmærksom på, at Baudrus mål faldt sammen med Lupins?"

"De har slet ikke mine mål."

"Så?"

"Nej, og hvis de har nogle, de kalder for Lupins, er de i hvert fald ikke rigtige. Dette målespørgsmål har jeg gjort til genstand for et meget grundigt studium. Bertillons system bygger først og fremmest på det signalement, som falder i øjnene, og som De har set på mig, er det ikke ufejlbarligt; derefter kommer man til selve målene af hoved, fingre, ører osv., og dem slipper man ikke let udenom. Men til alt held har man noget, der hedder penge. Inden jeg kom tilbage fra Amerika, havde jeg betalt en af politimændene for at opføre et forkert tal i begyndelsen af mit signalement. Det var nok til at gøre hele opstillingen forkert, og selvfølgelig kom Baudrus og Lupins mål ikke til at stemme overens."

Efter et øjebliks tavshed spurgte Ganimard videre:

"Og hvad har De nu i sinde at foretage Dem?"

"Nu vil jeg skam hvile mig, samle kræfter og blive mig selv igen. Det kan være meget rart for en lille tid at være Baudru eller en anden, at skifte udseende, som andre mennesker skifter undertøj, at vælge sine øjne, sin stemme, sin skikkelse og sin skrift efter behag; men man risikerer engang imellem at blive helt fremmed for sig selv, og det er ikke altid morsomt. Man kommer til at føle sig som et menneske, der har tabt sin skygge. Således har jeg det nu, og derfor vil jeg ofre nogen tid på at finde mig selv igen."

Han spadserede lidt frem og tilbage foran bænken. Mørket begyndte så småt at falde på.

"Ja, så har vi to vist ikke mere at sige hinanden," udbrød han og stillede sig op foran Ganimard. "Vel?"

"Jo," svarede inspektøren. "Jeg ville gerne spørge Dem, om det er Deres agt at meddele offentligheden den virkelige sammenhæng med Deres flugt. Jeg har jo ... begået en fejl ... fejltagelse ..."

"Nej, ingen skal få at vide, at det var Lupin, der blev løsladt under navn af Baudru. Jeg er alt for interesseret i at omgive mig med den hemmelighedsfuldhed, som kaster et næsten overnaturligt skær over mine bedrifter, i dette tilfælde min undvigelse. Så De skal ikke være bange, kære Ganimard ... Men nu farvel! Jeg skal til en middag inde i byen og har kun kneben tid til at blive klædt om."

"Jeg troede, De ville søge hvile?"

"Ak ja, hvad skal man gøre! Der er jo visse selskabelige pligter, man ikke kan unddrage sig. Hvilen må opsættes til i morgen."

"Hvor skal De til middag?"

"Hos den engelske gesandt."

4. Den mystiske rejsende

Den foregående dag havde jeg sendt min automobil i forvejen til Rouen ad landevejen. Det var så bestemmelsen, at jeg skulle tage med jernbanen og tage den der for at begive mig videre på besøg hos nogle venner, jeg havde boende oppe ved Seinen.

Lidt før afgangen fra Paris blev min kupé oversvømmet af syv herrer, der næsten alle sammen røg. Selv om turen med ekspressen ikke er ret lang, var jeg dog ikke begejstret for at foretage den i et så stort selskab, navnlig ikke, da det ikke var en af de nyere wagoner med sidegang. Jeg tog derfor min overfrakke, mine aviser og min rejseliste og opsøgte mig en anden kupé.

Dér sad kun en dame, som for resten så ud til at blive lidt misfornøjet over at skulle have selskab på rejsen. Denne sin misfornøjelse gav hun åbenbart luft i en hviskende samtale med en herre, sandsynligvis hendes mand, der havde fulgt hende til toget. Den vedkommende herre tog mig nemlig i øjesyn, og efter at have fundet, at der ikke var noget mistænkeligt ved mig, hviskede han noget til sin hustru og smilede samtidig, som man smiler ad et barn, der er bange for ingen ting. Så smilede fruen også og tilkastede mig et helt venligt blik, hvoraf syntes at fremgå, at hun allerede havde forsonet sig med mig og nu antog mig for en pæn, elskværdig herre, som en dame uden frygt kunne være lukket inde sammen med i en lille, snæver kupé for et par timer eller så.

"Du tager mig det ikke ilde op, at jeg må gå nu?" udbrød hendes mand. "Jeg kan ikke godt vente længere."

Dermed kyssede han hende kærligt og gik, mens fruen sendte et par diskrete fingerkys efter ham og med sit lommetørklæde tilvinkede ham det sidste farvel.

Lokomotivfløjten peb, og toget satte sig i bevægelse.

I samme øjeblik åbnedes døren, og trods konduktørens protester sprang en herre ind i kupéen til os. Min rejsefælle, som stod og ordnede sine sager i nettet, udstødte et lille skrig af forskrækkelse.

Jeg selv for min part er ingenlunde bange af mig, men jeg tilstår, at sådan en ankomst i sidste øjeblik altid er mig imod. Der er noget stødende, unaturligt ved dem. I reglen stikker der et eller andet under, har jeg lagt mærke til.

Imidlertid var der i dette tilfælde intet i fredsforstyrrerens udseende og optræden, som bestyrkede det ubehagelige indtryk, hans bratte tilsynekomst havde gjort på os. Han var korrekt, næsten elegant klædt, med smagfuldt slips, pæne handsker, og hans ansigt ... Hvor pokker havde jeg dog set det ansigt før? Det var nemlig aldeles afgjort, at jeg *havde* set det før, i hvert fald ofte på billeder. Men det var mig ganske umuligt at henføre det til noget bestemt, og jeg opgav derfor straks at spekulere nærmere over den ting.

Ved atter at rette min opmærksomhed på fruen blev jeg slået af den uhyggelige bleghed og det forskræmte udtryk, der ganske pludseligt havde afløst hendes tidligere fuldstændig normale udseende. Hun stirrede fra siden – de sad begge to overfor mig – med ufordulgt rædsel på den sidst ankomne herre, og jeg så hvorledes hun med rystende hånd trak sin lille

rejsetaske tæt hen til sig, mens den før havde fået lov at stå og skøtte sig selv midt på sædet.

Vore øjne mødtes, og jeg læste i hendes en sådan angst, at jeg uvilkårligt udbrød:

"De er da ikke syg, frue? Skal jeg lukke vinduet op?"

Hun svarede ikke med ord, men gjorde en talende håndbevægelse i retning af vor rejsefælle. Jeg smilede på samme måde som hendes mand, trak på skuldrene og gav hende ved tegn at forstå, at der ikke var noget at være bange for, så længe *jeg* var med, og at den anden herre i det hele taget slet ikke så farlig ud.

I samme øjeblik vendte han sig om imod os, mønstrede os fra top til tå, borede sig så ind i sin krog og rørte sig ikke mere.

Der var stille inde hos os i nogen tid. Men den lille frue var åbenbart ikke faldet til ro. Hun ligesom sad og samlede kræfter og hviskede derpå over til mig:

"De ved vel, at *han* er med toget?"

"Hvem?"

"*Han* ... *ham* ... jeg ved det ganske bestemt."

"Hvilken 'han'?"

"Arsène Lupin."

Hun havde ikke øjnene fra manden i krogen, og man skulle snarere have troet, at det var ham og ikke mig, hun talte med.

Han trak hatten ned over øjnene. Var det for at skjule sin forvirring eller blot for at sætte sig til at sove?

"Arsène Lupin blev jo i går *in contumaciam* dømt til tyve års tvangsarbejde," indvendte jeg. "Der er altså ikke stor sandsynlighed for, at han i dag skulle have den frækhed at vise

sig offentligt. Desuden har det jo stået i bladene, at han efter sin berømte flugt fra fængslet tilbringer vinteren i Tyrkiet."

"Han *er* med i toget," vedblev fruen i en noget højere tone, åbenbart i den hensigt at blive hørt af vor medpassager; "min mand er underdirektør ved fængselsvæsenet, og han fik at vide af stationsforstanderen selv, at politiet søgte efter Arsène Lupin ved toget."

"Jamen, derfor behøver han jo ikke ..."

"Han er set på banegården, hvor han tog billet til Rouen, første klasse."

"Der må det da have været en let sag at tage ham."

"Nej. Han var væk med det samme. Kontrolløren ved indgangen til ventesalen så ikke noget til ham. Og man tænkte sig derfor, at han var kørt med vogn til en af de andre bystationer og derfra taget med det eksprestog, der går ti minutter efter dette."

"Hvis det er tilfældet, behøver vi jo ikke at ængstes."

"Jo, for hvis han nu alligevel i sidste øjeblik er smuttet ind i vort tog ... det er han rimeligvis ... ganske bestemt ..."

"Nå, ja, så bliver han jo nok taget her. Konduktørerne og politiet passer jo på nu, og i Rouen undgår han i hvert fald ikke sin skæbne."

"Nå ikke! Jo, De kan tro, han skal nok hytte sig, den herre."

"Så lad ham da det."

"Men tænk på, hvilke ulykker han kan anrette," udbrød hun stærkt ophidset.

Og sandt at sige, situationen retfærdiggjorde til en vis grad den skræk, hun så tydeligt røbede.

"Ja, jeg nægter ikke, at forholdene undertiden kan arte sig besynderligt," sagde jeg til hende, mig selv næsten uafvidende. "Men vær De kun rolig. Om også Lupin var med her i toget, var der vist ingen grund for Dem til at være bange. Jeg tænker, han nok skulle sørge for at gøre sig så ubemærket som muligt frem for at indvikle sig i nye historier. Manden er jo klog nok til at indse, at situationen ikke er ufarlig for ham selv."

Mine ord beroligede hende langtfra; men i hvert fald forholdt hun sig nu tavs, vel sagtens af frygt for at falde mig til besvær. I ro og mag gav jeg mig derpå til at læse avisernes beretninger om sagen imod Arsène Lupin. Det, der stod i bladene, kendte jeg imidlertid allerede, og da jeg desuden havde sovet dårligt den foregående nat og derfor var lidt medtaget, blev mine øjenlåg snart tunge og faldt inden længe helt til.

"De vil da ikke sove?" spurgte fruen og rev forskrækket avisen ud af hånden på mig.

"Nej, det har jeg skam ikke tænkt på," svarede jeg, under påvirkning af hendes forargede blik.

"Det ville virkelig også være i allerhøjeste grad letsindigt."

"Ja, selvfølgelig."

Og jeg kæmpede nu energisk imod søvnen og søgte at holde min opmærksomhed fæstet på skyerne, der drev bort over os og på landskabet. Men det hele blev snart borte som i en tåge, både frue, skræk, skyer og landskab, og søvnens dybe, store stilhed sænkede sig over mig. Og drømmene meldte sig, vage, usammenhængende drømme om et væsen, der optrådte som og lignede Arsène Lupin. Han dukkede frem i horisonten med en sæk kostbarheder på ryggen, gik lige igennem de tykkeste mure, plyndrede slotte og herskabshuse skarpere og skarpere

tegnede sig omridset af dette væsen, som for resten ikke længere frembød nogen lighed med Arsène Lupin. Det rykkede mig tættere og tættere på livet, blev større og større, og satte til sidst i et spring tværs igennem kupéen og havnede med et dumpt fald lige på brystet af mig.

En voldsom smerte … et skingrende skrig! Jeg vågnede. Mit drømmesyn – min medrejsende havde anbragt sit ene knæ på mit bryst og begge hænder om halsen på mig. Jeg så ham kun som i en tåge, da mine øjne var underløbne med blod, og fruen kunne jeg ligeledes kun dunkelt se, men opfattede dog, at hun lå som et bytte for et heftigt krampetilfælde. Jeg end ikke forsøgte at sætte mig til modværge, for det havde jeg ganske simpelt ikke kræfter til. Blodet hamrede i mine tindinger, jeg var lige ved at kvæles, jeg begyndte at ralle. Et øjeblik til, og jeg havde været myrdet.

Det kunne manden åbenbart mærke, for han løsnede sit tag. Med højre hånd fremtog han derpå et reb med en løbeknude og bandt mine hænder forsvarligt sammen med det, og på forbløffende kort tid var jeg således kneblet og bundet, at jeg ikke var i stand til at foretage mig det ringeste imod voldsmanden, der i øvrigt forrettede sit arbejde med en koldblodighed og hurtighed, som jeg under andre omstændigheder ville have beundret. Hans bevægelser røbede aldeles afgjort ikke blot fagmanden, men mesteren. Og han spildte ikke tiden med snak. Ikke et ord! Ikke et sekunds tøven! Det hele gik for ham som en leg, og der lå *jeg*, Arsène Lupin, på sædet, viklet ind som en mumie i hans forbandede reb.

I og for sig var situationen lattervækkende, og til trods for det mindre opløftende ved min stilling var jeg heller ikke blind for

det humoristiske moment. Det forekom mig nærmest komisk, at *jeg*, Arsène Lupin, målte ligge der som et andet mæhæ og lade mig udplyndre af en ganske almindelig røver. Havde det endda været af Arsène Lupin! Nå, manden generede sig, som sagt, ikke, men lettede mig omhyggeligt for portemonnæ og tegnebog.

Min ledsagerinde derimod skænkede han ikke den ringeste opmærksomhed, når undtages, at han sikrede sig hendes håndtaske og deri tog de rede penge, han fandt, og de smykker, der syntes ham tilstrækkeligt værdifulde. Fruen åbnede et øje på klem, skælvede af skræk, tog sine ringe af og rakte røveren dem, øjensynlig i den hensigt at spare ham for ulejligheden. Han tog imod ringene og så på fruen, der skyndte sig at besvime.

I fornem tavshed og uden at bekymre sig om os, indtog vor påtrængende rejsefælle derpå atter sin plads, tændte sig en cigaret og fordybede sig i en undersøgelse af de netop erhvervede skatte, der i øvrigt synes af tilfredsstille ham. Jeg må sige, at hans tilfredshed forekom mig at være ikke helt uden grund.

For mit eget vedkommende var sagen derimod ikke slet så lystelig. Jeg taler ikke om mine tolv tusind francs, der pludselig var kommet i en forkert lomme. Dem regnede jeg så langt fra for et tab, at jeg var vis på atter at komme i besiddelse af dem såvel som af det øvrige indhold af min tegnebog: planer, adresser, korrespondent-fortegnelser, kompromitterende breve osv. Nej, det, der trykkede mig mest, var uvisheden med hensyn til, hvad der videre ville ske.

Som man vel kan tænke, var jeg ikke uvidende om den opsigt, min tilsynekomst på banegården i Paris havde vakt. Jeg havde modtaget en indbydelse til som så ofte før at besøge nogle venner, for hvem jeg var Guillaume Berlat, og som mange gange havde moret sig over min påfaldende lighed med Arsène Lupin. Af den grund havde jeg ikke kunnet maskere mig, som jeg ellers ville have gjort, og uheldigvis var jeg altså blevet bemærket på banegården. Ydermere havde man set en mand, selvfølgelig Arsène Lupin, springe på toget i sidste øjeblik. Det var med andre ord givet, at politiet i Rouen ville blive telegrafisk underrettet fra Paris og møde mandstærkt op på banegården for at tage imod mig.

Alt dette så jeg klart, og det ville alt sammen ikke have bragt mig ud af fatning, hvis jeg ikke netop var kommet i den uhyggelige situation, jeg nu var i. Under almindelige forhold ville jeg trygt være gået ud fra, at politiet i Rouen ikke var mere snedigt end det i Paris. Jeg ville være gået frimodigt til værks, have fremvist mit kort som deputeret – det blev taget for gode varer i Paris – og der var næppe nogen, der ville have draget min hæderlighed i tvivl.

Anderledes nu! Nu var jeg en fange og kunne slet ikke tænke på at benytte mine sædvanlige tricks. Politiet i Rouen ville støve kupeerne igennem og i en af dem finde Arsène Lupin, som skæbnegudinden sendte det lige i armene, bundet på hænder og fødder, spag som et lam, lige til at putte i arresten. Det havde bare at tage imod mig, som man tager imod en pakke fra postvæsenet. Og hvad skulle jeg stille op for at undgå denne bedrøvelige slutning på denne min fornøjelsesudflugt?

Ekspressen ilede mod Rouen. Det skulle hverken holde ved Vernon eller Saint-Pierre.

Jeg var også optaget af at grunde over et andet problem, som jeg ganske vist var knapt så direkte interesseret i, men hvis løsning alligevel vakte min nysgerrighed i egenskab af fagmand: hvad havde min mandlige rejsefælle nu mere i sinde? Hvis jeg havde været alene med ham i kupéen, havde det været lige ud ad landevejen; så var han steget ud i Rouen og havde skyndt sig bort, før togpersonalet kom og fandt hans offer. Men nu da han også havde fruen? Det var jo givet, at hun ville give hals i samme nu, han var ude af kupéen. Han var selvfølgelig ikke så enfoldig at tro, at hun ville forholde sig lige så behersket som nu derfor vakte det min forbavselse, at han ikke satte hende i samme afmægtige tilstand som mig, hvorved det jo var blevet ham muligt at forsvinde ubemærket på ankomststationen.

Han sad stadig og røg med blikket fæstet på landskabet. Kun én eneste gang vendte han sig om imod os, greb min togplan og kiggede lidt i den. Fruen gennemførte med held sin besvimelse, eller *ville* med held have gennemført den, hvis ikke røgen fra hans cigaret havde fremkaldt en forræderisk hoste hos hende. Jeg selv var meget ilde stedt i min tvungne, ubehagelige stilling, alt mens jeg forgæves søgte at regne ud ...

Og toget susede videre, stønnende af iver efter at nå sit mål. Pont de l'Arche! Oissel! Intet ophold, bare videre.

Saint-Etienne! I dette øjeblik rejste manden sig og gik et skridt hen imod os, hvad fruen ufortøvet besvarede med et skrig og en ægte besvimelse. Hvad ville han? Han trak vinduet ned henne ved mig. Det var for lidt siden begyndt at regne, og

nu plaskede det ned i store dråber. Han gjorde en ærgerlig grimasse ved tanken om, at han hverken havde paraply eller overfrakke med; men ved at se op i nettet blev han i det samme opmærksom på fruens paraply og min overfrakke og tilegnede sig øjeblikkelig begge dele. Frakken tog han straks på.

Nu kørte vi over Seinen. Han smøgede sine benklæder op, lænede sig ud af vinduet og åbnede den udvendige slå.

Ville han springe af toget? Med den fart, vi løb, ville det være den visse død. Vi fo'r ind i tunnelen under Sainte Catherine-højdedraget. Han åbnede døren på klem og satte foden ud på det øverste trin. Vanvid! Mørket, røgen og støjen forenede sig om at stille et sådant vovestykke i den mest fantastiske belysning. Men pludselig sagtnedes farten under bremsernes stærke tryk. Mere og mere sagtnedes den, indtil den blev ganske jævn. Der blev sandsynligvis arbejdet på denne strækning, og togene måtte så, mens arbejdet stod på, føres igennem med en vis forsigtighed. Det ser man jo så tit, og vor rejsefælle måtte være vidende om, at noget sådant netop i disse dage gik for sig på det sted, hvor vi befandt os.

Det var derefter en smal sag for ham at træde helt ud på trinbrættet og hoppe ned, hvad han også gjorde, dog ikke uden først at lukke døren og skyde slåen for. Næppe var han borte, før man begyndte at kunne skimte dagslyset gennem den hvide damp. Vi kom ud i en dal. Vi skulle gennem endnu en tunnel og ville så være i Rouen.

Fruen kom nu så småt til sig selv. Aldrig så snart var hun vendt tilbage til sin bevidsthed, før hun brød ud i jammer og klager over tabet af sine smykker. Jeg sendte hende et bønfaldende blik, som hun heldigvis trods alt forstod, hvorefter

hun befriede mig for den modbydelige knebel, der var lige ved at tage vejret fra mig. Hun ville også have løst mine bånd, men det forhindrede jeg ved at sige:

"Nej, frue, politiet skal helst se det hele, som det er. Det var dog bedst for os, om det fik rigtig rede på, hvad det er for en slyngel, der har været i lag med os."

"Jamen, skal jeg ikke trække i nødbremsen?"

"Nej, nu er det bagefter. Det skulle De have tænkt på, da han faldt over mig."

"Da turde jeg skam ikke. Han havde jo slået mig ihjel. Men der kan De se, hvad jeg sagde, at han var med dette tog! Jeg kendte ham straks efter billederne. Å, mine smykker!"

"Tab nu ikke modet. Han bliver nok fanget."

"Arsène Lupin? Aldrig!"

"Det kommer an på Dem, frue. Hør nu, hvad jeg vil sige Dem. Så snart toget kører ind på stationen, må De stille Dem hen ved vinduet og råbe om hjælp. Så vil politiet og togpersonalet komme løbende, og De må da ganske kort fortælle, hvad De har set, hvorledes jeg blev overfaldet af Arsène Lupin, og hvorledes han slap bort. Beskriv ham så nøje som muligt: Blød filthat, paraply – Deres egen – grå overfrakke ..."

"Det var jo Deres," faldt hun mig i talen.

"Min? Nej, jeg havde skam ingen overfrakke med."

"Tænk, jeg syntes ikke, han havde nogen på, da han kom ind."

"Ja, så må det være en, der har ligget i nettet. I alt fald havde han den på, da han sprang ud, og det er det, det kommer an på. Altså: grå overfrakke, figurfrakke, husk det nu. Det er sandt, det havde jeg nær glemt: De må endelig straks sige, hvem De er.

Deres mands stilling alene vil opmuntre de mennesker til at gøre deres yderste."

Toget kørte ind på stationen. Hun stillede sig allerede hen ved vinduet. Jeg gentog for hende, ord til andet, den besked, jeg havde pålagt hende at afgive, og gjorde min stemme ligefrem bydende, for at hun rigtigt skulle indprente sig ordene.

"Sig også straks mit navn, Guillaume Berlat," tilføjede jeg. "Og for at spare tid må De helst yderligere bemærke, at De kender mig. Jeg skal sige Dem, det gælder om, at forundersøgelsen bliver færdig med det samme, for at politiet kan gå i gang med hovedsagen, som jo er at få fat i Arsène Lupin. Det gælder Deres juveler. Nu glemmer De altså ikke noget! Guillaume Berlat, en ven af Deres mand!"

"Javel, Guillaume Berlat."

Nu råbte og gestikulerede hun. Toget holdt endnu ikke, da en tre-fire mænd sprang op på trinbrættet.

Det store øjeblik var kommet.

"Arsène Lupin har overfaldet os," forklarede min ledsagerinde åndeløs, "stjålet mine smykker – jeg er fru Renaud, min mand er underdirektør ved fængselsvæsenet, der henne står min broder, Georges Ardelle, direktør i *Crédit Rouennais* – ham kender De formodentlig ..."

Hun kyssede en herre, der nu kom ind i kupéen, og som politichefen hilste på, og vedblev derpå med gråd i stemmen:

"Ja, den herre – hr. Guillaume Berlat, en ven af min mand – sad og blundede, da Arsène Lupin styrtede sig over ham og ..."

"Jamen, hvor er Arsène Lupin?" spurgte politimanden.

"Han sprang af toget i den lange tunnel."

"Er De sikker på, det var ham?"

"Ja, det min tro, jeg er. Jeg kunne kende ham. Desuden er han set på banegården i Paris. Han havde en blød filthat ..."

"Nej, en stiv som den der", afbrød politiofficeren hende og pegede på min hat, der lå oppe i nettet.

"Jeg siger nu en blød," ivrede fruen, "og en grå figurfrakke."

"Ja, det stemmer med telegrammet. Sort fløjlskrave, ikke?"

"Jo, det er fuldstændig rigtigt," udbred fru Renaud stolt.

Jeg begyndte at ånde lettere. Det var jo en helt tapper og dygtig veninde, jeg der havde fået mig.

Betjentene havde imidlertid hjulpet mig ud af spændetrøjen. Jeg bed mig så hårdt i læben, at den sprang op at bløde. Med lommetørklædet for munden for rigtigt at tage mig ud som et menneske, der har været udsat for legemlig overlast, og helt sammenbøjet, som naturligt var, efter at så længe havde måttet ligge i en yderst ubekvem og tvungen stilling, sagde jeg med svag stemme til politimanden:

"Ja, der kan ikke være tvivl om, at det var Arsène Lupin. Hvis De skynder Dem meget, må De kunne indhente ham. Måske kan jeg være Dem til nogen nytte ..."

Den vogn, forbrydelsen var forøvet i, blev koblet fra for undersøgelsens skyld, og toget kørte så videre til Le Havre. Vi blev ført ind på kontoret igennem den tætte hob af nysgerrige, der fyldte perronen. På vejen fik jeg betænkeligheder. Jeg måtte under et eller andet påskud kunne fjerne mig, ile ud til min automobil og forlade skuepladsen. Det var forbundet med fare at blive. Der kunne ske et eller andet, komme en ny depeche fra Paris, og det ville være ude med mig.

Men så røveren! Overladt til mig selv, i en egn, hvor jeg ikke var videre kendt, turde jeg ikke håbe at komme ham på sporet.

Pyt, lad mig friste lykken og blive, tænkte jeg: Spillet bliver ikke let at vinde, men morsomt at spille, og indsatsen gør det rigeligt umagen værd.

Da man nu bad os gentage vore foreløbige forklaringer, skyndte jeg mig at tage ordet, idet jeg bemærkede:

"Men hr. inspektør, Arsène Lupin får jo længere og længere forspring. Min automobil holder her udenfor. Hvis De ville gøre mig den fornøjelse at tage med, kunne vi måske forsøge ..."

"Ideen er ikke så ilde," svarede politimanden med et snu smil; "den er i hvert fald ikke dårligere, end at den allerede er bragt til udførelse, idet to af mine folk er taget af sted på cykel, for noget siden endda."

"Jamen, hvorhen?"

"Ud til tunnelen. Der må de jo kunne finde sporet og sætte efter ham."

"Det får Deres folk ikke meget ud af," bemærkede jeg og trak på skuldrene.

"Ikke det?"

"Nej. Arsène Lupin har sikkert sørget for at udslette sporene, og hvis ingen har set ham, hvad han rimeligvis også har sørget for, har Deres betjente intet at holde sig til. Lupin har sagtens opsøgt den første den bedste vej og derfra styret sin kurs ..."

"Ind til Rouen, ja! Og her skal vi nok få fingre i fyren."

"Nej, hr. inspektør, han kommer ikke til Rouen."

"Ja, ja, så bliver han på egnen, og der vil han være os endnu mere vis."

"Det gør han heller ikke."

"Nå ikke? Må jeg spørge, hvor han så vil skjule sig?"

"I dette øjeblik," svarede jeg og så på mit ur, "lusker Arsène Lupin omkring ved stationen i Darnétal. Kl. 10.50 tager han med det tog, der går fra Nordbanegården her i Rouen til Amiens. Han har lige tyve minutter at løbe på."

"Nå, det mener De? Og hvad slutter De alt det af, om jeg tør spørge?"

"Ganske simpelt af det, at Arsène Lupin i kupeen slog op i min togliste. Hvorfor? Naturligvis for at undersøge, om der ikke i nærheden at det sted, hvor han sprang af, skulle ligge en anden banelinje og en station, hvor der holdt et tog, han kunne benytte. Nu har jeg også set efter og er sikker på, at det må forholde sig, som jeg siger."

"Det er virkelig godt sluttet af en lægmand," bemærkede politiofficeren med et anerkendende smil. "Hvilken sagkundskab!" føjede han til, ligesom mistænksom.

Netop fordi jeg så aldeles havde gennemskuet røverens plan, havde jeg nu begået en dumhed ved at henlede politiets opmærksomhed på mine specielle evner. Politiinspektøren så forbavset på mig, og jeg mente at kunne mærke, hvorledes mistanken groede i ham. Dog nej, det havde sikkert ingen nød, for ganske vist havde politiet i Paris udsendt fotografier til alle sider, men de var i høj grad ufuldkomne og lignede kun svagt den Arsène Lupin, han nu stod ansigt til ansigt med, så der var ingen grund til at tro, at han skulle kunne kende mig igen. Men ikke desto mindre var han besynderlig forvirret og famlende i sin optræden.

Der blev et øjebliks tavshed. En ubestemmelig magt holdt ordene tilbage på vore læber. En egen forlegen følelse betog mig. Var det mon ved at gå galt for mig? Jeg tvang mig til at le.

"Ja, ved De hvad, hr. inspektør, der er intet, der gør en mand mere klarhjernet end tabet af hans tegnebog, intet, der gør ham mere skarpsindig end ønsket om at få den tilbage, og jeg tør næsten love at finde forbryderen, hvis De vil låne mig to ..."

"Ja, det skulle De virkelig gøre," istemmede fru Renaud. "Gør dog, som hr. Berlat råder Dem til."

Min udmærkede venindes mellemkomst gjorde udslaget. Navnet Berlat i hendes mund – hun var jo en ret højtstående mands hustru – anvendt om mig, levnede ikke rum for nogen tvivl om min identitet.

"Det skulle virkelig glæde mig, hr. Berlat, om De kunne være så heldig," udtalte politiinspektøren og rejste sig. "Jeg er ikke mindre opsat end De på at se denne Arsène Lupin i sikker forvaring."

Han fulgte mig nu ud til automobilen, hvor jeg tog plads sammen med to af hans folk.

"Honoré Massol! Gaston Delivet!" præsenterede han.

Min chauffør satte maskineriet i gang, og et øjeblik efter var vi ude af syne. Jeg var frelst!

Jeg skal villigt indrømme, at jeg følte en vis stolthed, da vi i min Moreau-Lepton på femogtredive hestes kraft i en voldsom fart rullede ned ad boulevarderne, som omsluttede den lille normanniske by. Motoren brummede harmonisk. På højre og venstre side blev træerne borte bag os. Fri, som jeg nu var, undsluppet faren, havde jeg nu ingen anden opgave end ved hjælp af de to breve ordenshåndhævere at afgøre mit lille personlige mellemværende med hr. Arsène Lupin, som hr. Arsène Lupin altså nu var på jagt efter. Ja, I kan tro, kære Honoré Massol og Gaston Delivet, at jeg var glad for jer. Hvad

skulle jeg have stillet op uden jer! Havde jeg ikke haft jer, ville der ikke have været en omdrejning eller en korsvej, hvor jeg ikke netop ville have valgt den gale vej. Uden jer ville, med andre ord, den ene Arsène Lupin være kørt galt i byen, mens den anden havde hyttet sig

Nå, endnu var alt jo ikke klappet og klart. Tværtimod! Det hele skulle jo først rigtigt til at begynde. Manden skulle *vi* have fat i, og de papirer, han havde røvet fra mig, skulle *jeg* have fat i. Dem måtte jo for alt i verden mine to adjudanter ikke stikke næsen i, endsige lægge beslag på. Benytte mig af deres hjælp, men handle uden dem, det var, hvad jeg havde at gøre, og det var slet så forfærdelig let.

Vi nåede Darnétal tre minutter efter, at toget var kørt derfra. Jeg havde dog den glæde at erfare, at en mandsperson i grå figurfrakke var steget ind i anden klasse med billet til Amiens. Min debut som opdager turde altså siges at være lovende.

"Toget holder nu ikke før ved Montérolier-Buchy, om nitten minutter", sagde Delivet. "Der må vi være før Arsène Lupin, ellers kan han køre videre til Amiens eller gå over Cléres, enten til Dieppe eller tilbage til Paris."

"Hvor langt bar vi til Montérolier?"

"Treogtyve kilometer."

"Nå, jamen så skal vi også nok komme først."

Vi fløj. Aldrig har min trofaste *Moreau-Lepton* besvaret min utålmodighed med større iver og utrættelighed. Det var, som om mit brændende ønske direkte meddelte sig til mekanismen, uden at jeg havde nødig at gøre brug af de forskellige apparater, der ellers tjener til meddelelsesmiddel. Den delte mit ønske. Den billigede mit faste forsæt: at indhente røveren. Den forstod

min harme imod den slyngel til Arsène Lupin. Den forræderiske skurk! Men jeg var jo også i min gode ret. Og ydermere repræsenterede jeg nu øvrigheden, som han ikke med min gode vilje skulle komme til at spille halløj med mere.

"Til højre!" oplyste Delivet. "Venstre ... Lige ud ..."

Vi svævede hen over vejene. Træerne på begge sider lignede små forskræmte dyr, som veg til side for os.

Pludselig, ved en omdrejning af vejen, så vi en røgsky. Ekspressen! På en strækning af en kilometer kørte vi omkap. Kampen var ulige, udfaldet givet. Vi slog ekspressen med tyve længder.

Hurtigere end lynet var vi ud af automobilen, ude på perronen, henne ved anden klasserne. De rejsende steg ud. Ham vi søgte, så vi ikke. Vi løb fra kupé til kupé. Ingen Lupin!

"For fanden!" udbrød jeg ærgerlig. "Han har naturligvis fra toget set os i automobilen, genkendt mig fra kupéen og er sprunget af."

Togføreren bekræftede min formodning. Han havde et par hundrede meter fra stationen set en mand, der måtte være sprunget af toget, trille ned ad jernbanedæmningen.

"Halløj! De kan se ham derude. Ham, der nu løber over sporene."

Jeg styrtede afsted med mine to ledsagere. Delivet holdt sig bagerst, men Massol viste sig at være en ualmindelig løber, både i retning af hurtighed og udholdenhed. På ganske kort tid vandt han godt ind på flygtningen, men da denne bemærkede den truende fare, brød han af, satte over et gærde, klatrede som en kat op ad en skråning og lod os se et sidste glimt af sig, inden han dukkede ind i en plantage.

Massol afventede vor tilstedekomst, da han meget rigtigt skønnede, at han næppe ville kunne fange ham alene, og at vi mindst måtte være os alle tre om arbejdet.

"Jeg tør vist ønske Dem til lykke," sagde jeg opmuntrende til ham. "Efter *den* løbetur er der næppe meget vejr tilbage i fyren. Manden er vor, skal De se."

Jeg søgte at orientere mig og grundede et øjeblik over den letteste udvej til på egen hånd at komme til at tage mig af flygtningen for derefter at kunne underkaste ham den specielle behandling, som tjente mine personlige interesser. Jeg tragtede jo nemlig kun efter at komme i besiddelse af mine tabte ejendele, og det er troligt, at ville kunne have lange udsigter, når først øvrigheden blandede sig i sagen og så nærmere på disse ejendele.

"Ja, nu tror jeg, jeg har det," sagde jeg efter et øjebliks overvejelse til mine to følgesvende. "De, Massol, går til højre, De, Delivet, til venstre, og så passer De på, at han ikke kommer ud af plantagen. Jeg selv går lige på og søger at jage ham ud. Hvis det kommer til at knibe for mig, giver jeg ild."

Massol og Delivet gik hver til sin side, og jeg sneg mig lydløst ind under træerne. Der var et temmelig tæt krat med meget smalle stier, hvor man næsten måtte krybe for at komme frem. Ved at følge en af disse stier kom jeg ud på en lysning, hvor jeg opdagede friske spor. Dem fulgte jeg, stadig listende og med et par øjne på hver finger. Lidt efter stod jeg ved foden af en lille høj, hvorpå der lå nogle ubetydelige ruiner af en gammel bygning.

"Der må han være oppe," tænkte jeg. "En pokkers rar udsigt har han sørget for."

Jeg krøb helt op til ruinen og lyttede. En sagte puslen røbede flygtningens tilstedeværelse, og nu så jeg ham gennem en revne i det forfaldne murværk.

I et spring var jeg over ham. Han gjorde et forsøg på at bruge sin revolver imod mig, men jeg var ham for hurtig og tvang ham til jorden således, at han kom til at ligge med armene under sig, mens jeg satte mit knæ på brystet af ham.

"Et ord, lille ven," sagde jeg til ham i en dæmpet tone. "Jeg er Arsène Lupin. Giv mig straks og uden modstand min tegnebog og damens håndtaske, så skal jeg lade være at tilkalde politiet, men indrullere dig mellem mine venner. Ja eller nej?"

"Ja," snerrede han.

"Godt. Din fremgangsmåde i dag var genialt udspekuleret. Vi bliver nok enige."

Jeg rejste mig. Han greb til sin lomme, trak en kniv og ville angribe mig.

"Fæ!" udbrød jeg, idet jeg parerede stødet.

Og med min bare næve drev jeg ham et voldsomt slag i tindingen, så at han styrtede besvimet om.

Jeg undersøgte ham straks og fandt min tegnebog med pengene og papirerne. Af nysgerrighed tog jeg også hans egen tegnebog, hvori der lå et brev adresseret til Pierre Onfrey.

Det gav et sæt i mig. Pierre Onfrey, morderen fra Rue de Lafontaine i Auteuil! Ham, der havde kvalt fru Delbois og hendes to pigebørn! Jeg betragtede ham nøje. Nu forstod jeg, hvor det var, jeg tidligere havde set de træk, som i kupéen var forekommet mig bekendte.

Men tiden gik. Jeg tog to hundredfrancssedler, lagde dem i en kuvert tillige med et kort, hvorpå jeg skrev: "Fra Arsène

Lupin til hans brave hjælpere Honoré Massol og Gaston Delivet med tak for elskværdig bistand." Kuverten anbragte jeg på et synligt sted og lagde fru Renauds håndtaske ved siden af. Det var vel ikke mere end min skyldighed at give den tilbage til den kvinde, der havde hjulpet mig så udmærket? Dog må jeg bekende, at jeg først lænsede den for alt af større værdi og kun efterlod en skildpaddekam, en æske læbepomade og en tom portemonnæ. Forretninger er jo forretninger, og hendes mand havde desuden sådan en grim bestilling.

Men nu Onfrey? Han begyndte allerede at røre sig. Hvad så? Jeg havde hverken lyst til at hjælpe ham eller sende ham i galgen. Jeg tog hans våben fra ham og affyrede et skud i luften. Lad ham så selv klare sagen med de andre, tænkte jeg, og gik min vej.

Tyve minutter efter sad jeg i min automobil, og klokken fire telegraferede jeg til mine venner, at et uforudset tilfælde nødte mig til at opgive besøget for denne gang. Imellem os sagt, er jeg svært bange for, at jeg, efter hvad der senere kom til at foreligge, må opgive besøget for bestandig. Nå, det går jo mest ud over dem.

Klokken seks var jeg tilbage i Paris.

Af aftenbladene erfarede jeg, at det endelig var lykkedes politiet at fange Pierre Onfrey.

Den næste dag – man skal nu ikke ringeagte virkningerne af en gennemført reklame – offentliggjorde *Écho de France* følgende epokegørende nyhed:

> "Arsène Lupin har i går i omegnen af Ruchy efter mange besværlige omstændigheder foranlediget Pierre Onfreys arrestation. Morderen fra Rue

Lafontaine havde på strækningen Paris-Le Havre udplyndret fru Renaud, der er gift med underdirektør R. ved fængselsvæsenet. Arsène Lupin har skaffet fru Renaud hendes håndtaske tilbage med smykker og alt og har gavmildt betænkt de to betjente, der bistod ham med den effektfulde arrestation."

5. Dronningens halsbånd

To-tre gange om året, lige ved da allerstørste fester, som f.eks. ballerne hos den østrigske gesandt eller soiréerne hos lady Billingstone, bar grevinde de Dreux-Soubise "Dronningens Halsbånd" om sin marmorhvide hals.

Dette halsbånd var det berømte smykke, som hofjuvelererne Bøhmer & Bassenge egenhændigt havde forfærdiget til fyrstinde du Barry, og som senere kardinal de Rohan-Soubise skænkede dronning Marie Antoinette, i hvis eje det oprindelige smykke forblev, indtil kæltringeparret Jeanne de Valois, grevinde de la Motte, og hendes mand sammen med Rétaux de Villette en februaraften i 1785 brød det itu.

Sandt at sige var nu kun indfatningen ægte. Den havde Rétaux de Villette bevaret, mens grev de la Motte og hans agtværdige ægtehalvdel havde spredt juvelerne for alle vinde. Senere solgte Rétaux de Villette i Italien indfatningen til Gaston de Dreux-Soubise, kardinalens nevø og arving, som onklen for resten reddede fra økonomisk undergang ved Rohan-Guéménées i sin tid så omtalte fallit, og som nu til minde om onklen, som han bevarede i taknemmelig erindring, tilbagekøbte de få oprindelige brillanter, der var havnet hos den engelske juvelerer Jefferys, og supplerede dem med en del andre af samme størrelse, men rigtignok af betydelig ringere værd, således at det til sidst lykkedes ham at genskabe det vidunderlige smykke i noget nær den skikkelse, hvori det var udgået fra Bøhmer & Bassenges anerkendte værksted.

I næsten et århundrede kunne familien de Dreux-Soubise prale af at have det berømte smykke i sin besiddelse. Skæbnen havde taget hårdt nok på dem og skilt dem af med hele deres tidligere rigdom, så at egentlig kun navnet og minderne var tilbage; men frem for at sælge den umådeligt kostbare, kongelige relikvie, foretrak familien at indskrænke sig på alle mulige måder. Især den nuværende greve hang ved smykket med urokkelig pietet. Han havde lejet en boks i *Crédit Lyonnais* til det alene, og når grevinden skulle have det på en aften, hentede han det selv om eftermiddagen og bragte det tilbage den følgende morgen. – –

Ved soiréen i Palais de Castille fejrede grevinden atter en af sine store triumfer, og selveste kong Christian, til hvis ære festen blev holdt, udtalte sin beundring for hendes sjældne skønhed. De uforlignelige ædelstene lå lysende om hendes pragtfulde hals, og i deres tusinder af facetter brødes skæret fra de talløse lysekroner som blændende flammer. Ingen anden af festens damer kunne have båret den kongelige prydelse med så megen ynde og værdighed som den skønne grevinde de Dreux-Soubise.

Greven nød sin hustrus sejr, og længe efter at de var kommet hjem i palæet i Faubourg Saint-Germain talte han om den opsigt, hun havde vakt. han var stolt af sin hustru og måske ikke mindre stolt af de brillanter, der i fire slægtled havde været som et adelsmærke for hans hus.

Og grevinden, hvis karakter prægedes af en høj grad af verdslig stolthed, kunne heller ikke skjule en lidt barnlig forfængelighed over det strålende halsbånd, der klædte hende så godt, det var med en vis sorg, hun afførte sig smykket og

rakte det til greven, der på ny betragtede det med en henrykkelse, som om det var første gang i sit liv, han havde det for øje. Så lagde han det i et rødt læderskrin med kardinalens våben på låget og gik ind med det i et tilstødende mindre værelse, en slags alkove, hvis eneste indgang lå ved fodenden af greveparrets senge. Som han altid gjorde, stillede han derinde skrinet højt op på en hylde mellem hatteæsker og stabler af linned, gik ind i soveværelset igen, lukkede døren efter sig og gik i seng.

Morgenen efter, ved nitiden, stod han op i den tanke at bringe smykket hen i boksen inden frokosten. Først gik han dog et løb ned i stalden for at se på en af hestene, der var syg. Staldkarlen rørte den for ham i gården og fik sine ordrer for dagen. Derpå gik han etter op i soveværelset til grevinden, der sad og var ved at blive friseret af kammerjomfruen.

"Skal du ud?" spurgte hun sin mand.

"Ja, jeg skal jo hen med det ..."

"Nå, ja, gør bare det. Det er da det bedste."

Greven gik ind i alkoven. Lidt efter lød det derinde fra:

"Har du taget det, min ven?"

Og i grevens stemme var der intet usædvanligt, intet, der røbede den ringeste uro.

"Nej, jeg har skam ikke rørt det," svarede grevinden.

"Jo, du må da have flyttet det."

"Nej, jeg forsikrer dig ... Jeg har slet ikke været derinde."

Greven kom hen i døren, meget betuttet, og fremstammede med næppe hørlig stamme disse ord:

"Har du ikke? Er det ikke? Men så ..."

Grevinden ilede ind til ham, og i fællesskab undersøgte de nu i feberagtig hast det lille rum, kastede æskerne omkring imellem hinanden og rodede op i linnedet.

"Nej," udbrød greven efter et øjebliks forløb, "det er ikke spor af nytte til. Jeg stillede det der oppe på den hylde."

"Men kan du ikke huske fejl?"

"Nej, jeg stillede det nøjagtigt dér."

De tændte lys – der var temmelig mørkt i alkoven – og flyttede linnedet og alt det andet ud, så at kun skabene stod derinde, og da de var nået så vidt, var de ikke mere i tvivl om, at det navnkundige "Dronningens Halsbånd" var sporløst forsvundet.

Grevinden, der var en ganske resolut dame, spildte ikke tiden med unyttige klager, men sendte straks bud efter politiinspektør Valorbe, hvis dygtighed og skarpsynethed de allerede tidligere havde haft lejlighed til at beundre. Han blev i få ord sat ind i sagen og spurgte øjeblikkelig:

"Og De er vis på, hr. greve, at der ikke har været nogen inde i Deres soveværelse i nat?"

"Ja, absolut sikker. Døren har været låset, og jeg sover meget let. I morges, da min hustru ringede på kammerjomfruen, måtte jeg stå op for at lukke hende ind, hvilket jo afgørende tyder på, at ingen kan være gået igennem døren i nattens løb."

"Og der er ingen anden vej, ad hvilken man kan komme ind i alkoven?"

"Nej."

"Intet vindue?"

"Jo, men det er næsten helt barrikaderet af alle de æsker, der har deres plads oppe på hylden."

"Må jeg se lidt nærmere på det?"

Der blev igen tændt lys, og Valorbe bemærkede straks, at vinduet, når æskerne stod, som de plejede, kun var spærret i dets halve højde, og at æskerne ikke engang stod tæt op til karmen.

"De står dog tæt nok til at det vil være umuligt at åbne vinduet lydløst," mente greven.

"Hvad vender vinduet ud til?"

"Til en lille gård, der ligger midt inde i mit ejendomskompleks."

"Og der er en etage ovenover denne?"

"Der er to. Men helt op i højde med denne sal er gården omgivet af et tæt stakit; det er derfor, der er så dårligt lys herinde."

Da alkoven var ryddet, viste det sig desuden, at vinduet var lukket, hvad det jo ikke kunne have været, hvis nogen var kommet den vej ind.

"I det mindste måtte da i så tilfælde den pågældende person være gået ud igennem vort soveværelse," bemærkede greven.

"Ja, og så kunne døren til Deres soveværelse ikke have været aflåset indvendig fra i morges."

Inspektøren grundede et øjeblik over den mystiske sag og spurgte derpå grevinden:

"Vidste Deres omgivelser, at Deres Nåde ville bære halssmykket i går aftes?"

"Ja, det har jeg ikke lagt skjul på. Men der var ingen, der vidste, at vi ville gemme det inde i alkoven."

"Ikke en eneste?"

"Nej ... Jo, måske ..."

"Jeg må bede Deres Nåde give mig de mest udførlige oplysninger. Vi er ved et meget vigtigt punkt."

"Jeg tænkte på Henriette," bemærkede grevinden til sin mand.

"Å, Henriette! Hun anede såmænd ikke mere om det end de andre."

"Ja, er du nu vis på det?"

"Hvem er den dame?" spurgte inspektøren.

"Det er en veninde fra klosterskolen, som i sin tid måtte bryde med sin familie, da hun giftede sig under sin stand. Ved hendes mands død tog jeg hende og hendes lille søn i huset ... Hun gør mig nogle småtjenester til gengæld," tilføjede grevinden lidt forlegen. "Hun syr nemlig så pænt."

"På hvad sal bor hun?"

"Samme som vi, for enden af gangen ... Å, jeg kommer til at tænke på, at vinduet i hendes køkken ..."

"Vender ud til den lille gård, ikke?"

"Jo, lige overfor vort."

En kortvarig tavshed fulgte på denne meddelelse. Så bad Valorbe om at måtte gå ind til Henriette. De traf hende ved sybordet, mens hendes lille søn, Paul, en dreng på seks-syv år, sad og læste. Inspektøren studsede ved at se det elendige kammer, man havde overladt hende. Hele hendes lejlighed bestod af et værelse uden kamin og af et rum, der skulle agere køkken. Inspektøren begyndte at spørge hende ud og hun lod til at blive meget bestyrtet ved at høre om det tyveri, der have fundet sted. Aftenen i forvejen havde hun selv været grevinden behjælpelig med påklædningen og givet hende halssmykket på.

"Du gode Gud," udbrød hun, "hvem skulle dog have tænkt sig det!"

"Har De ingen anelse om, hvem det kan være? Det kunne nemlig tænkes, at tyven var gået igennem Deres stue."

Hun lo højlydt uden at have den fjerneste forestilling om, at mistanken til en vis grad hvilede på hende.

"Men jeg har jo ikke været et øjeblik herfra. Jeg går aldrig ud. Og har De desuden ikke set ...?"

Hun åbnede vinduet ude i køkkenrummet og vedblev, idet hun pegede ad:

"Der er vist mindst tre meter over til den gesims."

"Hvem siger, at tyven skulle være gået den vej?"

"Jamen, lå smykket da ikke inde i alkoven?"

"Hvor ved De det fra?"

"Jo, der bliver det altid gemt. Det har jeg hørt så ofte."

Hendes endnu ungdommelige ansigt, som bar spor af dybe sorger og nagende bekymringer, var tiltalende ved dets blide, resignerede udtryk. Der var såvist intet forbryderpræg over hende. Men pludselig, da ingen talte, jog en dødelig angst igennem hende, som om hun anede den forfærdeligste fare. Hun drog uvilkårligt sin søn ind til sig, og barnet greb hendes hånd og kyssede den ømt.

"Jeg kan da ikke tro," sagde greven til inspektøren, da de var gået over i den grevelige lejlighed, "at De mistænker hende. Hende svarer jeg for; hun et hæderligheden selv."

"Jeg deler ganske Deres anskuelse, hr. greve", svarede Valorbe. "Efter min mening kan der i det højeste være tale om, at hun sig selv uafvidende har rakt hånd til tyveriet. Og en

sådan teori vil jeg ikke engang forsøge at hævde, siden den jo på ingen måde giver nøglen til gådens løsning."

Inspektøren gjorde ikke videre ved sagen, som nu blev overdraget en undersøgelsesdommer. Der blev holdt forhør over tjenestefolkene, låsene blev efterset, og man anstillede forsøg med hensyn til at åbne og lukke vinduet i alkoven, ligesom naturligvis gården blev undersøgt i hver en krog. Alt til ingen nytte. Låsetøjet var i udmærket stand, og vinduet kunne hverken åbnes eller lukkes udvendig fra. Henriette og hendes forhold blev særlig nøje gået igennem. Trods det tilsyneladende urimelige i det vendte man nemlig stadig tilbage til hende, og ransagede hele hendes fortid til de mindste enkeltheder. Det blev på den måde konstateret, at hun i de sidste tre år kun fire gange havde været ude af palæet, hver gang i anliggender, som forelå fuldt oplyste. Hun tjente i virkeligheden som kammerjomfru og syerske bos grevinden, der behandlede hende på en måde, som alle tjenestefolkene korsede sig over.

"Desuden," udtalte undersøgelsesdommeren, som i løbet af en uge var nået til samme resultat som politiinspektøren, "selv om vi gik ud fra, at vi vidste, hvem den skyldige var – det ved vi imidlertid ikke –, så ville vi dog stå fuldstændig på bar bund med hensyn til, *hvorledes* tyveriet er begået. På begge sider standses vi af uovervindelige hindringer: på den ene af en lukket dør, på den anden af et lukket vindue. Mysteriet er ikke blot det, hvorledes man er kommet ind, men egentlig langt mere det, hvorledes man er kommet ud og har låset døren eller lukket vinduet på krog efter sig."

Efter fire måneders fortsatte undersøgelser havde dommeren nået den overbevisning, at det var greven selv, som

under trykket af sine meget vanskelige pengeforhold havde solgt "Dronningens Halsbånd". Og så blev der ikke foretaget videre i sagen.

Tyveriet af det kostbare smykke var for greven og hans hustru et slag, som de i mange tider ikke forvandt. Deres kredit, der havde haft en udmærket støtte i den tabte skat, havde de helt mistet, og stod til sidst midt i et uføre af påtrængende kreditorer og glubske ågerkarle. De måtte indskrænke sig på alle områder, sælge alt, hvad undværes kunne, og pantsætte resten. Kort sagt, de ville have været uhjælpeligt hjemfaldne til tiggerstaven, om ikke et par større arvelodder fra fjerne slægtninge i sidste øjeblik var kommet dem til undsætning.

Deres stolthed havde under alt dette lidt fuldt så meget, som hvis de havde mistet et felt i deres våbenskjold, og grevinden søgte en dårlig trøst i at lade sin nedtrykthed gå ud over Henriette, som hun siden tyveriet forfulgte med et sandt had og ligefrem beskyldte for at være tyven. Det gik så vidt, at hun først lod hendes lejlighed flytte ned imellem folkenes for derefter en skønne dag uden spor af varsel at sætte hende på gaden.

Og så levede greveparret videre, uden at der tilstødte dem noget særlig bemærkelsesværdigt, før grevinden et par måneder efter Henriettes bortrejse fik et brev fra hende, der til grevindens store forbavselse havde følgende indhold:

> "Deres Nåde!
>
> Jeg ved ikke, hvorledes jeg skal sige Dem tak. For det er vel Dem, der har sendt mig det? Ja, det kan ikke

være nogen anden end Dem. Ingen anden kender min adresse i denne afkrog. Skulle min tro alligevel være forkert, beder jeg Dem have mig undskyldt, og min tak må da gælde al Deres godhed imod mig i de forløbne år."

Hvad var mon meningen? Grevindens "godhed" imod hende bestod jo kun i grove krænkelser. Hvad skulle denne taksigelse betyde? Det måtte opklares.

Grevinden skrev og spurgte og fik til svar, at Henriette med posten havde modtaget et brev, ikke rekommanderet og uden underskrift, med to sedler på tusind francs. Konvolutten, som hun vedlagde, bar poststemplet Paris og ellers kun hendes adresse, skrevet med en åbenbart fordrejet hånd.

Hvorfra stammede de to tusind francs? Hvem havde sendt dem? Og hvorfor? Politiet blev øjeblikkelig underrettet af grevinden, som håbede, at brevet skulle give det et nyt spor, hvad imidlertid ikke blev tilfældet.

Historien gentog sig efter et års forløb og igen og igen. Og således blev det ved i seks år, blot med den forskel, at det femte og sjette år var beløbet dobbelt så stort, hvorved Henriette, der i tidens løb var blevet svagelig, blev i stand til at pleje sit helbred på bedste måde. Ja, og så skete der også det ejendommelige, at da postvæsenet konfiskerede et af brevene med den begrundelse, at det ikke var rekommanderet, blev de to sidste breve sendt på forskriftsmæssig måde, det ene fra Saint-Germain, det andet fra Suresnes. Afsenderen kaldte sig i første tilfælde Anqeuty, i sidste Péchard, men adressen var hver gang opdigtet.

Efter de seks års forløb døde Henriette, og gåden blev ikke løst.

Alt dette vil være publikum i frisk minde. Sagen vakte jo en ret betydelig opsigt, hvad man ikke kan forundres over i betragtning af dette halsbånds forunderlige skæbne. Netop hundrede år efter, at det havde sat sindene i bevægelse på grund af de interessante forhold, der knyttede sig til det første tyveri, blev det på ny det almindelige samtaleemne.

Det, jeg nu vil berette, har imidlertid hidindtil været en hemmelighed undtagen for de få, der ved et tilfælde blev medvidere, men som greven anmodede om at iagttage ubrødelig tavshed. Da en eller anden af dem sandsynligvis alligevel en skønne dag taler over sig, gør jeg mig dog ingen samvittighed af at løfte sløret, og samtidig med, at man således bliver gjort bekendt med gådens løsning, får man forklaringen på den nyhed, der i forgårs stod offentliggjort i et af morgenbladene, og som om muligt indhyllede dramaet i et endnu mere hemmelighedsfuldt mørke.

Fem dage før denne nyhed kom frem, havde grev de Dreux-Soubise fremmede til frokost, et lille selskab bestående af to niecer og en kusine samt af følgende herrer: Præsident d'Essarille, deputeret Bochas, grev Floriani, hvis bekendtskab greven havde gjort på Sicilien, og general, markis de Rouziéres, en gammel ven af huset.

Efter frokosten serverede damerne kaffen, og herrerne fik mod at blive inde hos damerne lov at tænde en cigaret. Man talte og lo, og en af de unge piger morede selskabet med at

lægge kort op og spå. Man kom også til at tale om særligt kendte forbrydelser, og markis de Rouziéres, der aldrig undlod at benytte en lejlighed til at drille greven, kom ind på historien om det forsvundne halsbånd, hvad greven tog ham meget ilde op. Hver især fremsatte sin mening om sagen hver på sin måde, og hver især lige meningsløst.

"Men De, hr. greve," udbrød grevinden henvendt til Floriani, "hvorledes ser De på sagen?"

"Jeg gør mig slet ingen forestillinger om den, nådige frue."

Men denne bemærkning vakte livlig modsigelse. Grev Floriani havde lige skilt sig ganske udmærket fra at fortælle en hel del spændende historier, som hans fader og han selv havde været indviklet i, og han havde herved ikke kunnet undgå at røbe, at han sad inde med endog ret fremragende evner i retning af at trænge til bunds i den slags sager.

"Ja, jeg må ganske vist tilstå, at det undertiden er lykkedes mig at finde holdepunkter, hvor klogere folk end jeg har måttet give tabt, men derfra og til at betegne mig som en Sherlock Holmes er der dog et meget langt spring. Og desuden, i en sag som denne, hvor jeg næppe aner, hvad det drejer sig om ..."

Hele selskabet vendte sig mod husets herre, og, hvor nødigt han ville, måtte han trække historien op i store træk. Grev Floriani hørte opmærksomt efter, tænkte sig lidt om, stillede nogle spørgsmål og mumlede så:

"Det lyder underligt måske, men ved første øjekast forekommer det mig virkelig, at sagens løsning ikke kan have været så overordentlig vanskelig."

Grev de Dreux-Soubise trak på skuldrene, mens gæsterne ivrigt trængte sig sammen om sicilianeren.

"I al almindelighed," begyndte han i en lidt docerende tone, "må man for at kunne finde gerningsmanden til en forbrydelse, når den da ikke er åbenbar, gøre sig det klart, *hvorledes* forbrydelsen *er* eller *kan være* begået. Denne opgave forekommer mig i det foreliggende tilfælde at være uhyre simpel og ligetil. Her kan nemlig ikke være tale om så meget som to muligheder, men kun om én eneste klar og uomtvistelig virkelighed. Ikke sandt: Tyven kunne kun komme ind ad døren til soveværelset eller ad vinduet til alkoven, og da man ikke kan gå gennem lukkede døre uden på en eller anden måde at lukke dem op, hvad døren til soveværelset jo viste sig ikke at være blevet, så må, med andre ord, tyven være gået gennem vinduet."

"Jamen, det var også lukket og blev ligeledes fundet lukket om morgenen," indskød grev de Dreux.

"Og for at kunne gøre det," vedblev Floriani uden at ænse grevens afbrydelse, "har han kun haft nødig at anbringe en bro, en stige eller et bræt, fra køkkenvinduet over til alkovevinduet, og når skrinet ..."

"Men jeg siger Dem jo, at vinduet *var* lukket," bemærkede greven noget utålmodigt.

Det måtte Floriani af høflighedshensyn svare på, og gjorde det med den største ro, som en mand, der ikke lader sig forbløffe af en intetsigende indvending.

"Ja, jeg tror Dem naturligvis," sagde han, "men var der ikke en trækrude?"

"Jo, hvor kan De vide det fra?"

"Det er jo næsten en regel i bygninger fra den tid, men i øvrigt er det en nødvendighed, eftersom tyveriet uden det slet ikke kan forklares."

"Ja, der er altså en, men den var lukket ligesom vinduet. Den skænkede man for resten ikke en tanke."

"Det var rigtignok højst urigtigt. Havde man tænkt på den, ville man nemlig ikke have kunnet undgå at lægge mærke til, at den havde været lukket op."

"På hvilken måde?"

"Jeg tænker mig, at den ligesom andre trækruder er til at åbne ved hjælp af snor med en ring i, som man trækker i og så sætter fast på en knap eller lignende."

"Ja, den er."

"Og denne ring hang altså ned langs karmen i mellemrummet mellem selve vinduet og hylden med hatteæskerne?"

"Ja; men jeg kan ikke forstå ..."

"Jo, hør nu! Igennem en lille revne i ruden har man stukket en tynd ståltrådsstang med en hage på ned i ringen, trykket til og åbnet ruden."

"Ha, ha! Ja, det lyder virkelig meget pænt," ytrede greven med et spottende smil, "men De glemmer rigtignok én ting, min kære herre, at der ikke var nogen revne i ruden."

"Jo, det er der."

"Nej, nu har jeg aldrig hørt så galt! Det måtte man da have set?"

"Ja, hvis man havde set efter, men De sagde jo lige selv, at trækruden havde man ikke skænket en tanke. Der er en revne, det er en fysisk umulighed, at der ikke skulle være nogen revne. Langs ned ad ruden, naturligvis, lige op ad kittet."

Grev de Dreux rejste sig med alle tegn på stærk sindsbevægelse. Han gik et par gange nervøst op og ned ad

gulvet.

"Der er ikke sket nogen forandring derinde siden den gang," udbrød han derpå, idet han stillede sig op foran Floriani. "Ingen har siden da sat sin fod i alkoven".

"Jamen, i så fald, hr. greve, kan De jo meget nemt overbevise Dem om, at min forklaring stemmer med virkeligheden."

"Den stemmer i hvert fald ikke med det resultat, politiet kom til. Det er ganske aparte, at De, der intet har set og intet ved, med Deres forklaringer går stik imod os, der har set det hele og ved alt, hvad man overhovedet kan få at vide om den ting."

Floriani syntes slet ikke at lægge mærke til grevens irriterede tone, men vedblev smilende:

"Bevares, hr. greve, jeg gør blot et forsøg på at rede sagen ud. Har jeg sagt noget urigtigt, behøver De blot at påpege det."

"Det skal jeg, min tro, gøre. Jeg må bekende, at Deres udtalelser ..."

Grev de Dreux mumlede endnu et par sætninger, mens han gik ud af salonen i den hensigt at konstatere, hvorvidt Floriani havde ret eller uret.

Der blev ikke mælet et ord. Man ventede i spænding resultatet af grevens undersøgelse og sad virkelig og håbede, at sandheden nu lidt efter lidt skulle komme for en dag. Tavsheden var ligefrem trykkende.

Omsider vendte greven tilbage, bleg og stærkt ophidset.

"Jeg må bede om undskyldning," begyndte han med dirrende stemme, "grev Florianis afsløringer kom mig så overraskende ... jeg kunne ikke tænke mig at ..."

"Sig det! Hvad er der?" spurgte grevinden åndeløs af spænding.

"Der *er* en revne," stammede greven, "netop på det sted, grev Floriani angav, langs ned ad ruden."

Pludselig greb han sicilianeren hårdt i armen og sagde i en bydende tone:

"Og hvad så? Bliv endelig ved! Hidtil har De haft ret, må jeg tilstå, men vi er jo langtfra færdige. Hvad mener De, der videre er sket?"

Floriani frigjorde sig lempeligt fra grevens tag og svarede efter et øjebliks betænkning:

"Efter min ringe mening er der derefter sket følgende: tyven, der vidste, at grevinden var til bal den aften, har lagt broen over, mens De var borte. Siddende udenfor vinduet har han holdt øje med Dem efter Deres hjemkomst og set, hvor De gemte skrinet, og da De var gået til ro, skar han revnen i ruden, stak ståltrådsstangen ind, trykkede ned i ringen og ..."

"Ja, det kan alt sammen være godt nok. Men afstanden er for stor til, at han ved at stikke armen ind igennem trækruden har kunnet nå vindueskrogen og lukke vinduet op."

"Meget muligt, men i så fald er han helt og holdent krøbet ind ad trækruden."

"Kære, det er jo ganske umuligt. Der findes ikke så spinkel en mand, at han kan komme ind ad den."

"Så kan det ikke have været en mand. Så må det have været et barn."

"Et barn?"

"Ja, De sagde jo, at fru Henriette havde en søn."

"Ja, det havde hun også. Raoul hed han."

"Der er den allerstørste sandsynlighed for, at det er den dreng, der har tyveriet på sin samvittighed."

"Hvorledes mener De at kunne bevise det?"

"Ja, beviser er der jo nok af."

Han ligesom tænkte sig om et øjeblik og fortsatte derpå:

"Med hensyn til den bro, der har været anvendt, er det f.eks. ikke rimeligt, at drengen dertil har benyttet en stige eller et bræt, som han måtte hente i gården og bringe tilbage efter afbenyttelsen. Det kunne let være blevet opdaget og have rettet mistanken på ham. Nej, det er meget sandsynligere, at han har taget, hvad han kunne få inden hjemmets fire vægge. Var der f.eks. ikke i det lille rum, der tjente fru Henriette til køkken, en hylde eller sådan noget, som hun havde til at stille sine krukker og gryder på?"

"Jo, så vidt jeg husker, var der et par hylder."

"Nu kunne det jo være interessant at undersøge, om de hylder er fastgjort, eller om de bare hviler løst på en knage. Hvis de gør det, er der intet i vejen for, at vi kan forestille os, at drengen har taget dem ned og bundet dem sammen. Og da der i køkkenet vel har været et komfur, har der vel også været en ildrager eller et lignende apparat, han har kunnet åbne trækruden med på den måde, jeg før beskrev."

Greven svarede intet til dette, men rejste sig og forlod selskabet. Gæsterne følte nu ikke nær den samme spænding som første gang; de var på forhånd aldeles overbeviste om, at Florianis antagelser ville vise sig at holde stik. Der var over denne mand en sådan urokkelig, overlegen sikkerhed, at man ved at høre ham tale absolut måtte tro, at han refererede begivenheder, der virkelig havde fundet sted og hvis nærmere sammenhæng ethvert barn kunne udrede, og ikke, at han blot

sluttede fra det ene til det andet med fare for at nå en urigtig løsning.

Der var derfor ingen, der blev forbavset, da greven kom tilbage og sagde:

"Ja, det må have været drengen. Nu tror jeg det selv. Alt tyder på det."

"Var der hylder og krog og det alt sammen?"

"Ja, De kan selv få det at se. Hylderne må være blevet løsnet af drengen; det ser ud, som om de en gang har været faste."

"Nej, det var ikke ham," udbrød grevinden. "Det har meget snarere været hans moder. Måske hun kan have tvunget barnet; men i sidste instans er hun den virkelige skyldige. Det er jeg aldeles vis på."

"Jamen, Deres Nåde tager alligevel fejl. Moderen havde intet med sagen at skaffe."

"Det er blot en påstand, hr. greve. De må dog ikke glemme, at hun og drengen havde fælles soveværelse, så at det er utænkeligt, at barnet uden hendes vidende skulle kunne have foretaget mig noget sådant."

"Ja, det er rigtigt nok, at de delte soveværelse, men tyveriet er jo foregået ude fra køkkenet, mens moderen sov."

"Jamen, halsbåndet?" faldt greven ham i talen. "Det måtte da være blevet fundet imellem barnets sager."

"Nej, aldeles ikke. De må erindre, at drengen fik lov af gå ud. Om formiddagen, da De var inde hos fru Henriette, hvor De traf drengen siddende over lektierne, havde han allerede været i skole, og politiet, der spildte alle deres kræfter på den uskyldige moder, skulle måske hellere have kigget i drengens tornyster eller i hans pult henne på skolen."

"Ja, det kan jo være. Men sig mig, de to tusind francs, som Henriette hvert år fik sendende, er de egentlig ikke et bevis på, at hun i det mindste har været meddelagtig?"

"Nej, på ingen mulig måde! Hvis hun virkelig havde haft del i tyveriet, hvorfor skulle hun så takke Dem for pengene? Det var jo bare at give anledning til fornyet undersøgelse. Og for resten stod hun vel under opsigt? Men drengen derimod fik lov at løbe frit omkring; han kunne så let som ingen ting tage til den nærmeste by, indlade sig med en marskandiser og for en lumpen betaling sælge ham en diamant eller to, ligesom forholdene opfordrede til. Og naturligvis stillede knægten først og fremmest den betingelse for salget, at købesummen skulle sendes fra Paris, hvorved han jo sikrede sig at kunne ty til den samme fremgangsmåde året efter igen." – –

En ubeskrivelig følelse af uhygge betog greveparret og dets gæster. I Florianis tone og optræden var der noget andet end den overlegne sikkerhed, som straks havde gjort et ubehageligt indtryk på greven. Der var ligesom en vis bitterhed, en vis ironisk facon, som bar præg af fjendskab i langt højere grad end af venskabeligt sindelag.

Greven tvang sig til at le.

"Det er virkelig nydeligt stillet op, må jeg sige. Jeg beundrer Deres glimrende fantasi."

"Nej, nej," afbrød Floriani ham med alvor, "jeg fantaserer ikke, jeg fremstiller de omstændigheder, som virkelig har foreligget, som *må* have foreligget i nøje overensstemmelse med min fremstilling."

"Hvilken kilde øser De da af?"

"Dem selv. Jeg forestiller mig så tydeligt det liv, drengen og hans moder har ført derude i den lille provinsby, hvorledes barnet, da moderen bliver syg, piner og plager sin hjerne for at finde på udveje til at få brillanterne solgt og redde sin moders liv eller i alt fald mildne hendes sidste år. Hun bliver svagere og svagere. Hun dør. Årene går. Drengen vokser til, bliver mand og da – nu giver jeg fantasien frie tøjler – da kommer lysten op i ham til at gense de steder, hvor han har henlevet sin barndom. Han søger tilbage til det gamle hjem og træffer der de mennesker, som han jo nok havde tænkt sig, havde mistanke til hans moder, havde anklaget hende. Prøv at forestille Dem, hvor ganske besynderlig situationen må være for ham, da han står der i barndomshjemmet og kæder erindringerne sammen til et tro billede af hele det triste drama!"

Under den dybe stilhed i stuen ligesom hørte man hans ord, efter at han var holdt op at tale, og både på grevens og grevindens ansigt kunne man se, hvorledes de anstrengte sig for at begribe det, han sagde, og for at skjule den angst, de følte ved at begribe det.

"Hvem er De dog?" spurgte greven halvhøjt.

"Hvem jeg er? Jeg er såmænd ingen anden end grev Floriani, som De traf i Palermo, og som De allerede flere gange har været så venlig at ville se i Deres hjem."

"Jamen, hvad mener De da med denne historie?"

"Å, ingen ting. Absolut intet. Det et jo kun en spøg. Jeg gør blot forsøg på at udmale den glæde, som Henriettes søn, hvis han da lever endnu, ville føle ved at kunne sige Dem, at *han* var den eneste skyldige, og at han blev det, fordi han var vidne til sin moders ulykke, fordi han forstod, at hun var på nippet til at

miste den plads som ... som tyende, hvorved hun skaffede sig sit underhold."

Floriani talte med undertrykt bevægelse, siddende halvt lænet frem imod grevinden. Alle forstod det. Grev Floriani måtte være Henriettes søn. Det tydede hans mærkelige optræden, hans besynderlige tale på. Og det måtte vel netop være hans hensigt at blive genkendt som den, han var! – –

Greven kunne ikke bestemme sig. Hvorledes skulle han optræde overfor den frække person? Skulle han ringe? Gøre skandale? Skulle han rive masken af *ham*, der i sin tid havde bestjålet ham? Det var jo så længe siden. Mange ville måske ikke en gang tro sådan en historie om et barn, der blev forbryder. Nej, det var nok bedst at gå ind på spøgen, hvor alvorlig den end var, og at lade, som om han ikke havde fattet den virkelige mening.

"Spændende, meget morsom, virkelig en udmærket roman," udbrød han med anstrengt munterhed og gik hen til Floriani. "Jeg kan forsikre Dem, det morede mig virkelig i høj grad. Men sig mig, hvad tænker De Dem, der senere er blevet af den unge mand, dette mønster på en søn? Jeg vil da håbe for ham, at han er gået videre ad den bane, hvorpå hans første skridt var så heldigt."

"Nej, det er han absolut ikke."

"Så? Det var da en skam efter en så lovende begyndelse. Han kunne sikkert have drevet det vidt. Det er jo ikke hver mands sag i seksårsalderen at stjæle et berømt dronningesmykke."

"Nej, at stjæle sådan et," fortsatte Floriani i samme spøgefulde tone som greven, "uden at have større ulejlighed med det, og uden at et menneske finder på at undersøge

ruderne eller bliver opmærksom på, at gesimsen udenfor vinduet er mistænkelig ren – den tørrer drengen nemlig omhyggeligt af for at ikke sporene af hans små fødder skal kunne ses i det tykke lag støv. De må give mig ret i, at sådan en seksårs purk skulle alligevel have omløb i hovedet. Men let var det naturligvis på en måde, eftersom det jo bare gjaldt at ville og så at strække hånden ud. Og *han ville!*"

"Ja, og strakte hånden ud."

"Ja, dem begge to," svarede grev Floriani og lo.

Der gik en gysen gennem selskabet. Hvilken hemmelighed gemte denne såkaldte grev Florianis liv? Hvor forunderlig en skæbne måtte denne eventyrer ikke have haft? Genial tyv i en alder af seks år og nu i færd med at tilfredsstille en slags nydelsessyge, eller snarere måske i færd med at køle et endnu brændende had ved at håne sit offer i hans eget hus på en måde, der måtte kaldes fræk og dumdristig, men som absolut ikke kunne beskyldes for at stride imod de love, der gælder for en verdensmand.

Nu rejste han sig og gik hen til grevinden for at sige farvel. Hun prøvede forgæves på at skjule sin modvilje mod at give ham hånden.

"Å, Deres Nåde er bange," udbrød han smilende. "Er jeg måske gået for vidt i min optræden som heksemester?"

"Nej, på ingen måde, hr. greve," svarede grevinden og tog sig sammen. "Nej, Deres historie om den gode søn har tværtimod højlig interesseret mig," vedblev hun og slog over i en spøgende ironisk tone, "og jeg glæder mig ligefrem over, at mit halssmykke gav stødet til udviklingen af så sjældne anlæg. Eller

er De måske vis på, at det ikke var et kald, denne ... kvinde, denne Henriettes søn fulgte?"

Floriani fo'r sammen ved dette nålestik og svarede:

"Nej, det er jeg aldeles ikke vis på. Jeg tør derimod påstå, at der i det kald, som drengen følte, netop kun manglede den dystre alvor, for at han uden vaklen skulle begynde at følge det."

"Hvorledes mener De?"

"Jo, De erindrer jo nok, at de fleste af brillanterne var uægte. Der var egentlig ikke andre end dem, der var købt hos den engelske juvelerer. Resten havde man solgt stykke for stykke for at tilfredsstille livets ubønhørlige krav."

"Det var nu ikke desto mindre 'Dronningens halsbånd'," faldt grevinden ham med stolthed i talen, "og netop denne omstændighed, synes nu jeg, må Henriettes søn have været for lille til at værdsætte."

"Tro mig, Deres Nåde, han har sikkert forstået, at om brillanterne var ægte eller uægte, var smykket i alt fald først og fremmest en paradegenstand, et skilt."

Grev de Dreux ville lægge sig imellem, men grevinden kom ham i forkøbet ved at sige:

"Hvis det menneske, vi her har talt om, har gran af æresfø..."

Hun boldt inde ved synet af det kolde blik, Floriani sendte hende.

"Hvis han har gran af æresfølelse, hvad så?" spurgte han.

Grevinden mærkede, at hun kom ingen vegne ved at anslå *den* tone. Mod sin vilje, til trods for sin harme og forbitrelse, udbrød hun derfor med en vis høflighed, men dog med ydmyget stolthed i stemmen:

"Ved De, hr. greve, hvad sagnet fortæller, at Rétaux de Villette, da han havde bemægtiget sig 'Dronningens halsbånd' og i forening med Jeanne de Valois brød diamanterne ud, ikke dristede sig til at berøre indfatningen? Han begreb, at diamanterne kun var en prydelse, et tilbehør, men at indfatningen var hovedsagen, kunstværket, og det havde han ærefrygt for. Tror De, at han, den anden, har været i besiddelse af en lignende finfølelse?"

"Jeg vil anse det for givet, at indfatningen endnu eksisterer. Den har barnet sikkert vidst at respektere."

"Å, grev Floriani, hvis De nogen sinde skulle træffe det menneske, vil De så ikke hilse ham og sige, at det er urigtigt af ham, at han bliver ved at beholde det smykke, som er en slægts ejendom og dens stolthed? Selv om han har udtaget alle stenene, er og bliver 'Dronningens halsbånd' Dreux-Soubisernes ejendom, såvel som vort navn og vor ære er det."

"Jo, Deres Nåde, det skal jeg gøre," svarede greven, idet han bukkede for hende og med en høflig hilsen til hver enkelt af de tilstedeværende forlod selskabet.

Fire dage efter fandt grevinden på sit toiletbord et rødt læderskrin med kardinalens våben på. Hun lukkede det op. Det indeholdt "dronningens halsbånd." –

Og da i enhver fornuftig mands liv en vis plan, et vist system må være rådende, og da lidt reklame formodentlig ingen skade er til, stod der dagen efter i "*Écho de France*" følgende sensationsvækkende linjer:

"Dronningens halsbånd", det berømte smykke, som i sin tid blev stjålet fra familien de Dreux-Soubise, er blevet fundet igen af Arsène Lupin, som ufortøvet har tilbagegivet det til dets retmæssige ejermænd. Man kan ikke andet end beundre denne fine, ridderlige handlemåde.

6. Hjerter Syv, eller Hvordan jeg lærte Arsène Lupin at kende

Det ligger nær at spørge, og det spørgsmål er også ofte blevet mig stillet, hvorledes jeg har lært Arsène Lupin at kende. Alle er nemlig på det rene med, at jeg *må* kende ham, hvad jo også tydeligt fremgår af de mange enkeltheder, jeg kan fortælle om mandens fredsforstyrrende færden, af de uigendrivelige beretninger, jeg giver, af mine aldrig modbeviste analyser af flere af hans bedrifter, som, hvad selve sagen angik, var klare nok, men som med hensyn til bevæggrunde, forhistorie og hele indre sammenhæng hvilede i mørke. Jeg mener, alt dette peger afgjort på, at der imellem Arsène Lupin og mig består et – jeg vil ikke sige fortroligt, for det tillader nu engang Lupins væsen og virksomhed ikke – men dog venskabeligt forhold, hvoraf jeg suger al den viden, jeg har forud for publikum i almindelighed.

Hvorledes har jeg imidlertid lært ham at kende? Hvorfor har *jeg* opnået den ære at skulle skrive hans historie? Hvorfor *jeg* og ikke en anden?

Svaret er meget simpelt. Det er tilfældet, ene og alene tilfældet, der har gjort, at jeg er blevet den udvalgte. Jeg selv har ikke gjort mig fortjent til det. Som sagt, det var skæbnen, der førte mig på hans vej, skæbnen, der blandede sig ind i et af de mest besynderlige af alle hans fantastiske eventyr, skæbnen, der

tvang mig til at agere i et spændende drama, hvis mesterlige iscenesætter han var, et gådefyldt, af mange ejendommelige optrin sammenkædet drama, som jeg næsten synes, jeg mangler evne til at gengive.

Første akt spilles i natten mellem den 22. og 23. juni. Lad mig sige det straks. Jeg er absolut overbevist om, at når jeg kom til at spille en så mærkværdig rolle i dette spil, så skyldtes det den ganske særlige sindstilstand, jeg befandt mig i, da jeg kom hjem. Vi havde spist til middag sammen, nogle venner, på *Restaurant de la Cascade*, og hele aftenen, mens vi sad og røg, og sigøjnerorkestret spillede sine vemodige melodier, talte vi kun om forbrydelser, gruopvækkende og skrækindjagende hændelser. Det er noget, man aldrig skal gøre, når man vil have en rolig nat. Det giver gerne dårlig søvn.

Saint-Martins kørte hjem i automobil. Jean Daspry, denne prægtige, sorgløse fyr, som et halvt år efter fik et så sørgeligt endeligt nede på Marokkos grænse, han og jeg fulgtes ad hin mørke, lumre nat. Da vi stod ved porten til det lille sted i Neuilly, hvor jeg havde boet det sidste års tid, spørger han mig:

"Er De aldrig bange?"

"Nej, hvor kommer De på det?"

"Jo, jeg synes, det sted ligger så ensomt ... ingen naboer ... ingen bebyggelse i nærheden ... Jeg er skam ingen kryster, men ..."

"Å, snak! Nu vil De gøre løjer med mig."

"Nej, på min ære! Men det er Saint-Martins røverhistorier, der har gjort indtryk på mig."

Han rakte mig hånden til godnat og gik, og jeg tog min nøgle op og lukkede mig ind.

"Så for pokker!" brummede jeg, "nu har Anton glemt at lade lyset brænde."

Men i det samme huskede jeg på, at jeg havde givet ham lov at gå ud, og i selvsamme nu følte jeg et vist ubehag ved mørket og stilheden omkring mig. Jeg famlede mig frem til mit soveværelse ovenpå og skyndte mig at lukke døren af, da jeg godt og vel var kommet derop, en forsigtighed, jeg ellers ikke plejede at udvise.

Da jeg havde fået lyset tændt, vendte mit mod tilbage, men jeg var dog så forsigtig at tage min revolver frem og lægge den ved hovedgærdet af min seng. Så først var jeg helt mig selv igen. Jeg klædte mig af, gik i seng, tog en bog på mit natbord og ville som sædvanlig læse et par sider, inden jeg lagde mig til at sove.

Men nu mødte der mig en alvorlig overraskelse. I stedet for det bogmærke, jeg plejede at lægge i bogen, lå der en konvolut med fem røde segl, adresseret til mig og forsynet med påskriften: "Haster!"

Et brev! Et brev til mig! Hvem kunne have lagt det der? Anton var hjemme endnu, da jeg tog ud. Jeg åbnede brevet, stærkt nervøs naturligvis, og læste følgende:

> "Fra det øjeblik, De har åbnet dette brev, må De, hvad der end sker, og hvad De end hører, ikke røre Dem af stedet, gøre den svageste bevægelse eller give en lyd fra Dem. Overholder De ikke dette, er De dødsdømt."

I virkeligheden er jeg slet ikke bange af mig, og jeg er lige så godt som enhver anden i stand til at møde en virkelig eller smile ad en indbildt fare, men, som jeg allerede har bemærket, jeg var i en ganske usædvanlig sindsstemning, modtagelig for ethvert

indtryk, nervespændt til det yderste. Nå, og selv uden det var det skete jo tilstrækkeligt foruroligende og gådefuldt til at bringe en mere uforfærdet karakter end min ud af ligevægt.

Mine fingre krummede sig nervøst om brevet, og mine øjne læste om og om igen de truende ord: "... Ikke røre Dem af stedet ... give en lyd ... dødsdømt." Å, pyt, tænkte jeg, det hele er naturligvis kun en dum spøg. Jeg var lige ved at briste i latter. Lige ved. Hvem var det, der lagde sig imellem og forbød det? Hvad var det for en ubestemmelig frygt, der snørede min strube sammen?

Jeg kunne da i det mindste puste lyset ud. Nej, jeg kunne ej. "Den svageste bevægelse ... dødsdømt." Sådan stod der jo.

Men hvorfor ligge og kæmpe mod disse tvangsforestillinger, der påvirkede mig ganske anderledes håndgribeligt, end den mest håndgribelige virkelighed ville have gjort. Jeg måtte hellere lukke øjnene. Som tænkt så gjort.

I samme øjeblik blev stilheden afbrudt af en sagte støj, og straks efter hørte jeg knirkende trin. Lyden syntes mig at komme inde fra den store stue, hvor jeg havde mit arbejdsværelse, og som jeg kun var skilt fra ved et forværelse.

Farens truende nærhed indjog mig en trykkende angst, og jeg fik en følelse af, at jeg burde springe op, tage min revolver og styrte ind i stuen. Men jeg sprang ikke op. Gardinet foran vinduet til venstre havde bevæget sig ganske svagt.

Jo, min tro, det bevægede sig. Og jeg kunne se aldeles tydeligt, at der imellem vinduet og gardinet, i det snævre rum, stod et menneske, som der var kneben plads til, for gardinet kunne ikke hænge lige ned. Han så også mig, han kunne i alt fald sagtens se mig igennem det åbne stof. Og med et var jeg

klar over hele slagplanen. De andre slæbte af med byttet, mens han stod der og holdt mig i skak. Rejse mig? Gribe revolveren? Lige håbløst umuligt. *Han* stod der jo, og ved den mindste bevægelse ville jeg dømme mig selv til døden.

Der drønede et tungt slag gennem huset, efterfulgt af flere lettere slag som af en hammer, der drives mod et søm og springer tilbage et par gange. Sådan lød det i alt fald for mig i min overspændte sindstilstand. Andre lyde blandede sig med de første, og d'herrer indbrudstyve gjorde i det hele taget et ret artigt spektakel, som tydeligt vidnede om, at de ikke i mindste måde generede sig, men gik til værket uden at forhaste sig og i fuldkommen tryghed.

Det kunne de såmænd også roligt gøre. Jeg var som naglet fast på hånd og fod. Var jeg fej? Nej, det var snarere en slags lamhed, der havde bemægtiget sig mig og sat mig aldeles ud af stand til at røre et lem. Og vel også en ganske prisværdig selvbeherskelse. For hvorfor kæmpe mod en så absolut overmagt? Bag ham, manden derhenne, stod der naturligvis mindst en halv snes stykker til, som holdt sig rede til at gribe ind, hvis han gav signal til det. Hvorfor skulle jeg sætte mit liv i vove for at redde et par malerier, lidt bøger og sådan noget?

Min tortur varede hele natten. En nats forfærdelige sjælslidelser, en dødsangst uden lige! Støjen var holdt op, men jeg lå stadig og ventede på, at den skulle begynde igen. Og denne satan af et menneske, som stod derhenne og vågede over mig med våben i hånd! Mit frygtsomme blik veg ikke fra ham. Og som mit hjerte bankede, mens sveden uafladelig sprang frem af min pande og i stride strømme løb ned over hele kroppen på mig.

Endelig en smule lindring! Stigende velvære! Jeg hørte i det fjerne mælkedrengenes klemten, og vognen kom nærmere, kørte forbi stedet, samtidig med at de første stråler af det nyfødte dagslys smuttede ind gennem persiennens tremmer. Endnu et øjebliks kamp mellem nat og dag, og lyset trængte ind i store striber, mens vognene rullede forbi, flere og flere. Nattens skrækindjagende ånder flygtede bort.

Jeg listede en arm ud af sengen, varsomt, uhørligt. Intet liv bag gardinet. Jeg stirrede gennemborende imod vinduet for at vælge mit mål, jeg udtænkte hver bevægelse, jeg måtte gøre, og med et lynsnart tag greb jeg revolveren og skød. I samme nu var jeg ude af sengen, henne ved vinduet, gardinet til side. Der var hul i gardinet og i ruden, men manden havde jeg ikke ramt – af den gode grund, at der ingen var.

Ingen! Med andre ord, hele natten havde jeg ladet mig hypnotisere af en tilfældig fold i gardinet, mens disse forbandede skurke … I blindt raseri sprang jeg mod døren, lukkede op, satte igennem forværelset og stod et sekund efter i min stue. Målløs og åndeløs, gispende og fortumlet, endnu mere bestyrtet, end jeg blev ved at opdage, at der ikke stod nogen bag gardinet, stormede jeg stuen rundt og så, at der – ikke manglede noget. Alle mine ejendele, som jeg troede bortførte, stod på deres sædvanlige plads. Uforståeligt! Jeg ville ikke tro mine egne øjne. Denne støj? Denne buldren? Denne flytten rundt med møblerne? Jeg gik omkring i stuen og efterså alt, undersøgte væggene, mønstrede enhver af de genstande, jeg kendte ud og ind. Der manglede intet. Og hvad der egentlig var det mest forbavsende: der var ikke et spor at opdage efter

ugerningsmændene, ikke ét, ikke en stol, der ikke stod på sin plads.

"Barmhjertige Gud!" udbrød jeg og greb mig til hovedet, "jeg er da vel ikke gået fra forstanden? Har jeg haft hallucinationer?"

Tomme for tomme gik jeg igen stuen efter med den allerstørste grundighed. Forgæves! Nej, ikke helt! Men kunne jeg kalde det en opdagelse? Under et lille persisk tæppe fandt jeg på gulvet et almindeligt spillekort, en hjerter-syv, mage til alle andre franske hjerter-syv'er, bortset dog fra en lille mærkværdighed, som jeg naturligvis straks hagede mig ved. Spidsen af hvert af de syv røde mærker var gennemboret med et lille rundt, regelmæssigt hul, som kunne være stukket med en pren.

Det var det hele! Dette kort altså og så brevet i bogen. Var det nu nok til at bevise, at jeg ikke havde været genstand for et mareridt?

Hele dagen igennem fortsatte jeg mine undersøgelser i stuen, der i forhold til den ikke videre store ejendom var et ganske rummeligt værelse, hvis ejendommelige udsmykning var et iøjnefaldende vidnesbyrd om den oprindelige ejermands sære smag. Gulvet var indlagt med små, forskelligt farvede sten i store, regelmæssige tegninger, og ligeledes var væggene prydet med mosaikker i panelfelterne, snart pompejanske allegorier, snart byzantinske motiver eller efterligninger af middelalderlige freskomalerier. Her sås Bacchus skrævende over en tønde, her en kongeskikkelse med guldkrone, blomstersmykket skæg og sværd i hånd.

Stuen fik, ligesom et atelier, sit lys gennem et meget stort vindue, der sad næsten helt oppe under loftet. Da dette vindue altid stod åbent, både nat og dag, lå det nær at antage, at de natlige gæster var kommet ind ad den vej ved hjælp af en stige. Men ikke engang det var jeg i stand til at fastslå. Stigen måtte nemlig absolut have sat spor i jorden udenfor; men det viste sig ikke at være tilfældet. Og græsset omkring ejendommen måtte da være blevet trampet ned, men det var heller ikke sket.

Oprigtig talt havde jeg slet ikke i sinde at gå til politiet om sagen, da de forklaringer, jeg i så fald ville blive nødt til at give, ville have gjort et meget mærkværdigt indtryk. Politiet havde bare lét mig ud. Men næste dag var det netop min tur til at skrive kronikken i *Gil Blas*, hvor jeg dengang var medarbejder, og endnu under stærk påvirkning af det besynderlige eventyr, gjorde jeg det til mit emne og fortalte det fra ende til anden.

Artiklen gik ikke ubemærket hen, men på den anden side var jeg klar over, at den ikke blev taget for alvor, men mere betragtet som et fantasifoster end som en virkelig oplevelse. Saint-Martins gjorde ligefrem nar ad mig; men Daspry, som ikke var helt uerfaren i den slags sager, kom ud til mig og bad mig beskrive det hele for ham, som det var foregået. Det gjorde jeg, og han tænkte det meget nøje igennem, men blev ikke klogere end jeg.

Et par dage efter ringede det en morgen på gadedøren, og Anton meldte en herre, som ønskede at tale med mig, men som ikke ville sige sit navn. Jeg lod ham komme ind.

Det var en mand omkring de fyrre, meget mørk, med et energisk ansigt, i en proper, men temmelig slidt dragt, der bar

præget af en tilstræbt elegance, som stod i et besynderligt misforhold til hans nærmest tarvelige væsen.

Uden den mindste indledning sagde han med fordrejet stemme, men dog i en sådan tone, at jeg ikke var i tvivl om, hvilket samfundslag han tilhørte:

"På en rejse, jeg lige har været på, fik jeg tilfældigt Deres artikel i *Gil Blas* at se. Den interesserede mig meget stærkt."

"Det glæder mig."

"Og det er i grunden for dens skyld, jeg er kommet tilbage."

"Så?"

"Ja, jeg ville nemlig gerne tale med Dem om den sag. Er historien aldeles korrekt refereret?"

"Ja, aldeles."

"Og der er ikke lagt en eneste smule til af Dem selv?"

"Nej, absolut ikke."

"Godt, så kunne jeg måske give Dem nogle oplysninger."

"Tak, det ville interessere mig."

"Jamen ..."

"Hvad behager?"

"Jamen, førend jeg fortæller noget, ville jeg gerne have lov at undersøge, om det, jeg mener at kunne sige Dem, stemmer med virkeligheden, og derfor må jeg bede Dem lade mig være lidt alene herinde."

Jeg så forbavset på ham.

"Det forekommer mig dog ..."

"Det lyder mærkeligt," afbrød han mig; "men jeg skal sige Dem, det var ligesom der gik et lys op for mig, da jeg læste Deres artikel. Der er visse enkeltheder i den, der har en overraskende lighed med nogle træk af en hændelse, der

engang er overgået mig. Hvis der dog ikke er nogen forbindelse, må jeg hellere tie stille; men for at jeg kan undersøge det nærmere, må jeg bede Dem lade mig være alene et øjeblik."

Hvad skjulte der sig mon under dette forslag? Bagefter kan jeg godt huske, at han så meget nervøs og urolig ud, mens han talte, men i øjeblikket faldt det mig ikke ind, at hans anmodning i grunden var højst besynderlig.

Ja, jeg syntes jo nok, den var lidt mærkværdig, noget påfaldende, men min nysgerrighed var vakt og lod mig ikke handle efter sundt overlæg.

"Lad gå," svarede jeg. "Hvor lang tid behøver De?"

"Å, bare et par minutter, højst tre. Ja, om tre minutter kan De komme tilbage."

Jeg gik. Udenfor tog jeg mit ur frem. Der gik et minut. To! Hvorfor var jeg dog så spændt? Hvorfor forekom disse øjeblikke mig mere højtidelige end andre? ... To et halvt! To trekvart! Pludselig lød der et skud. Jeg fo'r til, åbnede døren og styrtede ind. Et rædselsudbrud undslap mig.

Midt i stuen lå han som en livløs klump. Blod blandet med hjernemasse flød ud af et skudsår i hovedet, og ved siden af ham lå den endnu rygende revolver.

En krampetrækning, og livet var udslukt.

Men langt mere end ved dette uhyggelige syn blev jeg pinligt berørt ved at se noget andet, noget, der bevirkede, at jeg ikke straks kaldte på hjælp og heller ikke gav mig alt for megen tid til at undersøge, om manden nu også var død. To skridt fra ham lå der en hjerter-syv på gulvet!

Jeg tog den op. De syv spidser af de røde mærker var gennemboret med et hul …

En halv time efter kom politiassistenten og en af de offentlige læger og foretog det legale ligsyn, og mens dette stod på, indfandt selve politidirektør Dudouis sig. Jeg havde omhyggelig afholdt mig fra at røre ved eller flytte liget, netop for at øvrigheden skulle kunne indlede undersøgelsen på den basis, der virkelig forelå. Ikke des mindre førte den, i hvert fald i øjeblikket, ikke til noget som helst resultat. Der fandtes nemlig slet ingen papirer på liget, intet navn på hans klæder eller noget andet tegn, der kunne lede til selvmorderens identificering. Og i min stue havde han heller ikke efterladt noget som helst spor af, hvad han havde foretaget sig under min fraværelse. Men han kunne jo dog næppe have opsøgt mig udelukkende i den hensigt at tage livet af sig i mit hus. Han havde i hvert fald ingen rimelig grund til at tro, at min stue var bedre indrettet end andre til at begå selvmord i. Han måtte have haft en særlig bevæggrund, og denne bevæggrund måtte atter være fremgået af det, han havde foretaget sig eller opdaget i det par minutter, jeg havde ladet ham alene.

Men hvad kunne det være, han havde opdaget hos mig? Hvad kunne det være for en uforklarlig frygt, som havde drevet ham i døden? Enhver gisning var lige antagelig, eller rettere lige uantagelig.

Da politiet stod på nippet til at forlade åstedet, hændte der imidlertid noget, som forekom os at være af stor betydning. To af betjentene havde bøjet sig ned for at løfte liget op og lægge

det på båre og blev derved opmærksom på, at den venstre hånd, som indtil da havde været fast sammenknuget, strakte sig ud, og at et krøllet visitkort gled ned på gulvet.

På kortet stod: Georges Andermatt, Rue de Berry 37.

Hvad betød nu det? Georges Andermatt var en bekendt bankier i Paris, grundlægger af og direktør for det store aktieselskab, der havde bidraget så mægtigt til oparbejdelsen af den nu florerende metalindustri i Frankrig. Han førte et stort hus, holdt vogne, automobiler og væddeløbsstald. Hans modtagelsesaftener var stærkt besøgte, og hans frue havde ord for at være ualmindelig smuk og indtagende.

"Mon det er hans navn?" spurgte jeg.

"Nej," sagde politidirektøren efter at have set et øjeblik på ham, "det er det ikke. Andermatt er en bleg, lidt gråsprængt mand."

"Jamen, kortet?"

"Har De en telefon?"

"Ja, i entréen. Værs'god, det er her."

Han slog op i telefonbogen og forlangte nr. 45.211.

"Hallo! Er hr. Andermatt til stede? Vær så venlig at bede ham fra politidirektør Dudouis om hurtigst muligt at komme ud på Boulevard Maillot nr. 102. Det er en meget vigtig sag."

Tyve minutter efter holdt hr. Andermatt udenfor med sin automobil. Man forklarede ham grunden til, at man havde anset hans personlige nærværelse for nødvendig, og førte ham så ind til liget.

Han studsede ved synet af den døde og udbrød halvhøjt, som om han talte til sig selv:

"Étienne Varin!"

"Nå, De kender ham?"

"Nej ... ja ... men kun af udseende. Hans broder ..."

"Nå, han har en broder?"

"Ja, han hedder Alfred Varin. Det er hans broder, og han har et par gange søgt mig, jeg ved ikke i hvilken anledning."

"Hvor bor han?"

"Han boede sammen med broderen her i Paris. Jeg tror, det var i Rue de Provence."

"Og De kan ikke gøre Dem nogen forestilling om grunden til, at nu den ene af dem har taget livet af sig?"

"Nej, slet ikke."

"Hvorfra stammer da dette kort, som han havde i hånden? Det er jo Deres kort med adresseangivelse og det hele."

"Ja, det er også mig ganske uforklarligt; men det bliver formodentlig jo nok oplyst ved den nærmere undersøgelse."

Det er i hvert fald et meget mærkeligt tilfælde, tænkte jeg ved mig selv, og jeg fik indtrykket af, at politimændene havde den samme tanke. Dagen efter, i bladene, fæstede man også opmærksomheden særligt på dette punkt, og alle mine venner var enige om, at det var et ganske besynderligt tilfælde. Midt i det såre indviklede mysterium, efter den forbløffende opdagelse først af en og så igen af en hjerter-syv med syv huller i, efter de to lige gådefulde begivenheder, som mit hus havde været skuepladsen for, var dette visitkort dog ligesom et lille lyspunkt, der måske kunne bringe klarhed over det hele. Men tvært imod al forventning var hr. Andermatt ikke i stand til at give nogen oplysning.

"Jeg har fortalt, hvad jeg kan fortælle," sagde han, hver gang han blev spurgt. "Hvad vil De forlange mere? Jeg selv blev ikke

mindst forbavset ved at finde mit kort der, og jeg venter rigtignok ligesom alle andre mennesker, at politiet skal opklare dette punkt."

Det gjorde politiet imidlertid ikke. Derimod blev det ved undersøgelsen godtgjort, at brødrene Varin, som stammede fra Schweiz, under forskellige navne havde ført et meget bevæget liv, at de havde været hyppige gæster i spillebuler og for resten stået i temmelig nær forbindelse med en bande udlændinge, som politiet holdt opsigt med, og som havde gjort sig usynlig efter en række indbrudstyverier, som man ikke uden grund havde den mistænkt for. I nr. 24 i Rue de Provence, hvor brødrene Varin virkelig havde boet for seks år siden, vidste man ikke mindste besked om, hvad der senere var blevet af dem. –

Jeg skal villigt indrømme, at jeg for min part fandt denne sag så indviklet, at jeg egentlig ikke nærede stort håb om at se den opklaret. Derfor gjorde jeg mig også alvorlig umage med at slå den ud af mine tanker; men Jean Daspry, der i denne tid kom næsten dagligt hos mig, blev til gengæld mere og mere opsat på at trænge til bunds i mysteriet. Det var også ham, der en dag henledte min opmærksomhed på en artikel, der havde stået i et udenlandsk blad, og som var vandret over i alverdens andre blade.

"Man står nu i begreb med," hed det, "i overværelse af kejseren og på et sted, der til det sidste vil blive holdt hemmeligt, at gøre de første forsøg med en undervandsbåd, som fuldstændig vil vende op og ned på formerne for en søkrig. Ved et tilfælde har vi fået nys om bådens navn. Den hedder *Hjerter Syv*."

Hjerter syv! Var det et tilfælde, eller skulle der mon bestå en forbindelse mellem navnet på undervandsbåden og de begivenheder, jeg lige har skildret? Og i bekræftende fald, hvad var det da for en forbindelse, der var? Det, der var foregået her, kunne dog næppe i egentlig forstand hænge sammen med det, der foregik det andet sted.

"Hvor kan du vide det?" sagde Daspry. "De mest forskelligartede virkninger kan ofte være hidførte af en og samme årsag."

Dagen efter hørte vi et andet rygte, der ligeledes verserede i bladene.

"Det påstås," stod der, "at planerne til undervandsbåden *Hjerter Syv*, som man netop i disse dage skal til at anstille de første forsøg med, er udarbejdet af franske ingeniører. Efter forgæves at have søgt støtte herhjemme skal disse mænd med lige så ringe held have rettet henvendelse til det engelske admiralitet. Vi gengiver dette rygte med alt muligt forbehold." – –

Det er aldeles ikke min yndlingstilbøjelighed at diske op med spændende historier, og jeg taler kun ugerne om denne sag, der jo i sin tid satte sindene så voldsomt i bevægelse; men da på den anden side nu enhver fare for at forplumre sagen er udelukket, kunne jeg godt have lyst til at opholde mig ved den artikel, der forleden stod i *Écho de France* og vakte en umådelig opsigt, fordi den ligesom kastede noget lys, dog ikke meget, over *Hjerter Syv*-affæren, som den jo blev kaldt. Den fremkom under mærket *Salvator* og lød således:

"***Hjerter Syv*-affæren. En flig af sløret løftes.**

Vi skal fatte os i korthed. For ti år siden indgav en ung mineingeniør, Louis Lacombe, sin afskedsbegæring med den motivering, at han agtede at hellige særlige studier al sin tid og kraft, hvorefter han på Boulevard Maillot lejede ejendommen nr. 102, som en italiensk greve kort forinden havde ladet bygge og indrette til beboelse. To brødre Varin assisterede ham, den ene som deltager i hans forsøg, den anden som hans agent, og gennem dem trådte han i forbindelse med Georges Andermatt, som dengang netop havde startet det store aktieselskab *Metalvarefabrikkerne*. Efter en del forhandlinger lykkedes det Lacombe at vække Andermatts interesse for et udkast til en undervandsbåd, som han i nogen tid havde arbejdet med, og det blev aftalt imellem dem, at Andermatt, når opfindelsen havde fået sin endelige form, skulle anvende sin indflydelse på at få Marineministeriet til at anstille en række forsøg med båden.

Et par år igennem kom Lacombe hyppigt hos Andermatt for at forelægge ham de forandringer og forbedringer, han lod sin plan undergå, indtil omsider den dag oprandt, da ingeniøren havde fået givet båden den form, han anså for den ideelle, og derfor bad Andermatt om at sætte sig i bevægelse. I den højtidelige anledning spiste han til middag hos Andermatts og gik først derfra henad midnat, og siden den dag er der ingen, der har set ham mere.

Ved at gennemlæse bladene fra den tid erfarer man, at den unge ingeniørs familie meldte hans

forsvinden til politiet, som også tog sagen op uden dog at nå til noget resultat, og det blev derefter snart den almindelige mening, at Lacombe, der nok var en lidt sær og eventyrlysten karakter, pludselig havde begivet sig på rejse uden at underrette nogen om sin hensigt.

Selv om man går med til denne ikke særlig velbegrundede antagelse, er der et spørgsmål af overordentlig vigtighed for vort land, som ikke dermed har fundet sin besvarelse. Hvad er der blevet af planerne til undervandsbåden? Har Lacombe taget dem med sig, eller er de tilintetgjort?

Efter den meget grundige undersøgelse, vi har anstillet, er vi nået til det resultat, at tegningerne eksisterer. Brødrene Varin har haft dem i hænde. Men hvorledes har de fået dem? Det har vi endnu ikke set os i stand til at skaffe oplyst, lige så lidt som vi har kunnet danne os nogen formodning om grunden til, at de ikke for længe siden har forsøgt at sælge dem. Har de mon ikke turdet stå overfor det spørgsmål, hvorledes tegningerne var kommet i deres besiddelse? I hvert fald har denne frygt så ikke været vedvarende; vi kan nemlig med uomstødelige beviser dokumentere, at Louis Lacombes tegninger nu er i en fremmed magts besiddelse – ja, vi er i stand til at offentliggøre den angående denne sag mellem brødrene Varin og den fremmede magts repræsentant udvekslede korrespondance. Den af Louis Lacombe konstruerede *Hjerter Syv* har vore

> naboer for en tid siden ført ud i virkeligheden og er netop nu i færd med at prøve den.
>
> Men vil nu virkeligheden svare til de optimistiske forhåbninger, som de personer, der har været indblandet i dette forræderi, nærede til den nye undervandsbåd? Vi har grund til at håbe, at udfaldet vil blive en skuffelse."

Længere henne i bladet var der under *Sidste Nyt* optaget denne meddelelse:

> "Vort håb er gået i opfyldelse. Vor særlige korrespondent telegraferer, at forsøgene med *Hjerter Syv* er faldet uheldigt ud. Det er det sandsynligste, at der i de af brødrene Varin afhændede tegninger har manglet et sidste dokument, som blev forelagt hr. Andermatt af Louis Lacombe aftenen før hans forsvinden, netop det til en fuldstændig forståelse af tegningen uundværlige dokument, en slags resumé med angivelse af målene i samtlige tegninger. Uden dette dokument er tegningerne aldeles ufuldkomne, lige så vel som dokumentet uden tegningerne intet er værd.
>
> Der er, med andre ord, endnu tid til at handle og tilbageerobre det, som med rette er vort. Til opnåelsen heraf gør vi særlig regning på støtte af hr. Andermatt. Det må være ham en let sag at give en forklaring på den ejendommelige optræden, han har udvist i denne sag lige fra første færd. Han må gøre rede, ikke blot for grunden til, at han ved Étienne

> Varins selvmord ikke fortalte alt, hvad han vidste, men også for grunden til, at han aldrig har røbet disse papirers forsvinden, skønt han jo hele tiden har været vidende på dette punkt. Han må stå til regnskab for, af hvilken grund han i seks år lod brødrene Varin udspionere af lejede detektiver.
>
> Det er ikke ord, vi venter af ham nu, men handlinger, og hvis han ikke vil tale godvilligt, så ..."

Truslen var tydelig nok. Men hvad lå der bagved? Hvilke våben havde artiklens anonyme forfatter, Salvator, imod Andermatt?

Stimer af journalister holdt til omkring bankieren, som i utallige interviews lod den mest overlegne foragt for den anonyme skribent komme til orde. Herpå svarede denne i *Écho de France* med disse få linjer:

> "Enten hr. Andermatt vil eller ej, er han fra i dag at regne vor medarbejder i den sag, vi har taget op."

Den dag, dette svar stod i bladet, havde jeg Daspry til middag hjemme. Om aftenen drøftede vi sagen med aviserne foran os på bordet og gennemgik den på ny fra først til sidst, begge stærkt påvirkede af den irriterende følelse, der kommer op i et menneske, som uafladelig må famle omkring i mørke og stadig mødes af de samme hindringer.

Bedst som vi sad – min tjener havde ikke meldt nogen – vi havde heller ikke hørt det ringe – trådte en tæt tilsløret dame

ind.

Jeg rejste mig straks og gik hen imod hende.

"Er det husets herre, jeg har den ære at tale med?" spurgte hun.

"Ja, det er. Men jeg forstår ikke ..."

"Porten stod åben."

"Jamen, gadedøren?"

Hun svarede ikke, og jeg tænkte, at hun måske var gået ad køkkentrappen. Hun måtte altså kende den vej.

Der blev en lidt forlegen pause. Hun så på Daspry. Rent mekanisk præsenterede jeg ham, som om det havde været et møde under sædvanlige former. Derpå bad jeg hende tage plads og meddele mig grunden til sit besøg. Hun løftede sløret og viste sig at være en, om ikke smuk, så dog i det mindste overordentlig tækkelig, mørk dame med et par kønne, alvorlige øjne.

"Jeg er fru Andermatt," sagde hun ligefremt.

"Fru Andermatt!" gentog jeg med stigende forbavselse.

Atter en pause.

"Jeg kommer," udbrød hun i en rolig tone, "i anledning af den sag, De nok ved. Jeg har tænkt mig, at jeg måske hos Dem kunne få nogle oplysninger ..."

"Jeg beklager meget, frue, men mit kendskab til sagen indskrænker sig til, hvad jeg, lige så vel som alle andre, har kunnet læse i bladene. De vil måske nærmere angive, hvad jeg kan være Dem til tjeneste med."

"Ja, jeg ved ikke rigtig ..."

På dette tidspunkt fik jeg indtrykket af, at hendes ro var påtaget, og at der under hendes beherskede optræden skjulte

sig en alvorlig uro. Vi tav begge, den ene mere forlegen end den anden.

Daspry, som under alt dette havde haft sit blik ufravendt rettet på fruen, gik nu hen til hende og sagde:

"Må jeg have lov til at stille Dem et par spørgsmål, frue?"

"Ja, med fornøjelse. Jeg skal gerne besvare dem."

"Hvorledes de end lyder?"

"Ja."

"Kendte De Louis Lacombe?" spurgte han efter lidt betænkningstid.

"Ja, igennem min mand."

"Hvornår så De ham sidst?"

"Den aften, han havde spist til middag med os."

"Var der den aften noget, som kunne bibringe Dem indtrykket af, at det var sidste gang, De var sammen med ham?"

"Nej, det var der ikke. Han havde nok talt lidt om, at han agtede at tage til Rusland, men det var ganske *en passant*."

"De gik altså ud fra, at De ville få ham at se igen?"

"Ja, han havde lovet at komme igen til middag et par dage efter."

"Hvorledes forklarer De hans forsvinden?"

"Jeg kan aldeles ikke forklare mig den."

"Og Deres mand? Hvad er hans mening?"

"Det ved jeg ikke."

"Jamen ..."

"De må ikke spørge mig om mere i den retning."

"Forfatteren af artiklen i *Écho de France* mener vist, at ..."

"Ja, det er åbenbart hans mening, at brødrene Varin ikke står fremmede overfor hans forsvinden."

"Er det også Deres anskuelse?"

"Ja, det er."

"Og hvad støtter De den på?"

"Det skal jeg sige Dem. Da Louis Lacombe tog fra os den aften, havde han en mappe med, hvori alle papirerne vedrørende hans tegninger lå. To dage efter havde min mand et møde med den af brødrene Varin, der endnu er i live, og fik ved den lejlighed bevis for, at papirerne var i brødrenes besiddelse."

"Men han meldte dem jo ikke til politiet."

"Nej, det er sandt."

"Hvorfor ikke?"

"Fordi der i mappen tillige lå noget andet, som ikke angik Louis Lacombes tegninger."

"Hvad var det?"

Hun betænkte sig lidt, gjorde tilløb til at svare, men tav alligevel, mens Daspry fortsatte forhøret med at sige:

"Nå, det var vel så grunden til, at Deres mand lod være med at melde dem til politiet, men for egen regning holdt opsigt med dem ved detektiver? Han håbede formodentlig lejlighedsvis at kunne berøve dem papirerne sammen med det andet, vel et eller andet kompromitterende, som satte de to brødre i stand til at øve et vist pres på ham?"

"På ham … og mig."

"Nå, også på fruen?"

"Ja, særlig på mig."

Disse ord udtalte hun med klangløs, forpint stemme, hvad Daspry ikke undlod at bemærke. Han gik lidt op og ned i stuen.

"Har De skrevet breve til Louis Lacombe?" spurgte han så og stillede sig lige foran hende.

"Ja, han kom jo i vort hus. Min mand ..."

"Ja, bortset fra de officielle breve, De kan have tilskrevet ham, har han da ikke modtaget andre skrivelser fra Deres hånd? Ja, frue. Jeg beder Dem undskylde, at jeg trænger lige på, men sagen er vigtig, og sandheden må frem. Har De skrevet andre breve til Lacombe?"

"Ja," hviskede hun og rødmede dybt.

"Og var det disse breve, brødrene Varin havde fået i hænde?"

"Ja, det var."

"Og det er Deres mand vidende om?"

"Ja, det vil sige, han har ikke læst dem, men Alfred Varin har fortalt ham, at de eksisterede, og truet med at offentliggøre dem, hvis min mand foretog sig noget skridt imod dem. Denne trussel lod min mand sig skræmme af; han ville ikke have skandale."

"Men han har gjort, hvad han kunne, for at få brevene fra dem?"

"Ja, det har han. Det må jeg i alt fald antage, for fra det øjeblik, da min mand sidst talte med Alfred Varin, og efter at han i nogle få heftige ord havde meddelt mig, hvad der var sket, har der mellem min mand og mig ikke hersket nogen som helst forståelse, endsige fortrolighed. Vi lever, som om vi var hinanden ganske fremmede."

"De har, med andre ord, på dette område intet at tabe. Hvad er De da bange for, frue?"

"Så ligegyldig jeg er blevet ham, elsker han mig dog endnu. Jeg er den eneste, han har holdt af, og han ville holde af mig igen, hvis ... Ja, han ville elske mig på ny, hvis han ikke havde fået disse usalige breve."

"Jamen har Deres mand da det? Jeg mente, brødrene blot havde brugt dem imod ham som en trussel."

"Det gjorde de også, og de pralede af at have gemt dem på et sikkert skjulested; men jeg tror, min mand har opdaget det sted."

"Nå, således! Hvor tror De, det var?"

"Her!"

"Her!" udbrød jeg og fo'r forbavset op af min stol.

"Ja, det har jeg hele tiden haft en mistanke om. Lacombe var et meget opfindsomt hoved og syslede med alle slags underlige mekanismer. I sine ledige timer havde han sin fornøjelse af at lave gemmer med kunstige låse. Det er nok sådan noget, brødrene Varin er kommet efter og har gjort brug af, da de skulle finde et sikkert skjulested til mine breve og måske andre ting."

"Jamen, de boede jo ikke her?"

"Nej, men i al den tid, inden De flyttede herind, stod huset ubeboet. Det kan så tænkes, at brødrene har haft et vist tilhold her og måske ydermere har ræsonneret som så, at det endelig ikke kunne være så farligt, at De boede her, hvis de en skønne dag skulle få brug for papirerne. Men de gjorde regning uden min mand, som natten mellem den 22. og 23. juni skaffede sig adgang til deres gemmested, hvor han fandt, hvad han søgte, og til gengæld lagde sit kort for på den måde at betyde brødrene, at han nu ikke mere frygtede dem, men havde alle kort på hånden imod dem. To dage efter stod Deres artikel i *Gil Blas*, Étienne Varin indfandt sig hurtigst muligt hos Dem, fik lov at være alene her i stuen, undersøgte gemmestedet, fandt det tomt … og skød sig."

"Er det lutter formodninger, De fremsætter, frue?" spurgte Daspry. "Deres mand har altså ikke med et ord talt til Dem om sagen?"

"Nej."

"Og der er ikke foregået nogen forandring i hans optræden overfor Dem? Synes De ikke, han er blevet mere indesluttet og urolig?"

"Nej."

"Tror De ikke, han ville være blevet det, hvis han virkelig var kommet i besiddelse af brevene? Efter min mening har han ikke fået dem. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det slet ikke er ham, der har været herinde."

"Hvem da?"

"Den hemmelighedsfulde person, som leder denne sag, holder alle dens tråde i sin hånd og styrer den mod et mål, vi lige akkurat kan skimte gennem alle de uforklarlige forviklinger ... den hemmelighedsfulde person, siger jeg, hvis usynlige tilstedeværelse og absolutte overmagt, man har kunnet spore lige fra første færd. Det er ham og hans venner, mener jeg, der trængte ind i dette hus natten før den 23. juni, det er ham, der har åbnet skjulestedet og lagt Deres mands kort, det er ham, der har brevene og beviserne på brødrene Varins forbrydelse i sit værge."

"Hvilken ham?" faldt jeg utålmodigt Daspry i talen.

"Ham, der skrev i *Écho de France*, Salvator, om du tillader. Er det måske ikke klart som solen? Anfører han ikke i sin artikel detaljer, som kun den mand kan vide besked med, der er trængt helt til bunds i de to brødres hemmelighed?"

"I så fald," fremstammede fru Andermatt, og hun rystede af angst ved tanken, "i så fald er det altså ham, der nu har mine breve, og så kan altså han begynde forfra med trusler imod min mand. Min Gud, hvad skal jeg dog gribe til?"

"Skriv til ham," anbefalede Daspry uden tøven, "betro Dem åbenhjertigt til ham. Fortæl ham alt, hvad De ved, og alt, hvad De endnu måtte være i stand til at skaffe oplyst."

"Er det Deres alvor?"

"Ja, De og han har fælles interesse. Det er øjensynligt, at han af bedste evne modarbejder den efterlevende broder. Det er åbenbart ikke Deres mand, han vil til livs, men Alfred Varin. Ræk ham en hjælpende hånd."

"Hvorledes kan jeg gøre det?"

"Har Deres mand det dokument, som er nødvendigt, for at man kan bringe noget ud af Louis Lacombes projekt?"

"Ja."

"Skriv dét til Salvator. Hvis det kommer an på det, så se at sætte ham i besiddelse af dokumentet. Kort sagt, sæt Dem i forbindelse med manden. Hvad risikerer De ved det?"

Dasprys råd syntes ved første betragtning at være både dristigt og farligt; men fru Andermatt havde jo ingen anden udvej. Desuden risikerede hun jo mindre, end de fleste andre ville have gjort, som også Daspry ganske rigtigt fremhævede. Vor den ubekendte en fjende, kunne et sådant skridt af fru Andermatt næppe gøre sagen værre. Var det en mand, der handlede i et ganske bestemt øjemed, ville han formodentlig ikke tillægge et brev fra hende større vigtighed. Hvorledes man vendte og drejede det, det var dog en idé, og i sin fortvivlede stilling havde fru Andermatt kun grund til at være glad ved at få

lejlighed til at gøre et forsøg. Hun takkede da også i overstrømmende ord og lovede at underrette os om, hvorledes sagen udviklede sig.

To dage efter sendte hun os da også disse linjer, som hun havde modtaget til svar:

> "Brevene var der ikke, men De kan være rolig, jeg skal nok få dem. Jeg er alle vegne. *S.*"

Jeg så nærmere på meddelelsen. Det var den samme skrift som i det brev, jeg om aftenen den 22. juni fandt i min bog på natbordet. Daspry havde altså ret. Det var Salvator, der var sjælen i hele denne sag.

Det kan ikke nægtes, at vi nu begyndte at se svage lysskær i det hidtil uigennemtrængelige mørke, og at visse punkter endda med et trådte næsten helt klart frem, mens naturligvis mange endnu lå hen i det sorteste sorte, som f.eks. de to hjerter-syv'er. Jeg for mit vedkommende lod mig i hvert fald stadig opholde af dette moment, som måske slet ikke havde den betydning, jeg tillagde det. Det var dog intet vidunder, at de to kort var mærkede så aldeles på samme måde; men sagen var vel, at jeg var stødt på dem under omstændigheder, der i begge tilfælde havde en noget mystisk karakter. De spillede formentlig en rolle i dramaet. Men hvilken? Og hvilken slutning kunne man drage af det, at den undervandsbåd, der var konstrueret efter Lacombes tegninger, bar navnet *Hjerter Syv*?

Daspry tog ikke ret megen notits af de to kort, helt optaget som han var af et andet spørgsmål, hvis besvarelse forekom

ham at være af ganske anderledes stor vigtighed. Han ledte uophørligt efter det gådefulde gemmested.

"Hvem kan vide," sagde han tit til mig, "om jeg ikke der går hen og finder de breve, Salvator ikke har fundet, ved et rent tilfælde måske? Det er ikke sandsynligt, at brødrene Varin har fjernet det våben, deres sejr afhang af, fra et sted, som de turde anse for aldeles sikkert og utilgængeligt for andre end dem selv."

Han ledte og ledte. Da mit rummelige arbejdsværelse snart ikke havde flere hemmeligheder for ham, udstrakte han sine undersøgelser til de øvrige værelser i stedet. Han gik dem efter, både indvendig og udvendig, hver sten i muren og hver skiferplade i taget. En skønne dag stillede han med skovl og spade, gav mig skovlen, tog selv spaden og begyndte at grave omkring huset.

"Vi må prøve her også," mente han.

Jeg var ikke vildt begejstret over hans ihærdighed. Han inddelte grunden i felter, som han gennemgravede, det ene efter det andet. Særlig opmærksomhed skænkede han en krog, der dannedes af to tilstødende ejendomme, og hvor der lå en dynge affaldssten, som i tidens løb var blevet helt overgroet af tjørn og ukrudt. Han gik på med dødsforagt, og jeg skulle være med, enten jeg ville eller ej. I bagende solskin sled vi troligt en hel time uden at opdage noget som helst. Men efter at vi havde fået fjernet alle stenene og havde gravet lidt ned i jorden, stødte Daspry med sin spade på menneskeknogler og afdækkede hurtigt et skelet, hvorpå der endnu hang et par trevler af tøj.

Pludselig mærkede jeg, at jeg blev bleg. Nede i hullet fik jeg øje på en lille jernplade af form som en rektangel, og jeg mente

at kunne skelne nogle røde mærker. Jeg bukkede mig ned. Jo, det var rigtigt nok. Pladen var af størrelse som et almindeligt spillekort, og de røde pletter, der delvis var slidt af i jorden, var syv i tallet og sad overfor hinanden på samme måde som hjerterne på en hjerter-syv. Og i hver af spidserne et rundt hul som i de andre to.

"Nu skal De have tak, Daspry! Jeg har fået nok af disse historier. Hvis De morer Dem, så bliv endelig ved. Jeg går."

Om det var sindsbevægelse eller træthed som følge af arbejdet ude under den brændende sol, det ved jeg ikke, men benene rystede under mig, da jeg ville gå ind. Jeg måtte søge sengen og lå i otte og fyrretyve timer med høj feber, fantaserende om skeletter, der dansede rundt omkring mig og kastede mig bloddryppende hjerter i hovedet. – –

Daspry svigtede mig ikke. Han kom hver dag til mig en tre-fire timer, men tilbragte ganske vist næsten hele tiden i mit arbejdsværelse med at søge, hamre, klappe og banke.

"Brevene er derinde," kom han af og til ind og fortalte mig; "de er derinde, det vil jeg lægge mit hoved under øksen på."

"Å, lad mig være med Deres snak," svarede jeg gysende.

Den tredje dag om morgenen stod jeg atter op, endnu lidt svag, men fuldkommen rask, og styrkede mig ved en kraftig frokost. Da jeg så oven i købet ved femtiden pr. bud fik en lille blå billet af spændende indhold, kom jeg i den grad til kræfter, at min nysgerrighed atter, trods alt, blev vakt til live.

Billetten lød således:

"Højstærede herre!

Det drama, hvis første akt udspilledes i Deres hus natten mellem den 22. og 23. juni, nærmer sig nu sin

slutningsscene. Da gangen i dramaet imidlertid nødvendigvis kræver, at jeg lader de to hovedpersoner mødes til det store opgør, og da dette absolut må finde sted hos Dem, anmoder jeg Dem herved høfligst om at ville overlade mig Deres lejlighed endnu i aften. Det ville være udmærket, om De lod Deres tjener gå ud fra ni til elleve, og det var ønskeligt, om De selv, så vidt muligt, ville trække Dem tilbage og overlade de to modstandere slagmarken.

Natten mellem den 22. og 23. juni havde De lejlighed til at forvisse Dem om, at jeg nærer den dybeste respekt for enhver af Deres ejendele, og jeg er på den anden side ikke i tvivl om, at jeg ville gøre Dem skammelig uret ved et eneste øjeblik at nære mistillid til Deres ubetingede diskretion i alt, hvad der angår

Deres ærbødige

Salvator."

Denne skrivelse med dens høflige, lidt ironiske tone og det grinagtige ønske, der fremsattes deri, forekom mig at være af en så fornøjelig virkning, at jeg ligefrem måtte le ad historien. Den vidnede da om en bedårende frimodighed, og forfatteren til brevet havde åbenbart ikke et øjeblik været i tvivl om, at han ville opnå mit samtykke. Ikke for alt i verden ville jeg heller skuffe ham eller besvare hans tillid afvisende.

Klokken var godt otte, og min tjener, som jeg havde foræret en teaterbillet, var lige gået, da Daspry kom. Jeg lod ham se

brevet.

"Nå, og så?" spurgte han.

"Jeg lader porten og gadedøren stå åben."

"Og går selv ud?"

"Nej, under ingen omstændigheder."

"Jamen, det anmoder han Dem jo om i brevet."

"Nej, han forlanger kun diskretion, og den skal jeg også nok vise. Men se, hvad der foregår i mit eget hus, det vil jeg, pinedød. Jeg er ved at sprække af nysgerrighed."

"Ja, De har i grunden ret," udbrød Daspry leende. "Så bliver jeg her også. Her bliver morsomt, tror jeg."

Det ringede.

"Kan det være dem allerede? Tyve minutter for tidligt! Det passer ikke," mente Daspry.

Jeg gik ud i entréen og trak i en snor, hvorved man kunne få porten til at gå op. En kvindeskikkelse kom op igennem haven. Fru Andermatt!

Hun syntes at være i stærkt sindsoprør, og det var med halvkvalt stemme, at hun fremstammede:

"Min mand kommer ... tilsagt ... han skal have brevene."

"Hvorledes har De fået opsporet det?" spurgte jeg hende.

"Tilfældigt. Der kom et brev til min mand, mens vi spiste."

"En lille blå billet?"

"Nej, et telefontelegram. Tjeneren kom ved en fejltagelse til at give mig det. Min mand ville straks tage det fra mig, men for sent. Jeg havde allerede læst det."

"Hvorledes lød det?"

"Det var noget lignende som: '*Vær i aften klokken ni på Boulevard Maillot med de papirer, der vedrører sagen. Så får De brevene i stedet.*'

Jeg trak mig tilbage til mit værelse straks efter middag og skyndte mig derhen."

"Uden at Deres mand fik nys om det?"

"Ja."

"Hvad er *Deres* mening?" spurgte Daspry og så på mig.

"Ligesom Deres. Hr. Andermatt er den ene af de parter, der er tilsagt til at afgøre deres mellemværende her i aften."

"Ja! Men *hvem* bringer dette møde i stand? Og *hvorfor* gør han det?"

"Det får vi nok at vide i aftenens løb."

Vi gik nu alle tre ind i mit arbejdsværelse. Med nød og næppe kunne vi stå skjult bag det draperi, der hang ned fra kaminhylden. Vi anbragte os derfor dér – fru Andermatt siddende imellem Daspry og mig – og fra vort tilholdssted kunne vi gennem draperiet overse hele stuen.

Klokken slog ni. Et øjeblik efter knagede porten på sine hængsler. Jeg skal ikke nægte, at jeg følte mig noget beklemt til mode, og at jeg havde på fornemmelsen, at der var et nyt febertilfælde i anmarch. Jeg stod på nippet til at se gåden løst. Det forunderlige eventyr, hvis udvikling jeg i ugevis havde været vidne til, skulle nu endelig antage et fornuftigt præg, og det i min egen nærværelse. Lige for øjnene af mig skulle det afgørende slag stå.

"For alt i verden ikke en lyd!" udbrød Daspry og greb fru Andermatts hånd. "Hvad De end hører og ser, må De forholde Dem musestille."

Der kom et menneske ind. På grund af en fremtrædende lighed med Étienne Varin genkendte jeg i den indtrædende

straks broderen, Alfred. Samme tunge gang, samme energiske træk i det mørkladne ansigt, der indrammedes af kulsort skæg.

Han trådte ind med en mine som en mand, der har for skik at frygte snarer omkring sig, som sporer dem over alt og søger at undgå dem. Med et eneste blik undersøgte han stuen, og jeg fik det indtryk, at kaminen der bag ved disse draperier var ham ubehagelig. Han gik hen imod os, men i det samme fik han åbenbart en anden tanke, som han tillagde større betydning; han drejede nemlig pludselig af og gik i stedet hen imod væggen, der hvor den gamle konge med det blomsterprydede skæg og sværdet var afbildet. Han undersøgte figuren længe, stod op på en stol, lod fingrene følge langs med omridset af skuldrene og bankede flere gange på forskellige steder af tegningen.

Med et sæt sprang han pludselig ned fra stolen og gik bort fra væggen. Der lød skridt udenfor, og hr. Andermatt trådte straks efter ind.

"De her!" udbrød han forbavset ved synet af Varin. "Er det Dem, der har bedt mig komme?"

"Jeg? Nej, aldeles ikke," erklærede Varin med en stemme, der i høj grad mindede mig om broderens. "Det er derimod *Deres* brev, der har kaldt mig herud."

"Et brev fra mig?"

"Ja, De har jo skrevet til mig og tilbudt ..."

"Nej, jeg har ikke skrevet til Dem."

"Har De ikke?"

Uvilkårligt stillede Varin sig i forsvarsstilling, ikke mod Andermatt, men mod den skjulte, hemmelighedsfulde fjende, som havde lokket ham i fælden og atter skævede han hen imod

kaminen, mens han med et par hurtige skridt nærmede sig døren. Andermatt trådte ham imidlertid i vejen.

"Hvad er det, De vil?" spurgte han.

"Her stikker noget under, som ikke huer mig. Jeg vil ikke være her. Farvel!"

"Nej, nej, bliv," siger jeg.

"Hr. Andermatt, vi to har ikke noget at tale med hinanden om."

"Jo, netop. Vi har såre meget at tale med hinanden om, og vi kan ikke ønske en bedre lejlighed."

"Lad mig komme ud."

"Nej. De må blive, siger jeg jo."

Varin trak sig ind i stuen, skræmt af Andermatts resolutte optræden.

"Skynd Dem så, at vi kan blive færdige," mumlede han hæst.

Én ting forbavsede mig, og jeg var sikker på, at mine to fæller også følte sig skuffede på det punkt. Hvorfor mon Salvator ikke kom? Var det mon ikke hans hensigt at gribe ind? Eller var det ham nok, at Andermatt og Varin mødtes på egen hånd? Jeg tilstår, at en sådan ordning ikke var ganske efter mit hoved, og at jeg følte mig lidt beklemt. Hans fraværelse kunne nemlig tænkes at føre til, at det møde, han havde arrangeret, fik et tragisk udfald, hvorved sagen måske kunne tage en helt anden vending end den, han oprindelig havde tænkt sig. Den magt, som havde ført Varin og Andermatt sammen, var måske ikke stærk nok til at forhindre, at mødet imellem dem faldt anderledes ud end beregnet.

Da de to mænd havde besindet sig et øjeblik, gik Andermatt hen imod Varin, så ham stift ind i øjnene og spurgte:

"Vil De ikke nu, da så mange år er gået, og De ikke længere har noget at frygte, vil De nu ikke sige mig åbent og ærligt, hvad der er blevet af Louis Lacombe?"

"Det var også et spørgsmål! Som om jeg kunne vide, hvor han er henne i verden."

"Jamen De ved det. Deres broder og De fulgte ham i hælene, hvor han gik og stod, De boede så at sige sammen med ham, her i selve dette hus. De var inde i alle hans arbejder, alle hans planer, og den sidste aften, Varin, da jeg fulgte Lacombe til min dør, så jeg to skikkelser, der forsøgte at skjule sig i skyggen. Det er jeg villig til at aflægge ed på!"

"Ja, hvad så?"

"Det var Dem og Deres broder, Varin."

"Kan De bevise det?"

"Ja. Det bedste bevis er det, at to dage efter viste De mig selv de planer og tegninger, som De havde fundet i Lacombes mappe, og som De tilbød at sælge mig. Hvorledes havde De fået de papirer?"

"Det har jeg forklaret Dem, hr. Andermatt. Vi havde fundet dem på Lacombes bord morgenen efter hans forsvinden."

"Det er løgn!"

"Bevis det!"

"Det lader jeg politiet om. Det er vist ikke så svært."

"Hvorfor er De da ikke for længe siden gået til politiet?"

"Hvorfor, spørger De. Hvorfor? ..."

Andermatt tav, og en mørk sky drog hen over hans ansigt.

"Ser De, hr. Andermatt," tog Varin til orde, "hvis De havde haft bare et gran af vished, havde De ikke ladet Dem forskrække af den smule trussel med de breve."

"Å, brevene! Bilder De Dem ind, at jeg et eneste øjeblik har troet på den historie?"

"Når De ikke troede på den, hvorfor har De så budt mig tusinder og atter tusinder for at få dem. Og hvorfor lod De så ydermere min broder og mig bevogte som vilde dyr?"

"For at fratage Dem de tegninger, jeg ønskede at komme i besiddelse af."

"Å, kom nu ikke mere med den snak! Det var brevene, De ville have. Havde De først dem, ville De melde os. Det var bare dem, det gjaldt for Dem at få fingre i."

Han brast i latter, men blev straks igen alvorlig.

"Men lad os nu ikke mere tale om dét," udbrød han. "Det bliver jo blot en snakken frem og tilbage, uden at vi kommer et skridt videre. Vi står nu, hvor vi har stået hele tiden."

"Nej, vi gør slet ikke. Siden De selv har begyndt at tale om disse breve, kan jeg gerne betro Dem, at De ikke kommer herfra, før jeg har fået dem."

"Det får jeg nok selv lov at afgøre."

"Nej, om De gør."

"Jeg vil råde Dem til, at De ..."

"De får ikke lov at gå."

"Det bliver vi to om," hvæsede Varin med et sådant raseri i stemmen, at der undslap fru Andermatt et svagt angstskrig.

Varin må have hørt det, for han ville trænge sig ud; men Andermatt stødte ham tilbage. Hans hånd gled ned i frakkelommen, så jeg.

"For sidste gang, lad mig komme ud," brølede han.

"Først brevene," svarede Andermatt koldblodigt.

Varin trak en revolver frem og sigtede på Andermatt.

"Ja, eller nej?"

Andermatt dukkede sig lynsnart. I det samme lød der et skud, og revolveren faldt Varin ud af hånden.

Jeg stod aldeles som lamslået. Skuddet kom fra min kant. Daspry havde med en sikker kugle skudt våbnet ud af hånden på Varin.

I et spring stod han ude i stuen, midt imellem de to modstandere og råbte med hån i stemmen til Varin:

"De er mere heldig, end De fortjener, min ven. Jeg sigtede efter Deres hånd, men ramte kun revolveren."

De betragtede ham begge med åbenlys forbavselse.

"Jeg beder Dem undskylde, hr. Andermatt," sagde han til bankieren, "at jeg blander mig i ting, der ikke vedkommer mig. Men, oprigtigt talt, De spiller Deres kort mindre godt. Lad mig afløse Dem et øjeblik."

Derpå vendte han sig mod Varin og vedblev:

"Så kommer turen til os, kære ven. Men lad det nu gå lidt kvikt. Hjerter er altså trumf, siger vi. Jeg spiller syveren ud."

Og med disse ord holdt han jernpladen med de syv røde mærker lige op under næsen på Varin. – –

Aldrig i mit liv har jeg været vidne til en sådan målløshed. Kridhvid i ansigtet, med opspilede øjne og fordrejede træk stirrede Varin som hypnotiseret på det syn, der viste sig for ham.

"Hvem er De?" stammede han.

"Det sagde jeg jo lige før. Jeg er et menneske, der ikke kan lade være at blande mig i ting, der strengt taget ikke kommer mig ved. Og det er en ejendommelighed ved mig, at hvad jeg gør, det gør jeg grundigt."

"Hvad vil De?"
"Jeg vil have det, du har med."
"Jeg har ikke noget med."
"Jo, du har. Ellers var du ganske simpelt ikke kommet. Du fik jo i morges mit brev om at møde her klokken ni og medbringe alle de papirer, du lå inde med. Nu er du her, hvor er så papirerne?"
I Dasprys stemme og hele optræden lå der en myndighed, som imponerede mig, en måde at gå til værks på, som var mig ganske fremmed hos denne mand, der ellers var netop så blødagtig og veg. Fuldstændig duperet pegede Varin på en af sine lommer.
"Her har jeg papirerne."
"Dem alle?"
"Ja."
"Alle dem, du fandt i Lacombes mappe og solgte til major von Lieben?"
"Ja."
"De originale tegninger, går jeg ud fra. Hvad vil du have for dem?"
"Hundred tusind."
"Du må jo være gal," udbrød Daspry og lo. "Majoren gav jo kun tyve tusind. Og de penge kastede han for resten ud af vinduet, eftersom tegningerne ikke var komplette."
"Jo, det er de rigtignok. Man forstod blot ikke at benytte dem."
"De er ukomplette, som jeg siger."
"Hvorfor vil De da have dem?"

"Fordi jeg har brug for dem. Jeg vil give fem tusind francs, ikke en skilling mere."

"De skal få dem for ti, men ikke en sou billigere."

"Lad gå. Vær så god at give mig en check på det beløb, hr. Andermatt."

"Et øjeblik ... nej, jeg har skam ikke min ..."

"Her er Deres checkbog."

Forbløffet tog Andermatt imod checkbogen, som Daspry rakte ham.

"Ja, det er virkelig min ... Hvorledes kan det gå til?"

"Jeg beder Dem, spar Deres overflødige spørgsmål. De har kun at skrive."

Bankieren tog sin fyldepen frem og udfærdigede checken. Varin strakte hånden ud efter den.

"Væk med fingrene," befalede Daspry; "så vidt er vi ikke endnu. Der var jo også tale om nogle breve, De ønskede udleveret, ikke?" spurgte han Andermatt.

"Jo, en pakke breve."

"Hvor har De dem, Varin?"

"Jeg har dem ikke."

"Hvor er de da?"

"Det ved jeg ikke. Det var min broder, der havde med den sag at gøre."

"De ligger gemt et sted i dette værelse."

"Så ved De vel også *hvor*?"

"Hvorfra skulle jeg kunne vide det?"

"Ja, hvorfra ved De alt det andet? Er det da for pokker ikke Dem, der har gennemsøgt skjulestedet? De synes at være lige så velunderrettet som denne ... Salvator."

"Brevene lå ikke der."

"De *må* være der."

"Se selv efter."

Varin kastede et mistroisk blik på Daspry. Var han mon ikke, som alt tydede på, den samme som Salvator? Hvis han var det, risikerede han intet ved at røbe et gemmested, der allerede var kendt. Men hvis han ikke var det, måtte han formodentlig alligevel bide i det sure æble og parere ordre.

"Luk op," befalede Daspry.

"Jeg har ingen hjerter-syv."

"Værs'god," sagde Daspry og rakte ham jernpladen.

"Nej ... nej ... jeg vil ikke," udbrød Varin og tumlede tilbage fra væggen.

"Så lad mig."

Daspry gik hen til den gamle konge med det blomstersmykkede skæg, trådte op på en stol og anbragte hjerter syv nede på sværdet, tæt op imod parerpladen, således at jernskiven ganske nøjagtigt dækkede over selve sværdet på dets øverste stykke. Ved hjælp af en pren, som han derpå førte ind i det ene efter det andet af de syv huller i spidserne af de røde mærker, trykkede han på syv små sten i mosaikken, og da han havde trykket på den syvende, lød der en knirken og hele kongens billede drejede sig og afdækkede en stor åbning, der viste sig at føre ind til et veritabelt jernskab med hylder.

"Der kan du selv se, Varin. Skabet er tomt."

"Ja ... Så må min broder have taget brevene."

Daspry gik helt ind på livet af ham og sagde i en truende tone:

"Hold nu op med at spille komedie, Varin. Der er jo et gemmested til. Hvor er det?"

"Nej, der er ikke flere."

"Er det penge, du vil have? Sig hvor meget."

"Ti tusind."

"Hr. Andermatt, er de breve Dem ti tusind francs værd?"

"Ja," svarede bankieren uden betænkning.

Varin lukkede skabet, tog hjerter syv og anbragte den, ikke uden synligt ubehag, på samme sted som før. Han stak ligesom før prenen igennem hvert af de syv huller, og på ny lød der en knirken; men, forunderligt nok, denne gang drejede kun en mindre del af billedet sig og afdækkede et lille rum, der havde sin plads i selve den svære dør, der lukkede for det store skab.

I dette rum lå pakken med brevene, ombundet med et bånd og forseglet. Varin rakte den til Daspry, som spurgte:

"Er checken færdig, hr. Andermatt?"

"Ja, værs'god."

"Og De har det sidste dokument vedrørende undervandsbåden, det, De fik af Lacombe, og som fuldstændiggør tegningerne?"

"Ja, værs'god."

Bankieren afleverede både check og dokument til Daspry, som puttede begge dele i lommen og gav Andermatt brevene i stedet.

"Værs'god, her har De, hvad De ønsker," sagde han, idet han rakte ham den lille pakke.

Bankieren tog tøvende imod den, som om han var bange for at røre ved de ulyksalige papirer, som han dog havde været så ivrig efter at få fat i. Med en nervøs bevægelse stak han dem til

sig. I det samme hørte jeg et dybt suk ved siden af mig. Jeg greb fru Andermatts hånd; den var kold som is.

"Jeg tror," sagde Daspry til Andermatt, "at vor samtale nu er til ende ... Å, ikke noget at takke for," tilføjede han, da bankieren gjorde tilløb til at bevidne ham sin taknemmelighed. "Det er blot skæbnen, der har villet, at jeg skulle kunne være Dem til nogen nytte."

Hr. Andermatt gik med sin hustrus breve til Louis Lacombe.

– –

"Bravo!" udbrød Daspry og gned sig fornøjet i hænderne. "Det går jo storartet. Nu mangler der blot, at vi to, min ven, får bragt vort mellemværende ud af verden. Du har jo papirerne?"

"Ja, de er her alle sammen."

Daspry bladede dem igennem og så dem meget nøje efter, inden han puttede dem i lommen.

"Tak, det er godt! Du har holdt ord," sagde han anerkendende.

"Men ..."

"Men hvad?"

"De to checks? Pengene?"

"Nå, sådan! Du stiller fordringer! Nej, stop nu lidt, min gode mand."

"Jeg forlanger, hvad der tilkommer mig."

"Du mener altså, du har noget til gode for de papirer, du har stjålet!"

Varin blev helt ude af sig selv. Han dirrede af raseri, og hans blodunderløbne øjne skød lyn, mens han stammende gentog sit krav.

"Pengene ... de tyve tusind ..."

"Beklager. Kan ikke afse dem. Har selv brug for dem."

"Mine penge, siger jeg!"

"Så, lad os nu bare ikke forivre os. Lad blot dolken blive roligt i lommen," formanede Daspry.

Og for at give sine ord vægt greb han ham samtidig så kraftigt i armen, at han brølede af smerte.

"Se nu hellere til at komme af sted, min ven," vedblev han. "Du vil have godt af lidt frisk luft. Jeg skal måske gå med, mener du? Ja, vi kunne jo gå en lille vending lige herudenfor og se på en dynge sten, hvorunder der ligger ..."

"Det er løgn! løgn!"

"Næ, det er sandt. Denne lille jernplade med de syv røde mærker er hentet op dernedefra. Louis Lacombe bar den altid på sig. Du og din broder har gravet den ned sammen med liget og flere andre ting, som i høj grad vil interessere politiet."

Varin skjulte forbitret ansigtet i sine hænder.

"Nå," udbrød han lidt efter. "Jeg er blevet taget ved næsen, lad os ikke tale mere om det. Der er bare én ting, jeg endnu gerne ville ..."

"Tal væk!"

"Der stod der inde i skabet, i det store, en æske."

"Ja, det stemmer godt nok."

"Da De var her natten mellem den 22. og 23. juni, stod den der da?"

"Ja, den gjorde."

"Hvad var der i den?"

"Alt, hvad Deres broder og De havde gemt i den: en nydelig samling juveler, diamanter og perler, som det værdige

broderpar havde været så heldig at komme til på en næsten ærlig måde."

"Har De taget den æske?"

"Selvfølgelig! Havde De måske ikke gjort akkurat det samme?"

"Og det var, efter at min broder havde set, at æsken var væk, at han skød sig?"

"Sandsynligvis. Det kan vel ikke have været den omstændighed alene, at korrespondancen med major von Lieben var forsvundet, som gjorde ham ked af livet; men da æsken var blevet borte, så ... Nå, men var der ikke andet, du ville mig?"

"Jo. Sig mig Deres navn."

"Du siger det, som om du havde i sinde at efterspore mig og komme mig til livs en anden gang."

"Måske! Lykken kan vende sig. I dag er De den stærkeste. I morgen ..."

"I morgen, mener du, er du det måske."

"Det kunne jo tænkes. Hvad hedder De?"

"Arsene Lupin!"

"Arsène Lupin!"

Han tumlede tilbage som ramt af et slag. Man skulle næsten tro, de to ord havde betaget ham ethvert håb. Daspry gav sig til at le.

"Ha, ha, du troede måske, at en hvilken som helst idiot havde kunnet klare hele denne sag. Nej, min ven. Det skulle være en Arsène Lupin. Og nu, da du har fået ren besked, gå du så bare hjem og læg din hævn til rette. Arsène Lupin skal have den fornøjelse at vente dig."

Og uden at bruge flere ord puffede han ham ud af døren.

"Daspry, Daspry," råbte jeg og brugte uvilkårligt det navn, jeg hidtil havde kaldt ham under.

"Ja, hvad er der?" spurgte han og kom hen og slog draperiet til side.

"Fru Andermatt har fået ondt."

Han lod hende lugte til noget forfriskende salt, og mens han stod og var optaget af hende, spurgte han, hvorledes det var kommet.

"Brevene," sagde jeg, "de breve til Louis Lacombe, som De gav hendes mand."

"Troede hun, jeg gjorde det?" udbrød han og slog sig for panden. "Nå, ja, efter alt, hvad hun hørte og så, måtte hun jo tro, det var dem. Det var også lidt dumt af mig."

Fru Andermatt var ved at komme til sig selv og så i ængstelig spænding på ham, mens han frem af sin tegnebog tog en lille pakke, nøjagtig mage til den, han havde givet Andermatt.

"Vær så god, frue, her har De de virkelige breve."

"Jamen, hvad var de andre da?"

"Ja, det var i grunden de samme som disse, eller rettere, det var en afskrift, med visse udeladelser, som jeg i nattens løb har foretaget med så stor omhu, at Deres mand kun vil blive glad ved at læse dem, så meget mere, som han ikke aner den foretagne ombytning, da han jo overværede sagens gang."

"Men skriften?"

"Der er ikke den skrift, som ikke kan skrives efter."

Hun takkede ham i sådanne vendinger, som hun ville have brugt overfor en herre af sin egen stand, og jeg kunne forstå på

hende, at hun ikke havde hørt de sidste replikker, der blev vekslet mellem Varin og Arsène Lupin.

Jeg for min part følte mig meget trykket ved situationen og vidste ikke rigtig, hvorledes jeg overfor min hidtidige ven skulle udvikle mit syn på den forandrede sagernes stilling. Lupin! Min gode ven og omgangsfælle! At det var Arsène Lupin! Jeg kunne ikke rigtig komme mig af min forbavselse, mens han syntes at finde alt i sin orden.

"Ja, så kan De altså sige farvel til Jean Daspry," sagde han nok så roligt.

"Ja ... ja ..."

"Jean Daspry rejser sin vej. Jeg sender ham til Marokko, hvor det jo er meget sandsynligt, at han finder en værdig afslutning på sit liv. Ja, jeg har for resten ingen grund til at lægge skjul på, at det er hans agt at søge døden dernede."

"Men Arsène Lupin bliver her?"

"Ja, ja, min kære, af alle livsens kræfter, kan De tro. Der er meget at tage fat på. Der ligger en lang løbebane foran Arsène Lupin, og han tænker på at ..."

Der kom en uimodståelig nysgerrighed op i mig. Jeg trak ham lidt til side fra fru Andermatt og spurgte ham halvhøjt:

"Nå, fandt De virkelig selv det andet skab, det med brevene i?"

"Ja, det gjorde jeg jo, men De kan tro, det var ikke så let et stykke arbejde. Det var først i går eftermiddags, da De var gået ind og havde lagt Dem. Og i virkeligheden var det så uhyre simpelt; men det er jo ofte det allerletteste, man må tumle længst med, bare fordi det slet ikke er faldet en ind, hvor ligetil det kan være. Ser De," vedblev han og holdt hjerter-syv'en op

foran mig, "jeg havde længe været klar over, at man for at åbne det store skab skulle lægge den på den måde, De så, hen ad det øverste stykke af sværdet."

"Hvorledes kom De efter det?"

"Jo, det var ikke så indviklet. Allerede da jeg var her natten efter den 22. juni ..."

"Da De lige havde sagt godnat til mig!"

"Ja, og efter at jeg med mine historier havde hensat Dem i en sådan sindstilstand, at De uvægerligt ville forholde Dem, som jeg ønskede, allerede den gang vidste jeg efter det, jeg på forhånd havde opsnuset, at der var gemt et skrin i et skab med en hemmelig lukkemekanisme, som hjerter-syv var nøglen til. Det gjaldt altså blot om at få den anbragt på et sted, hvor der ligefrem var gjort plads til den, og efter en times undersøgelser havde jeg fundet stedet."

"På en time?"

"Ja, se engang på ham i mosaikken."

"Den gamle konge?"

"Ja, det er en nøjagtig gengivelse af hjerter-konge i alle spillekort, Karl den Store skal det være."

"Ja, det er det også. Men hvorfor lukker hjerter-syv'en snart op til det ene skab, snart til det andet? Og hvorfor kunne De til at begynde med kun opdage det store skab?"

"Det skal jeg sige Dem, det var, fordi jeg hele tiden satte hjerter-syv'en på samme måde. Først i går lagde jeg mærke til, at når jeg vendte op og ned på den, således at det nederste mærke kom til at vende op, så forandredes stillingen af de syv spidser."

"Ja, det er da indlysende."

"Ja, soleklart; men man skal alligevel finde på det."

"Sig mig en anden ting. Kendte De ikke noget til historien om brevene, før fru Andermatt ...?"

"Nej, ikke før hun fortalte mig om dem. Da jeg åbnede det store skab, fandt jeg jo foruden skrinet kun brødrene Varins korrespondance med tyskeren, den, der beviste deres forræderi."

"Det er, med andre ord, kun et rent tilfælde, der har ledt Dem på sporet. Det er kun et lykketræf, De skylder kendskabet til brødrene Varins historie og de tegninger og planer vedrørende undervandsbåden, der står i forbindelse med den."

"Ja, et rent og skært tilfælde."

"Men i hvilken hensigt har De i det hele taget søgt?"

"Du gode Gud, hvor den sag dog interesserer Dem," faldt Daspry mig leende i talen.

"Ja, så ganske overordentlig."

"Nå, ja, lad mig så bare følge fru Andermatt ud og skrive en lille notits til *Écho de France*, så skal jeg gerne forklare Dem alle sagens enkeltheder."

Han satte sig ved mit bord og skrev en af disse små notitser, som altid bar præget af hans ejendommelige lune. De fleste af mine læsere vil mindes den opsigt, han vakte med denne lille meddelelse:

> "Arsène Lupin har nu løst det problem, Salvator for nylig opstillede. Efter at være kommet i besiddelse af alle ingeniør Louis Lacombes originale tegninger og planer har han overgivet dem til Marineministeriet. Samtidig har han åbnet en subskription med det formål at samle ind til bygningen af den første

> undervandsbåd på grundlag af de nævnte tegninger, og meningen er at skænke staten en fuldt færdig båd. Han selv er gået i spidsen med et bidrag på tyve tusind francs."

"Det er vel Andermatts penge?" spurgte jeg, da han havde ladet mig læse den lille opsats.

"Ja, lige netop. Hvad skulle Varin med de penge, som han havde snydt sig til?"

Under sådanne omstændigheder stiftede jeg bekendtskab med Arsène Lupin. Det gik altså til på den måde, at Jean Daspry, min omgangsven, min fortrolige kammerat, afslørede sig som gentlemantyven Arsène Lupin. Og således kom jeg da til at knytte et meget værdifuldt venskab – om jeg kan kalde det sådan – med den berømte mand, og som følge af denne hændelse blev jeg lidt efter lidt – i kraft af den fortrolighed, han beærer mig med – hans hengivne, trofaste og erkendtlige historiograf.

7. Fru Imberts pengeskab

Klokken tre om morgenen holdt der endnu en halv snes vogne udenfor et af de små kunstnerhjem, som hele den ene side af Boulevard Berthier består af. Porten til den pågældende ejendom blev åbnet. En del gæster, herrer og damer, kom ud. En seks-syv af vognene kørte af sted i forskellige retninger. To af herrerne fulgtes derfra til fods til hjørnet af Rue de Courcelles, hvor den ene boede; den anden havde bestemt sig til at spadsere hele vejen hjem til Porte-Maillot.

Han gik ad Avenue de Villiers og holdt sig hele tiden på det modsatte fortov af fæstningsværkerne. I den frostklare vinternat var det ham en hel fornøjelse at gå, og han indåndede med velbehag den rene luft, mens lyden af hans fodtrin klang muntert ud i natten.

Men efter nogle minutters forløb fik han en ubehagelig fornemmelse af, at der var en, der gik efter ham, og da han vendte sig om, så han også ganske rigtigt skyggen af en mand, der sneg sig efter ham langs med træerne. Han var på ingen måde bange af sig, men fremskyndede dog sin gang for hurtigst muligt at nå acciseboden ved Ternes. Men manden bagved gav sig nu til at løbe, og den anden fandt det derfor klogest at gøre front og holde revolveren i beredskab. Det fik han imidlertid ikke tid til. Forfølgeren kastede sig over ham, og der udspandt sig en kamp på den menneskétomme boulevard, en kamp mand imod mand, hvori det snart blev åbenbart, at angriberen havde overtaget. Den overfaldne råbte om hjælp,

slog fra sig, så godt han kunne, men blev kastet omkuld i en bunke sten, grebet i halsen og kneblet med et lommetørklæde, som voldsmanden proppede ind i munden på ham.

Hans øjne faldt til, det susede for hans øren, og han var lige ved at tabe bevidstheden, da taget pludselig løsnedes, idet manden, som havde været på nippet til at kvæle ham, nu måtte rejse sig for på sin side at sætte sig til modværge mod et uventet angreb.

Et stokkeslag over hånden, et spark over benet, og banditten udstødte et par smertenshyl og løb haltende og bandende sin vej.

Uden at gøre sig den ulejlighed at forfølge ham bøjede sejrherren sig ned over den overfaldne og spurgte:

"Er De såret noget sted?"

Nej, det var han ikke, men han var endnu halvvejs fra det og kunne ikke ved egne kræfter holde sig oprejst. Til alt held kom nu en af toldbetjentene til, hidkaldt ved spektaklet. Han skaffede en vogn, hvori den overfaldne tog plads sammen med redningsmanden og kørte til sit hjem i Avenue de la Grande-Armée.

Da de holdt udenfor, var han helt kommet til kræfter igen og gav sig luft i overstrømmende taksigelser.

"Jeg skylder Dem mit liv. Det skal jeg visselig aldrig glemme. Jeg vil ikke gerne gøre min hustru forskrækket på denne tid af natten, ellers ville jeg bede Dem gå med op; men jeg ved, at min hustru vil sætte megen pris på at få lejlighed til at bevidne Dem sin dybe taknemmelighed."

Han bad ham med denne motivering spise frokost hos sig dagen efter, præsenterede sig, particulier Ludovic Imbert, og

tilføjede:

"Tillad mig at spørge, hvem jeg har den ære at ..."

"Med fornøjelse," svarede redningsmanden og præsenterede sig: Arsène Lupin.

Arsène Lupin kunne ikke på dette tidspunkt glæde sig over den berømmelse, som affæren Cahorn, flugten fra La Santé og alle hans andre bedrifter i tidens løb forskaffede ham. Han kaldte sig endnu ikke Arsène Lupin. Dette navn, som senere skulle opnå en så strålende berømmelse, gjorde han for første gang brug af ved denne lejlighed, hvor han optrådte som hr. Imberts redningsmand, og man kan altså ligefrem sige, at Arsène Lupin i denne affære fik sin ilddåb. Rede til kamp ganske vist og væbnet til tænderne, men uden midler og blottet for den autoritet, som er den bedste støtte, var Arsène Lupin endnu kun lærling i den profession, hvori han snart skulle blive mesteren over alle.

Hvor glad var han ikke, da han vågnede næste morgen og kom i tanker om den indbydelse, natten havde bragt! Endelig stod han ved målet. Endelig kunne han nu komme i gang med et arbejde, der var hans energi og hans talent værdigt. Imberts millioner! Hvilket herligt udbytte for en så glubende appetit som hans!

Han gjorde et med omhu udtænkt toilette og iførte sig således en lurvet frakke, slidte benklæder, en i det rødlige skinnende silkehat, flossede manchetter og flip, alt meget propert, men rigtignok også meget medtaget af tidens tand. Til slips tog han et sort bånd med en uægte diamant på størrelse

med en nød. Således tiltaklet gik han hjemme fra Montmartre. Uden at standse på sin vej ned ad trappen bankede han med stokken på en dør på tredje sal. Han lagde vejen mod de ydre boulevarder, hvor han lidt efter tog en sporvogn. Manden fra tredje sal var fulgt efter og sprang på samme sporvogn.

"Hvorledes går det, mester?" spurgte han og satte sig tæt ved siden af Lupin.

"Sagen er i orden."

"Hvorledes?"

"Jeg er bedt til frokost der i dag."

"*Til frokost der?*"

"Ja, du ville vel ikke have, at jeg for ingen ting skulle have tilbragt så meget af min kostbare tid på gaden. Jeg har frelst hr. Ludovic Imbert fra den skammelige død, du havde tiltænkt ham. Hr. Imbert, som er en erkendtlig mand, beder mig til frokost. Er der noget abnormt i det?"

Den anden tav overvældet, men dristede sig et øjeblik efter til at spørge:

"De har altså ikke opgivet det?"

"Kære ven," svarede Lupin, "når jeg har arrangeret sådan et fikst lille natligt overfald, når jeg i en sen nattetime har gjort mig den ulejlighed at lange dig et slag over hånden med min stok og et spark over skinnebenet med min støvle, trods faren for at komme til at gøre dig, min eneste ven, fortræd, så har det naturligvis ikke været for allerede nu at give afkald på det eventuelle udbytte af en så fint spillet frelserrolle."

"Men der verserer jo allehånde mindre gunstige rygter om den formue, han giver sig ud for at være ejer af."

"Ja, lad bare folk snakke. I et helt halvt år har jeg forfulgt denne sag, studeret den, haft mine garn ude, udfrittet tjenestefolk og pantelånere; i seks lange måneder har jeg som en skygge fulgt manden og hans kone. Følgelig ved jeg, hvad jeg har at holde mig til. Jeg har skaffet mig vished for, at formuen eksisterer, hvad enten den nu, som de siger, hidrører fra den gamle Brawford eller en anden kilde. Og siden den eksisterer, skal den blive min."

"Det var noget, der var værd at tage hatten af for. Hundrede millioner!"

"Lad os sige ti eller måske kun fem; det spiller ingen rolle. Der ligger i hvert fald anselige pakker værdipapirer i pengeskabet, og det skulle gå meget besynderligt til, om jeg ikke en skøn dag får fat i nøglen til det skab."

Sporvognen holdt på Place de l'Étoile.

"Nå, men altså nu ...?" spurgte manden fra tredjesalen.

"Ja, nu er der foreløbig intet for dig at gøre. Du skal nok høre nærmere fra mig. Men husk, vi har tiden for os."

Fem minutter efter steg Arsène Lupin op ad den pragtfulde trappe til Palais Imbert og blev af sin forekommende vært forestillet for husets frue. Fru Gervaise Imbert var en lille, trivelig, snakkesalig dame, som tog uhyre venligt imod ham.

"Jeg syntes, vi helst ville fejre vor redningsmand alene," forklarede hun.

Og lige fra første færd blev "redningsmanden" behandlet som en gammel ven af huset. Ved desserten skænkede man gensidigt hinanden fortrolighed. Lupin fortalte om sit liv, om faderen, en retskaffen embedsmand, som havde stridt en kummerfyldt kamp for at give sin store børneflok en

standsmæssig opdragelse, om sin egen svære kamp for tilværelsen. Fru Imbert fortalte til gengæld rask væk om sin ungdom, sit ægteskab, den gamle Brawfords godhed, de hundrede millioner, hun havde arvet efter ham, de hindringer, som endnu afskar hende fra at bruge dem, de lån til svimlende renter, som hun måtte stifte for at klare dagen og vejen, mens hun gik og ventede på alle de penge, de uendelige stridigheder med Brawfords nevøer og alle de mange andre fortrædeligheder, som man jo nok kunne tænke sig, at hun under sådanne forhold var udsat for.

"De må vide, hr. Lupin, obligationerne ligger her inde ved siden af, på min mands kontor, og hvis vi tager så meget som én eneste kupon, mister vi det hele. Tænk Dem at have dem liggende derinde i pengeskabet og ikke kunne røre dem."

Det løb naturligvis hr. Lupin koldt ned ad ryggen ved tanken om dette naboskab, og han fik en uhyggelig fornemmelse af, at hr. Lupin aldrig ville have haft sjælsadel nok til at føle de samme skrupler som den rare dame.

"Tænk, ligger de der inde!" mumlede han med tør stemme.

"Ja, hvad mener De!"

Det således indledte forhold førte hurtigt til, at der knyttedes stærke bånd mellem Lupin og Imberts. På deres hensynsfulde spørgsmål fortalte Lupin om sine små kår og blev med det samme udnævnt til ægteparrets privatsekretær med en gage af halvandet hundrede francs om måneden. Han vedblev at bo for sig selv, men kom hver dag for at modtage sine instrukser, og for nemheds skyld blev et værelse på anden sal indrettet til arbejdsværelse for ham.

Han fik lov at vælge selv. Hvilket mærkeligt træf, at det netop skulle ligge lige over herrens kontor!

Arsène Lupin var ikke længe om at opdage, at hans stilling som sekretær var den reneste sinecurebestilling. På to måneder udrettede han i alt ti minutters arbejde og blev i al den tid kun en eneste gang kaldt ned til sin chef, så at han med andre ord ikke mere end én gang fik lejlighed til officielt at tage pengeskabet i øjesyn. Under disse forhold havde Lupin naturligvis rigelig tid til at gøre den iagttagelse, at han ikke blev fundet værdig til at vise sig i finere gæsters nærværelse; man undlod regelmæssigt at indbyde ham til de store modtagelsesaftener.

Det beklagede han sig imidlertid aldeles ikke over, men foretrak stiltiende at beholde sin lille, upåagtede stilling i skyggen og holdt sig glad og tilfreds for sig selv. I øvrigt spildte han ikke tiden. Først og fremmest aflagde han i al hemmelighed en mængde besøg i Imberts kontor og rettede herunder hele sin opmærksomhed på pengeskabet, som dog ikke desto mindre vedblev at være hermetisk tillukket. Det var en vældig blok af jern og stål, alt andet end indbydende af udseende, eftersom den så ud til at kunne modstå både fil, vridbor og brækjern.

Arsène Lupin var ikke noget brushoved. Hvor magt kommer til kort, kan vel en list gøre det, sagde han til sig selv. Hovedsagen er at have et øje på hver finger og bruge sine øren.

Han tog derfor de nødvendige forholdsregler, og efter en langsom og højst besværlig gennemboring af gulvet i sit værelse anbragte han i hullet et rør, der mundede ud i loftet på Imberts kontor, mellem to lister i gesimsen. Gennem dette rør håbede

han at kunne både se og høre, og efter at arbejdet med installationen var fuldført, tilbragte han sin meste tid med at ligge på gulvet i sit værelse. Ofte så han ægteparret stå foran pengeskabet og konferere fortegnelsen over værdipapirerne, som de kælent beføite. Hans studiers egentlige objekt, lukkemekanismens indretning, viede han selvfølgelig særlig opmærksomhed. Hver gang Imberts begyndte at dreje på de forskellige håndtag, som hver for sig havde sin betydning for låseindretningens funktion, lyttede han anspændt for om muligt at opfange det antal knæk, der skulle ledsage berøringen af hvert håndtag, for at man kunne være sikker på, at mekanismen havde virket. Han vågede over hver af deres bevægelser, lyttede efter hvert af deres ord. Hvad gjorde de mon med nøglen? Hvor gemte de den?

En dag, da han så dem gå ind i den anden stue uden at lukke skabet i, skyndte han sig ned på kontoret, men kom for sent. De var allerede kommet ind igen.

"Å, undskyld," sagde han, "jeg gik forkert."

Men fru Gervaise løb efter ham og kaldte ham ind:

"Kom kun indenfor, hr. Lupin. Lad blot, som De var hjemme. De kan måske give os et godt råd med hensyn til, hvilket papir vi skulle sælge. Et fremmed eller et af vore egne statspapirer?"

"Men jeg troede ikke, De kunne ..."

"Jo, sælge! Jo, det er ikke alle papirerne, der er båndlagt. Nogle af obligationerne har vi fuld rådighed over."

Hun lukkede døren til pengeskabet helt op. På hylderne lå der en hel mængde mapper med remme om. Hun tog en af dem, men manden gjorde indsigelse.

"Nej, lad være, Gervaise, det er det rene vanvid at sælge nogle af dem. De stiger, mener man. De dér derimod kommer sandsynligvis ikke højere. Hvad mener De, kære ven?"

Den kære ven havde egentlig ingen mening om den ting, men rådede dog til at ofre de sidste. Gervaise tog derefter en anden bunke og tog på lykke og fromme et papir ud af den, der viste sig at være en tre procents obligation på 1374 francs om året. Ludovic puttede den i lommen, og ledsaget af sin sekretær gik han senere på dagen ud og solgte obligationerne til en vekselerer, der betalte dem med seksogfyrre tusind francs.

Til trods for fru Imberts venlige opfordringer kom Arsène Lupin slet ikke til at føle sig hjemme der i huset. Dertil var der for mange ting vedrørende hans egen stilling, som forekom ham lovlig ejendommelige. Ved forskellige lejligheder konstaterede han således, at tjenestefolkene ikke vidste, hvad han hed. Imberts brugte meget sjældent hans navn, når nogen hørte på det. Det hed i reglen: "Sig til herren ..." "Er herren kommet?" og videre på den måde. Men hvortil denne forblommede udtryksmåde?

Efter den første tids overstrømmende hjertelighed talte ægteparret nu næsten ikke mere til ham, og skønt de behandlede ham med alle de hensyn, der skyldes en velgører, gav de sig kun sjældent nærmere af med ham. Der var meget, som tydede på, at man betragtede ham som en særling, der ikke holdt af at blive forstyrret, og man respekterede hans tilbagetrukkenhed, som om den var i overensstemmelse med et af ham selv udtalt ønske. En dag, da han kom igennem forhallen, hørte han Gervaise sige til et par herrer:

"Ja, han er jo lidt egen."

Og det var *ham*, hun mente. Lad gå, tænkte han, så er jeg egen. Og uden at gøre forsøg på at forklare sig det besynderlige i disse menneskers adfærd forfulgte han med energi virkeliggørelsen af sin plan. Han havde efterhånden skaffet sig vished for, at han ikke kunne gøre regning på en tilfældighed eller på en forglemmelse fra fru Imberts side. Nøglen til pengeskabet var nemlig aldrig ude af hendes værge, og hun gik heller aldrig fra skabet uden at have låset det forsvarligt. Da der derfor ikke var noget at vente på, bestemte han sig til at skride til arbejdet uden opsættelse.

Sagen måtte yderligere fremskyndes af hensyn til de mange skriverier, der dukkede op rundt omkring i bladene, og som gik ud på, at ægteparret Imbert var et par snedige bedragere. Arsène Lupin, som ikke kunne undgå at høre, hvad bladene mente, og se den deraf følgende uro i familiens intimere liv, forstod klart nok, at han risikerede at tabe alt, hvis han tøvede for længe.

Fem dage i træk lukkede han sig inde på sit værelse i stedet for som ellers at forlade huset ved sekstiden om eftermiddagen, og når Imberts troede ham godt og vel over alle bjerge, lå han fladt hen ad gulvet og udspionerede kontoret.

Fem aftener gik hen, uden at den forønskede gunstige lejlighed kom, og midt om natten forlod han stedet gennem en lille port, som førte ind til gården. Nøglen dertil havde han længe haft. Den sjette dag erfarede han, at ægteparret som imødegåelse af de imod det gennem bladene rettede beskyldninger havde stillet det forslag, at skabet skulle åbnes, og en fortegnelse over papirerne optages på stedet.

Det skal nok være i aften, tænkte han, og efter middag slog Imbert sig ganske rigtig også ned i kontoret sammen med fru Gervaise, hvorefter de begyndte at gennemgå de forskellige lister over skabets indhold.

Der gik en time og én til. Lupin hørte tjenestefolkene gå til ro. Der var ikke andre nu nede på første sal end ægteparret, som troligt fortsatte arbejdet, skønt klokken nu var over tolv.

"Til værket!" mumlede Arsène Lupin.

Han åbnede sit vindue, der vendte ud til gården. Det var en mørk nat uden stjerner på himlen. Han tog et reb frem af et skab, gjorde det fast ved balkongelænderet, svang sig ud og gled sagte ned ad tovet, til han var i højde med vinduet ind til kontoret. De tykke gardiner tillod ham ikke at se ind. Han blev stående på altanen et øjeblik, anspændte enhver syns- og hørenerve. Beroliget af stilheden over alt i huset lirkede han varsomt ved vinduet. Han vidste, at det måtte give efter, hvis da ingen i eftermiddagens løb havde bemærket, at han havde drejet svingelen således, at den ikke mere holdt vinduerne sammen.

Manøvren virkede som beregnet, og med en umådelig forsigtighed åbnede Lupin vinduet på klem, så meget, at han kunne stikke hovedet indenfor. Derefter holdt han lidt inde. En lysstråle trængte ud til ham gennem de to ikke helt tæt sluttende gardiner. Gervaise og hendes mand sad derinde ved siden af pengeskabet.

Optaget, som de var af deres arbejde, vekslede de kun i ny og næ et par ord med sagte stemme. Lupin beregnede den afstand, der var imellem ham og dem, gennemtænkte nøjagtigt de bevægelser, han måtte gøre for at bringe dem i en sådan

tilstand, at ingen af dem fik tid til at gøre anskrig. Han skulle lige til at styrte frem, da Gervaise sagde:

"Hvor her er blevet koldt lige med et! Jeg tror, jeg går i seng nu. Du går måske også?"

"Nej, jeg ville rigtignok meget gerne være færdig."

"Færdig! Men der er jo arbejde til hele natten."

"Å, nej, det tager højst en times tid."

Hun gik. Tyve, femogtyve minutter forløb. Lupin stødte vinduet lidt højere op. Gardinerne bevægede sig ved vindpustet. Endnu mere op. Imbert vendte sig om, og da han så gardinerne svaje frem og tilbage, rejste han sig for at lukke vinduet, som han tænkte var gået op.

Ikke et skrig. Ikke en antydning af kamp. Med nogle få, velberegnede tag og uden at tilføje ham det ringeste ondt bedøvede Lupin ham ved at svøbe gardinet tæt om hans hoved og bandt derefter hans arme, det hele så hurtigt og behændigt, at Imbert end ikke så sin angribers ansigt. I en hast styrede han sine skridt mod pengeskabet, tog et par mapper under hver arm, skyndte sig ud, ned ad trappen, over gården til den lille port, som han åbnede. Udenfor holdt der en vogn.

"Læg først dette ned," sagde han til kusken, "og gå så med mig tilbage."

På to gange var skabet tømt. Lupin gik derefter op på sit værelse, tog tovet bort og udslettede ethvert spor.

Kuppet var gjort.

Nogle timer efter var Lupin og hans ledsager beskæftigede med at gennemgå mappernes indhold. Han kom ikke til at føle nogen skuffelse, da det viste sig, at Imberts formue ikke var så

betydelig, som rygtet ville vide. Det var han nemlig forberedt på. Millionerne kunne ikke tælles i hundredvis, end ikke i dusinvis; men det samlede beløb udgjorde dog en meget anselig sum, og papirerne var næsten allesammen første klasses, ja endog nogle Suezkanal-aktier var der imellem.

Lupin var velfornøjet.

"De vil ganske vist falde svært," sagde han, "når vi først begynder at tage hul på dem; mere end én gang kommer vi naturligvis til at lade dem gå for røverkøb, og endda kan det måske undertiden komme til at knibe for os at finde et marked. Men lige meget, med denne kapital i ryggen kan jeg tillade mig at leve, som jeg har lyst, og realisere nogle små ønsker, jeg længe har næret."

Af skabets indhold var der dog også noget, der næppe havde papirets værdi.

"Og dette her?" spurgte Lupins fortrolige med et blik på bunken.

"Det kan du bare brænde, min ven. Det gjorde god virkning i Imberts pengeskab, men os kan det ikke være til nogen nytte. Det øvrige her gemmer vi derimod roligt hen og venter på det gunstige øjeblik."

Lupin fandt ingen anledning til den næste dag at udeblive fra sit vanlige besøg i Palais Imbert. Men ved at se i bladene gjorde han den overraskende opdagelse, at hr. og fru Imbert var forsvundet.

Åbningen af pengeskabet fandt sted under stor højtidelighed. Myndighederne fandt kun, hvad Lupin havde ladet ligge – og det var ikke meget.

Det her berettede er den forklaring, som er gået fra mund til mund om Arsène Lupins optræden i sagen. Jeg har imidlertid af ham selv en dag, da han var i sit meddelsomme hjørne, fået en ganske anden forklaring, som jeg ikke skal forholde Dem.

Den pågældende dag gik han med lange skridt op og ned ad gulvet i min stue, og i hans øjne luede en feberagtig glans, som jeg aldrig før havde set i dem.

"I det hele taget," sagde jeg til ham, "er det vel Deres bedste kup."

Vi talte altså om Imberts pengeskab.

Uden direkte at svare mig sagde han:

"Der er i denne sag hemmeligheder, som ikke er til at gennemtrænge. Selv efter, hvad De kender til den, hviler der over flere punkter et gådefuldt mørke. Hvorfor flygtede de? Hvorfor benyttede de sig ikke af den hjælp, jeg mod min vilje ydede dem? De kunne jo ganske simpelt have erklæret: 'De hundrede millioner er ikke mere i pengeskabet, eftersom de er blevet stjålet.'"

"De er vel gået helt fra besindelsen."

"Ja, det kan naturligvis tænkes, at de har tabt hovedet ... Men på den anden side er ..."

"Hvad vil De sige?"

"Å, ikke noget."

Hvorfor tog han sig i det? Det var tydeligt, at han ikke havde sagt alt, og at der var noget mere, som han krympede sig ved at fortælle mig. Jeg var unægtelig spændt. Det måtte jo åbenbart være en meget alvorlig historie, siden den kunne volde den mand betænkeligheder.

Jeg begyndte diplomatisk med nogle ligegyldige spørgsmål:

"Har De ikke set dem siden?"

"Nej."

"Og De har heller slet ikke engang imellem følt ligesom en lille smule medlidenhed med de to arme mennesker?"

"Jeg?" udbrød han og vendte sig om imod mig med et sæt.

Hans ophidsede adfærd forbavsede mig. Mon jeg havde rørt ved et ømt punkt?

"Ja," svarede jeg. "Havde De ikke været, kunne Imberts måske have set faren i øjnene eller i det mindste være rejst bort med lommerne fulde."

"De tror altså virkelig, at jeg har noget at bebrejde mig?"

"Ja, det synes jeg da, min sandten."

"Nå, efter Deres mening skulle jeg altså gå rundt med samvittighedsnag," udbrød han og slog hårdt i bordet.

"Ja, jeg synes, De dog må nære en vis følelse for de mennesker ..."

"Hvad for mennesker?"

"De mennesker, som De har berøvet en formue."

"Hvilken formue?"

"Alle de obligationer."

"Nå, sådan! Alle de obligationer! Masser af værdipapirer har jeg stjålet fra dem, ikke sandt? Hele deres arv snuppede jeg væk for næsen af dem, ikke? Det er jo det, min forbrydelse består i, ikke? Jo, naturligvis. Men for fanden, kære ven, har De da ikke forstået, at de var falske, hører De, *obligationerne var falske!*"

Jeg så forvirret på ham.

"Falske! De fire-fem millioner?"

"Ja, falske," skreg han i flammende vrede, "ærkefalske! Det var papir rub og stub, det reneste indpakningspapir. Ikke en franc

værd hele bunken! Og så vil De have, jeg skal gå rundt med samvittighedsnag! Nej, det er dem, der skulle have det. De tog mig ved næsen som den stakkels idiot, jeg er. De plukkede mig som den sidste og dummeste af alle dem, der blev narre for dem."

En heftig vrede, avlet af hævngerrighed og såret forfængelighed, havde bemægtiget sig ham.

"Lige fra først til sidst har jeg trukket det forkerte strå," vedblev han. "Ja, det har jeg fra det allerførste øjeblik. Vil De vide, hvad for en rolle jeg har spillet i hele denne sag, eller rettere hvad for en rolle de satte mig til at spille? André Brawford! Ja, min kære, hr. André Brawford såmænd. Og vil De vide, hvad jeg fik for det? En rigtig lang næse! ... Det er først senere ved at læse referaterne i bladene og ved at genkalde mig visse mærkværdigheder, at jeg har fattet sagens sammenhæng. Mens jeg troede at figurere som velgøreren, som den mand, der havde sat livet i vove for at frelse Imbert fra voldsmanden, lod de det få udseende af, at jeg var en Brawford! ... Ja, er det ikke henrivende? Ham, særlingen, der havde sit værelse ovenpå og blev vist frem som en underlig rad, vel at mærke uden at han vidste det, det var Brawford, og det var ... mig. Takket være mig, takket være den tillid, Brawford, *jeg*, indgød, kunne de få penge at låne både her og der – ja, sagførerne opfordrede ligefrem deres klienter til at anbringe deres midler i mig! En ypperlig, ubetalelig lære for en begynder! De kan bande på, jeg har haft godt af den lektion."

Han tav brat, greb mig i armen, og i en tone, halvt fortvivlet, halvt en blanding af ironi og beundring, sagde han disse ord, hvis virkning på mig jeg ikke formår at gengive:

"Tænk Dem, kære ven, i dette øjeblik skylder Gervaise Imbert mig femten hundrede francs."

Jeg måtte te, jeg kunne ikke lade være, og han selv lo med. Det var virkelig også en scene af fremragende komik.

"Ja, kære, femten hundrede francs! Ikke blot har jeg aldrig set en eneste sou af min gage, men oven i købet har jeg måttet låne dette fruentimmer femten hundrede francs. Alt, hvad jeg havde lagt op i de unge år! Og ved De til hvad? Ja, besvim nu ikke. Til hendes fattige! Ja, er det ikke himmelråbende? Til alle de opdigtede stakler, som hun trøstede og hjalp, uden at hendes mand måtte vide det. Jeg har selv måttet spæde til. Er det ikke kongelig grinagtigt? Arsène Lupin bedraget for femten hundrede francs, bedraget af den yndige dame, som han stjal for fire millioner falske obligationer fra! Og hvilke beregninger, hvilket hovedbrud, hvilket slid, hvilken udholdenhed måtte jeg ikke opbyde for at nå det stolte resultat! Det er foreløbig den eneste gang i mit liv, jeg er blevet narret; men sikkert og vist er det også, at jeg den gang blev det for alle pengene!"

8. Den sorte perle

En stærk ringen vækkede portnerkonen i Avenue Hoche nr. 9.

"Jeg troede såmænd, de allesammen var kommet hjem," brummede hun ved sig selv, mens hun tumlede ud af sengen for at trække i den snor, hvormed hun åbnede porten. "Klokken er jo tre."

"Det må vel være til doktoren," mumlede hendes mand.

"På hvad sal bor doktor Harel?" var der ganske rigtigt en stemme, der spurgte.

"Tredje til venstre. Men doktoren tager ikke ud om natten."

"Han *må*."

Herren gik ind og løb op ad trappen, helt op til øverste etage, uden at standse på tredje sal hos doktorens. Han prøvede to nøgler i døren deroppe; den ene viste sig at passe til nøglehullet, den anden til smæklåsen.

"Udmærket," udbrød han dæmpet, "det er jo en stor lettelse; men inden jeg går videre, må jeg sikre mig tilbagetoget. Mon der er gået så megen tid, som jeg ville have brugt til at ringe på hos doktoren og få et afslag? Nej, jeg må vist hellere vente et øjeblik."

Efter et par minutters forløb gik han ned igen og bankede på portnerlugen, mens han gav sin vrede imod doktoren luft. Der blev lukket op for ham, og han lod, som om han gik og smækkede porten i efter sig. Først havde han dog anbragt et lille stykke jern således, at riglen ikke kunne gå ind. Uden at portnerfolkene bemærkede det, listede han sig så lidt efter

sagte ind, og i tilfælde af, at der skulle blive fare på færde, havde han altså på denne måde sikret sig tilbagetoget.

Uforstyrret gik han nu for anden gang op på femte sal. I entréen tog han sin elektriske lommelygte frem, lagde overfrakke og hat på en stol og iførte sig, uden på sine almindelige støvler, et par tykke filtsko.

"Hvor det går let! Det er ligefrem ikke til at begribe, at ikke alle mennesker vælger indbrudstyvens behagelige levevej. Har man blot lidt omtanke og er lidt adræt og behændig, er det den bedste håndtering, man kan tænke sig, rigtig et mageligt og indbringende levebrød, måske kun lidt kedeligt, ensformigt ... Lad mig nu først orientere mig en smule," vedblev han ved sig selv og udfoldede en nøjagtig plan over hele lejligheden. "Her er altså entréen. Til gaden ligger så salon, kabinet og spisestue. Ingen grund til at spilde sin tid derinde. Grevinden har jo en dårlig smag. Ikke det, der ligner kostbare sager! Altså lige på! Her har vi aftegnet korridoren, der fører hen til soveværelserne. Tre meter fra dette sted støder jeg på døren til toiletværelset, som ligger ved siden af grevindens soveværelse."

Planen blev gemt, lygten slukket, og nu famlede han sig lydløst frem i korridoren, idet han målte sine skridt nøjagtigt ud.

"Det var én meter ... to ... tre ... Her har vi døren. Det stemmer jo på en prik. Et tag i dørgrebet, der sidder i en højde af nøjagtigt en meter og treogfyrre centimeter fra gulvet, så er vi der. Men med forsigtighed, kære! Intet knirkeri! Skulle den være låset? Nej, såmænd! Sagte, sagte! Aha, det går jo ... Bedste Lupin, du er, min sandten, alt for heldig. Hvad mener du nu at gøre? Du kender lokaliteterne på arbejdspladsen. Du ved

aldeles nøje, hvor grevinden gemmer den sorte perle. For at den skal blive din, drejer det sig altså udelukkende om, at du nu kan være stille, så stille, mere stille end stilheden, mere usynlig end mørket."

Arsène Lupin var måske en halv time om at åbne glasdøren imellem soveværelset og toiletværelset. Det måtte jo nemlig gøres med et sådant overmål af forsigtighed, at grevinden, selv om hun lå vågen, ikke kunne høre den svageste støj.

Efter planen manglede han nu kun at liste sig hen langs med en chaiselong. For enden stod det lille natbord ved siden af sengen. På bordet stod en æske til brevpapir, og i denne æske lå perlen, "den sorte perle".

Han gled uden en lyd frem over tæppet. Et øjeblik måtte han ligge stille for at dæmpe sit hjertes heftige banken. Naturligvis følte han ikke spor af angst, men dog kunne han ikke bekæmpe denne nervøse spænding, som kan komme over et menneske, når der er aldeles tyst og stille omkring ham, og mørkt. Arsène Lupin kunne ikke forstå, at den følelse kom over ham netop nu, eftersom han havde været i utallige situationer, hvor spændingen i andre henseender havde været ganske anderledes betagende. Her var jo ingen fare. Men hvorfor slog da hans hjerte som en løbsk kirkeklokke? Var det tanken om den sovende kvinde, dette væsen, der levede og åndede så tæt ved ham, var det den, der greb ham med denne mystiske magt?

Han lyttede åndeløst og mente at kunne høre hende trække vejret regelmæssigt. Det beroligede ham. Han følte sig ikke mere ene.

Han satte sig i chaiselongen og strakte hånden forsigtigt frem i mørket, indtil den standsedes af et af bordbenene.

Endelig! Nu havde han blot tilbage at rejse sig, tage perlen og gå, og det var godt det samme, for hans hjerte begyndte igen at banke aldeles vanvittig stærkt og så højt, at han virkelig blev bange for, at det skulle vække grevinden.

Det lykkedes ham ved en fænomenal viljesanspændelse at gøre slaget roligere, men i det samme stødte hans hånd nede på gulvet imod en genstand, der kun kunne være et lys, der altså måtte være væltet ned. Og lidt derfra følte han, at der lå et af disse små rejseure i en læderbeskytter.

Hvad var det? Et lys! Et væltet lys! Og uret! Hvorfor stod de ting ikke på deres sædvanlige plads? Hvad var der gået for sig i dette uhyggelige mørke?

Han gav et skrig fra sig, uhørligt næsten. Han havde rørt ved noget … noget underligt … noget, han vidste ikke hvad … uhyggeligt. I tyve sekunder holdt han sig ubevægelig, mens angstens kolde sved trådte frem i tindingerne på ham, og nerverne i hans fingerspidser vedblev at fornemme det, han havde mærket.

Det måtte jo være en pludselig angstfølelse, der havde forvirret hans hjerne. Med en voldsom selvovervindelse strakte han igen hånden frem og strejfede atter noget … noget underligt … noget uhyggeligt. Han følte på det. Hans hånd *skulle* føle på det og gøre sig rede for, hvad det var. Det var noget hår, et ansigt … og dette ansigt … var koldt som is.

Hvor forfærdelig virkeligheden end kan være, er en mand som Arsène Lupin dog altid situationens herre, når først han kender den. Hurtigt lygten frem og lade den lyse! Foran ham lå der en kvinde badet i blod. Gyselige sår dækkede hendes hals og skuldre. Han bøjede sig over hende og så … at hun var død.

"Død," udbrød han som lamslået.

Og han så forfærdet på de brustne øjne, den åbne mund, det gustne legeme og alt det blod, der var flydt hen over tæppet, og som nu lå størknet i en tyk, sort stribe.

Han rejste sig og drejede op for det elektriske lys, som i samme nu fyldte værelset, så at han kunne overse alt. Der havde fundet en hidsig kamp sted. Sengen var i den vildeste uorden, tæpper og lagner fuldstændig flåede. På gulvet lå lyset og uret, som var gået i stå 11.30. En stol var væltet, og blod var der over det hele.

– Og perlen?

Æsken til brevpapir stod på sin plads. Han fo'r hen til den og åbnede den. Indeni stod en mindre æske, men den var tom.

"For pokker!" bandede Lupin. "Du glædede dig lidt for tidligt, min kære. Grevinden myrdet, perlen væk! Jeg kunne tænke mig en mere fornøjelig situation. Nu er det vist om at komme af sted i en forbavsende fart. Man kunne ellers pådrage sig et alt andet end hyggeligt ansvar."

Han flyttede dog ikke en fod.

"Af sted? Ja, det ville en anden vel gøre, men kunne Arsène Lupin mon ikke tage sig noget bedre til? Lad os gå systematisk frem. Når alt kommer til alt, er samvittigheden dog ren. Lad os prøve på at agere opdager og gå i lag med en undersøgelse. Men til en sådan skal hjernen vist helst være mere klar end min, der er i en sørgelig forfatning ovenpå den historie."

Han lod sig falde ned i en lænestol og pressede hænderne mod sin brændende pande.

Dramaet i Avenue Hoche er en af de forbrydelser, som i den senere tid har optaget publikum stærkest, og jeg ville næppe have trættet Dem med at fortælle det, hvis jeg ikke – takket være Arsène Lupins fortrolighed – kunne fremstille det i et helt nyt lys.

Hvem har ikke i Boulogneskoven mødt den forhenværende sangerinde Léontine Zalti, enke efter grev Andillot, hende, hvis luksus for en snes år siden blændede Paris, hende, hvis diamanter og perler var berømt over hele Europa? Det hed sig om hende, at hun på hals og arme bar formuer, som kunne have gjort rigmænd misundelige. Og de store juvelerere modtog mindst lige så store bestillinger fra Léontine Zalti som fra de rigeste fyrster.

Hvem husker ikke også den katastrofe, som gjorde en ende på alle disse rigdomme? Hvem mindes ikke det bundløse svælg, der slugte dem? Af hele den herlige samling, der spredtes for alle vinde, blev kun den navnkundige, sorte perle tilbage i grevindens besiddelse. *Kun* "den sorte perle"! Det vil sige en formue, hvis hun havde villet skille sig ved den.

Det ville hun imidlertid ikke. Hun foretrak at indskrænke sig, at bo i en beskeden lejlighed, blot med selskabsdame, pige og tjener, hellere end at sælge sin uvurderlige skat. Dertil havde hun den grund, som hun i øvrigt ikke lagde skjul på, at "den sorte perle" var en gave til hende fra en kejser. Og næsten ruineret, henvist i det mindste til at leve et liv i meget beskedne kår, forblev hun tro mod sin ledsager fra fortidens skønne, strålende dage.

"Så længe jeg lever," sagde hun altid, "skal den aldrig forlade mig."

Fra morgen til aften bar hun den om halsen, og om natten gemte hun den på et sted, som kun hun selv kendte.

Alle disse omstændigheder, som man læste om i bladene, vakte yderligere publikums nysgerrighed, og besynderligt nok – men ganske forklarligt for dem, der kendte sammenhængen – blev det netop arrestationen af den formodede morder, der gjorde mysteriet endnu mere indviklet og bragte spændingen i publikum til at stige i endnu højere grad.

Dagen efter den formodede morders arrestation stod der følgende at læse i bladene:

> "Politiet meddeler, at man har sat grevinde Andillots tjener, Victor Danégre, under anholdelse som sigtet for mordet på grevinden. Der er samlet et overvældende bevismateriale imod ham. På ærmet af hans liberifrakke, som politidirektør Dudouis selv fandt imellem madrasserne i hans seng, har man konstateret blodpletter. Desuden manglede der en knap i frakken, og den blev straks ved den første undersøgelse af gerningsstedet fundet under grevindens seng.
>
> Det må antages, at Danégre, i stedet for efter middag at gå op på sit værelse, har listet sig ind i grevindens toiletværelse og fra sit skjul derinde holdt øje med, hvor grevinden gemte 'den sorte perle'.
>
> Vi skylder dog sandheden at tilføje, at der endnu ikke er ført bevis for rigtigheden af disse formodninger. Mistanken mod Danégre savner ikke grundlag, men på den anden side er der et uopklaret punkt. Klokken syv om morgenen har Danégre været

> nede i en tobaksforretning på Boulevard de Courcelles; det bekræftes af både portnerkonen og ekspedienten i forretningen. Ikke desto mindre hævder både selskabsdamen hos grevinde Andillot og pigen, at da de stod op ved ottetiden, fandt de såvel hoveddøren som køkkendøren låsede og lukkede. De pågældende personer har i en meget lang række af år været i grevindens tjeneste og er alene af den grund hævet over enhver mistanke. Man er nu nødt til at spørge, hvorledes Danégre har kunnet komme ud af lejligheden. Har han ladet sig lave en ny nøgle? Undersøgelsen vil forhåbentlig snart bringe klarhed i denne uhyggelige sag."

Det gjorde undersøgelsen imidlertid ikke. Tværtimod. Det blev ganske vist oplyst, at Danégre var en farlig forbrydertype, en dranker og slagsbroder, som ikke veg tilbage for at bruge kniven; men sagen i sig selv syntes, jo mere man søgte at trænge ind i den, at vikle sig ind i et tættere og tættere mørke og i mere og mere uforklarlige modsigelser.

En frøken de Sinclèves, den myrdede grevindes kusine og eneste arving, erklærede for sin part, at grevinden i et brev til hende en måneds tid før mordet havde skrevet, hvorledes hun bar sig ad med at gemme "den sorte perle". Dagen efter, at hun havde fået dette brev, var det blevet stjålet fra hende. Hvem kunne have gjort det?

Portnerfolkene aflagde den forklaring, at de havde lukket op for en herre, der skulle op til doktor Harels; men der var ingen, der havde ringet på hos doktoren. Hvem var det da, der var blevet lukket ind? En medskyldig?

Denne formodning om en medskyldig blev straks godkendt af pressen og af publikum. Den gamle opdager Ganimard havde en lignende opfattelse og anførte adskillige grunde til støtte for sin påstand.

"Lupin har nu en finger med i spillet," sagde han til undersøgelsesdommeren.

"Å, De med Deres Lupin. Ham ser De da også alle vegne."

"Ja, for han *er* nemlig alle vegne."

"Nej, sig hellere, at De ser ham, hver gang en eller anden forbrydelse ikke er til at opklare lige med det samme. I det foreliggende tilfælde må De ikke glemme at lægge mærke til, at forbrydelsen er begået ved ellevetiden om aftenen, som det fremgår af uret; men det natlige besøg hos Harels har, efter portnerfolkenes sigende, først fundet sted klokken tre."

Politiet begår ofte den fejl at ville tvinge alle kendsgerninger ind i den bestemte ramme, som man ved den allerførste og rent overfladiske betragtning af en sag som denne er tilbøjelig til at forestille sig. Således også her. Victor Danégres mislykkede forfædre, drankere og slagsbrødre alle tilhobe, blev straks af den vedkommende undersøgelsesdommer taget som bevis på Danégres skyld – endskønt de senere afsløringer ikke yderligere bestyrkede den første mistanke imod ham – og måtte under hele sagens gang atter og atter holde for, når det kneb med den virkelige bevisførelse.

Forhandlingerne for retten blev uhyre langtrukne og kedsommelige. Retsformanden tog mat på hele sagen. Aktor førte et ualmindeligt virkningsløst angreb, som Danégres forsvarer havde let ved at slå tilbage. Han fremhævede i sin tale fejlene og hullerne i bevisførelsen og påpegede anklagens

urimelighed. Der var i virkeligheden intet bevis. Hvem havde lavet nøglen? Danégre havde jo ikke kunnet aflåse dørene til lejligheden uden en nøgle. Hvem havde set en sådan nøgle, og hvor var den blevet af?

"I hvert fald," sluttede advokaten sin tale, "må der føres bevis for, at det er anklagede, der har forøvet mordet. Det må bevises, at gerningsmanden ikke er identisk med den person, der skaffede sig adgang til stedet klokken tre om natten. 'Uret viste 11', vil man sige. Ja, og hvad beviser så det? Som om man ikke kunne stille viserne på et hvilket som helst klokkeslæt, man måtte have lyst til!"

Victor Danégre blev frikendt.

Han blev løsladt en fredag, godt op ad dagen. Det halve års indespærring havde taget slemt på ham, både på legeme og sjæl. Men det er jo heller ikke hver mands sag at stå et fængselsopholds genvordigheder uskadt igennem. Ensomheden, forhørene, konfrontationen og selve retshandlingen, det er jo alt sammen noget, der nok kan tage modet og kraften fra en mand. Danégre havde lidt af frygtelige mareridt, hvorunder skafottet atter og atter viste sig for ham som et græsseligt spøgelse. Og nat efter nat var han vågnet op, feberhed af rædsel for de gruopvækkende syner.

Under navn af Anatole Dufour lejede han et lille værelse oppe på Montmartre og søgte at ernære sig, som han kunne bedst. Men for et forfærdeligt liv! Aldrig så snart havde han fået arbejde et sted, før han blev genkendt og straks måtte fortrække. Ofte mærkede han, eller bildte sig ind at kunne

mærke, at han blev fulgt i hælene af politiets folk, og han var ikke i tvivl om, at der blev gjort alt muligt for at lokke ham i en fælde. Ja, han fornemmede, så at sige, allerede grebet af en hård hånd i kraven.

En dag, da han sad og spiste sin middagsmad i et af kvarterets spisehuse, var der en mandsperson, der slog sig ned ved et bord lige overfor ham. Han kunne se ud til at være en ca. 40 år og var klædt i en ikke helt ulastelig, sort diplomatfrakke. Han bestilte noget mad og en flaske vin.

Da han havde spist, vendte han sig om imod Danégre og betragtede ham stift.

Danégre blev bleg. Den mand var ganske bestemt en af dem, der havde fulgt ham lige siden løsladelsen. Hvad ville han? Danégre prøvede på at rejse sig, men kunne ikke. Benene ville ikke bære ham.

Manden skænkene sig et glas vin og fyldte også Danégres glas.

"Skål, kammerat!"

"Tak, skå-ål!" stammede Danégre.

"Velgående, Danégre!" vedblev manden.

"Nej ... nej ... det er ikke mig ... på ære og samvittighed ... jeg sværger ..."

"Det skal De ikke, Danégre. De vil vel ikke nægte, at De var tjener hos grevinde Andillot?"

"Jeg kender hende ikke. Mit navn er Dufour. De kan jo spørge værten."

"Ja, Anatole Dufour for værten, men Victor Danégre for politiet."

"Det er ikke sandt, det er ikke sandt. Det er løgn, man har fortalt Dem."

Manden trak et kort op af lommen og rakte det til Danégre.

"*Grimaudan, fhv. inspektør ved opdagelsespolitiet. Anbefaler sig med alt detektivarbejde,*" læste Danégre. "Er De politimand?" spurgte han med skælvende stemme.

"Nej, ikke mere, men faget morer mig, og jeg fortsætter håndteringen på en mere indbringende måde. Af og til falder man jo over sager, der kan laves til hele guldgruber. Som nu Deres, f.eks.!"

"Min?"

"Ja, Deres. Det er netop en dejlig sag, som jeg venter mig en hel del fornøjelse af, hvis De da vil vise Dem lidt imødekommende."

"Jamen, hvis jeg nu ikke vil?"

"Å, det vil De nok, skal vi se. De sidder sådan i det, at De ikke vil holde af at nægte noget."

"Hvad er der? Tal," stønnede Danégre, grebet af en lammende angst.

"Det var ret," udbrød den anden. "Lad os bare få en ende på det. For at fatte mig i korthed: jeg kommer fra frøken de Sinclèves."

"Sinclèves?"

"Ja, arvingen efter grevinde Andillot. Frøkenen har overdraget mig at kræve 'den sorte perle' tilbage fra Dem."

"*Den sorte perle?*"

"Ja, den, De stjal."

"Den har jeg ikke stjålet."

"Jo, De har."

"Det er måske også mig, der myrdede grevinden?"

"Ja, det er."

"Det er da et held for mig," udbrød Danégre med en tvungen latter, "at domstolene ikke var af samme mening. Jeg blev enstemmig frikendt, og når man har en god samvittighed og tolv gode mænds ord for ..."

"Ingen fraser, min ven," faldt politiinspektøren ham affejende i talen og greb ham i det samme i armen. "Hør nu hellere efter, hvad jeg vi sige, og mærk Dem mine ord. Det vil nok være umagen værd, Danégre. Tre uger før mordet stjal De pigens nøgle til køkkendøren og lod lave en mage til hos klejnsmed Outard, Rue Oberkampf 244."

"Det er ikke sandt," protesterede Danégre. "Der er ingen, der har set den nøgle. Den findes ikke."

"Jo, her er den."

Victor Danégre fo'r sammen ved disse ord, mens politiinspektøren vedblev:

"De myrdede grevinden med en kniv, som De købte i Republikbazaren samme dag, De lod nøglen lave. Bladet var trekantet med en fure i midten."

"Vås og snak alt sammen! Hen i vejret! Der er ingen, der har set den kniv."

"Jo, den er her."

Danégre blev ligbleg ved synet af kniven.

"Der er rustpletter på den," fortsatte Grimaudan. "Har jeg nødig at forklare Dem, hvor de stammer fra?"

"Hvad vedkommer begge dele mig? De sidder der med en nøgle og en kniv; hvem siger, de hører mig til?"

"Det gør smeden og den mand, der ekspederede Dem, da De købte kniven. Jeg har hjulpet lidt på deres hukommelse, og hvis de kom til at stå ansigt til ansigt med Dem, ville de ganske sikkert kunne kende Dem igen."

Han talte tørt og hårdt, med en overbevisende bestemthed. Danégre var fuldstændig lammet af skræk. Hverken undersøgelsesdommeren, retsformanden eller den offentlige anklager havde trængt ham så hårdt eller gennemskuet sagen så ubarmhjertigt som denne mand, der syntes at vide besked selv med ting, som Danégre ikke var sig helt bevidst.

Ikke desto mindre prøvede han endnu at spille den rolle, at det hele ikke vedkom eller anfægtede ham.

"Er det alle Deres beviser?" spurgte han i en ligegyldig tone.

"Nej, jeg har et til. Efter at have fuldført forbrydelsen er De gået tilbage samme vej, som De kom; men i toiletværelset er De pludselig blevet overfaldet af svimmelhed som følge af en eller anden skræk- eller uhyggefølelse og har støttet Dem til væggen for at holde balancen."

"Hvorfra ved De det?" spurgte Danégre stammende. "Det er der da ingen, der kan vide."

"Nej, politiet ikke. Det kunne såmænd ikke falde nogen af de kloge herrer ind at stryge en tændstik og se omkring på væggene. Hvis blot en faldt på at gøre det, ville han straks blive opmærksom på et svagt, rødligt mærke, som i hvert fald er stærkt nok til at vise aftrykket af Deres tommelfinger med blod på. De kender jo nok så meget til forbrydermålingerne, at De ved, at man derigennem har de sikreste midler til at identificere forbryderen."

Victor Danégres bleghed blev om muligt endnu mere fremtrædende. Svedperler dryppede fra hans pande ned på bordet. Med et næsten sindssygt blik stirrede han på den mand, der sad og udmalede gangen i hans udåd, som om han fra et skjul havde været vidne til det hele.

Han bøjede hovedet til tegn på, at han opgav al videre modstand. Han, som i måneder havde kæmpet imod hele menneskeheden, han måtte på et øjeblik give tabt overfor denne fremmede mand.

"Hvad ville De måske give mig for perlen?" fremstammede han.

"Ingen ting."

"Hvad behager? Vil De have mig til nar? Jeg skulle give Dem en genstand, som er tusinder, ja hundredtusinder værd, og skulle ikke have noget for det!"

"Jo, Deres liv."

Danégre skjalv.

"Hør nu, Danégre," vedblev Grimaudan i en mild, indtrængende tone, "denne perle er jo ikke det mindste værd for Dem. De kan aldrig komme af med den. Hvad vil De så beholde den til?"

"Der findes jo hælere, så en dag ved lejlighed får jeg den nok afsat. Prisen kommer det ikke så nøje an på."

"En dag ved lejlighed, det bliver for sent."

"Hvorfor?"

"Af den simple grund, at De forinden er overgivet til politiet, og med de beviser, jeg er i stand til at fremlægge, så *er De den*, min gode mand."

Danégre holdt sig med begge hænder til hovedet, som om han følte, at det nu ikke var langt fra at sidde løst. Og samtidig kom der over ham en umådelig træthed, en fortærende trang til hvile og tilgivelse.

"Hvornår vil De have den?" spurgte han med dump stemme.

"Senest om en time."

"Og hvis ikke?"

"Ja, så lægger jeg dette brev i postkassen. Heri angiver frøken Sinclèves Dem som morderen og stiller mig som vidne."

Danégre tømte to glas vin i to drag og sagde:

"De betaler vel her? Og kom så med. Jeg har fået nok af denne helvedes historie."

Mørket var faldet på. De to mænd, Danégre og Grimaudan, gik sammen ned ad Rue Lepic, over de ydre boulevarder til Place de l'Étoile. De talte ikke. Danégre gik med slæbende skridt og bøjet hoved.

Ved Parc Monceau brød han stilheden og sagde:

"Det er ovre ved det hus."

"Det var som pokker! Inden De blev arresteret, havde De kun været nede at købe tobak."

"Jamen, det var netop her."

De gik langs med gitteret om parken og drejede ned ad den gade, hvor tobaksforretningen lå om hjørnet. Lidt længere fremme stod Danégre stille. Hans ben rystede under ham, og han faldt om på en bænk.

"Nå," lød det, halvt opmuntrende, halvt spørgende, fra Grimaudan.

"Det er dér."

"*Der*? Hvad mener De? Forklar Dem."

"Foran Dem."

"Foran mig? Hør nu, Danégre, jeg vil for Deres egen skyld ikke håbe ..."

"Som jeg siger Dem, den er her."

"Jamen hvor?"

"Mellem to sten."

"Hvad for to?"

"Se selv efter."

"Hvad for to, spørger jeg endnu en gang?"

Danégre svarede ikke.

"Nå, du gør altså løjer med mig."

"Nej ... men jeg ... jeg er så forfærdelig elendig."

"Nå, så du krymper dig ved at rykke ud med sproget. Ja, ja, så må jeg vel lokke lidt for dig. Hvad skal du så have for den?"

"En billet til Amerika."

"Det skal du få."

"Og hundrede francs til den første tid."

"Du skal få to ... Så ud med sproget!"

"Tæl stenene til højre for tagrenden. Den ligger mellem den tolvte og trettende."

"Det bliver jo helt ude ved rendestenen."

"Ja, netop. Den ligger lige neden for fortovet."

Grimaudan så sig om. Der kørte sporvogne forbi i et væk, og gik også mange mennesker. Men hvad! Der var jo ingen, der kunne tænke sig ...

Han lukkede sin kniv op og gravede den ned mellem den tolvte og trettende sten.

"Hvis den nu ikke er der?" udbrød han.

"Det må den være, hvis da ingen har set mig lægge den ned."

Kunne det virkelig tænkes, at den lå der? Tænke sig "den sorte perle" kastet hen i en rendesten til bytte for den første den bedste! "Den sorte perle" ... en formue!

"Hvor langt nede?"

"Tre-fire tommer vel."

Han gravede i den bløde jord. Knivspidsen stødte på noget hårdt. Han stak en finger ned for at gøre hullet større, og snart kunne han virkelig se perlen.

"Værs'god, der har du dine to hundrede francs. Billetten skal jeg sende dig. – –"

Dagen efter stod der i *Écho de France* følgende notits, som gik over i alverdens blade:

> "I går er Arsène Lupin kommet i besiddelse af 'den sorte perle', som han har taget fra grevinde Andillots morder. I den nærmeste fremtid vil faksimiler af denne uvurderlige juvel blive udstillet i London, St. Petersborg, Calcutta, Buenos Aires og New York.
>
> Arsène Lupin forholder sig afventende overfor de tilbud, der jo sikkert i hobetal vil strømme ind til ham."

"Der ser De, forbrydelsen bliver altid straffet, dyden altid belønnet," sluttede Arsène Lupin, da han således havde afsløret for mig, hvad der i denne sag var foregået bag kulisserne.

"Og under navn af Grimaudan, fhv. inspektør ved Opdagelsespolitiet, blev De altså af skæbnen udset til at fratage forbryderen udbyttet af hans forbrydelse?"

"Ja, akkurat, og jeg skal ærligt tilstå, at det er en af de bedrifter, jeg er mest stolt af. De tre kvarter, jeg tilbragte i grevindens lejlighed efter at have opdaget, at hun var død, hører til de mærkeligste og indholdsrigeste i mit liv. Efter tilfældigt at være dumpet ned i denne for alle andre så uhyre indviklede sag lykkedes det mig på de tre kvarter at stille hele forbrydelsen op, således som den var udført, og at komme til klarhed over, at den skyldige kun kunne være et tyende hos grevinden, hendes tjener. Det stod mig også klart, at for at få fat i perlen måtte jeg have tjeneren arresteret; derfor lod jeg hans knap blive liggende. Men på den anden side måtte der ikke kunne føres afgørende bevis for hans skyld; derfor tog jeg kniven, der lå på tæppet, nøglen, som han havde ladet sidde i døren, udslettede blodsporene af hans fingre på væggen i toiletværelset og lukkede entrédøren i lås efter mig. Så vidt jeg kan se, havde jeg her ..."

"En genial tanke," faldt jeg ham i talen.

"Ja, en genial tanke, kan vi gerne sige, en tanke, der næppe ville være faldet enhver anden ind. Det geniale lå i, at jeg i et nu havde udpønset en løsning på problemet ved hjælp af en arrestation og en frikendelse. Med andre ord, jeg betjente mig først af øvrighedens frygtindgydende apparat for at gøre manden bange, for at sløve ham, kort sagt sætte ham i en sådan åndelig tilstand, at han, når han atter blev fri, uundgåelig måtte falde i den, i øvrigt lidt plumpe, fælde, jeg havde sat for ham."

"*Lidt* plumpe? Sig hellere *meget*. Han havde jo i virkeligheden ikke noget at være bange for."

"Nej, ikke spor, eftersom en frifindelsesdom jo ikke kan omstødes."

"Stakkels fyr!"

"Å, hvad! De må da ikke glemme, at han var en morder. Det ville da først have været rigtig skammeligt, hvis han havde fået lov at beholde perlen. Han fik jo lov at beholde livet, tænk blot på det. Danégre lever."

"Og 'den sorte perle' er vel Deres?"

Han tog den frem fra et hemmeligt rum i sin tegnebog, undersøgte den, kærtegnede den med ømme berøringer og udbrød med et suk:

"Ja, hvilken bojar, hvilken halvvild og indbildsk rajah skal mon være ejer af denne skat? For hvilken amerikansk milliardær har mon skæbnen bestemt dette lille vidunderlige pragtstykke, som i sin tid smykkede Léontine Zalti, grevinde Andillots bedårende skuldre?"

9. Sherlock Holmes kommer for sent

"Det er virkelig påfaldende, Velmont, som De ligner Arsène Lupin."

"De kender ham måske?"

"Ikke anderledes, end alle andre mennesker kender ham: gennem afbildninger. Det ene billede ligner jo for resten ikke det andet, men af dem alle får man dog et og det samme indtryk – det samme som af Dem."

Horace Velmont syntes at blive ligesom stødt.

"Ja, ikke sandt, kære Devanne," udbrød han i en tone, der lå midt imellem spøg og alvor. "De kan tro, De er ikke den første, der fortæller mig det."

"Og ligheden er så slående," vedblev Devanne, "at hvis ikke det var min fætter d'Estevan, der havde forestillet Dem for mig, og hvis De ikke vitterligt var den ansete maler, hvis dejlige marinebilleder jeg varmt beundrer, så ville jeg sikkert spørge mig selv, om ikke det ville være rigtigst af mig at sætte politiet i kundskab om Deres nærværelse i Dieppe."

Disse replikker blev modtaget med almindelig munterhed. I den store spisesal på slottet Thibermesnil var der af gæster foruden Velmont og den stedlige præst, fader Gélis, en halv snes officerer til stede, hvis regiment var på manøvre i omegnen, og som havde modtaget indbydelsen fra bankier Georges Devanne og hans moder.

"Men," kom det fra en af officererne, "er Arsène Lupin ikke netop blevet set ved kysten efter sit flotte kup i iltoget mellem Paris og Le Havre?"

"Jo, for en tre måneders tid siden, og netop ugen efter stiftede jeg i kasinoet bekendtskabet med min kære Velmont, som siden har gjort mig den ære i ny og næ at aflægge mig små behagelige besøg, forløbere for en mindre behagelig visit, som han agter at aflægge mig en af de første dage, eller vel snarere nætter."

Disse udtalelser blev ligeledes hilst med lattersalver, og hele selskabet gik nu over i den gamle riddersal, et udstrakt og meget højt rum, som indtager Guillaumetårnet i omtrent hele dets højde. Her havde Georges Devanne under ét samlet alle de af Thibermesnils skiftende ejermænd gennem århundreder erhvervede kostbarheder. Sjældne skabe og borde, vaser og armstager stod omkring i salen. Prægtige gobeliner smykkede væggene. De fire dybe vinduesnicher var indrettet til hyggelige siddepladser, og til vinduer var anvendt blyindfattede spidsbueruder. Mellem døren og det første vindue til venstre stod der en i arkitektonisk henseende overordentlig smukt forarbejdet bogreol i renæssancestil, hvorover navnet Thibermesnil stod prentet i guld med slægtens stolte valgsprog: "Vi frygte kun Gud!" nedenunder.

"Men De må skynde Dem, Velmont," vedblev Devanne, da herrerne havde fået cigarerne tændt. "De har nemlig kun en nat tilbage."

"Nå, det mener De!" svarede maleren, som nu syntes mere oplagt til at gå ind på spøgen.

Devanne havde en ny bemærkning på læben, da et advarende blik fra hans moder standsede ham. Men under indflydelse af den gode middag og i den tanke at underholde sine gæster lod han straks efter alligevel tungen løbe:

"Å, nu kan jeg godt fortælle det. Der er ingen grund til at være bange for, at det skulle blive røbet."

Herrerne samlede sig omkring ham med alle tegn på spændt interesse, og med en mine som et menneske, der skal til at fortælle en meget stor nyhed, begyndte han:

"I morgen eftermiddag kl. 4 venter jeg den berømte engelske opdager Sherlock Holmes hertil, ham, der kan løse en hvilken som helst gåde, der eksisterer, ham, den underlige mand, der egentlig nærmest må forekomme at være et foster af en forfatters fantasi."

Selskabet blev højligt forbavsede.

"Sherlock Holmes på Thibermesnil! Der er altså virkelig noget på færde? *Er* Arsène Lupin virkelig her på egnen?"

Således talte de et øjeblik i munden på hinanden, men der blev atter tavshed, da Devanne fortsatte:

"Ja, Arsène og hans bande er næppe langt herfra. Ganske bortset fra affæren Cahorn, hvem andre end vor nationale stortyv kan man da tilskrive indbruddet på Montigny, Gruchet og Crasville? Og nu er turen kommet til mig."

"Er De blevet advaret ligesom Cahorn?"

"Nej, det samme trick benytter sådan en herre ikke to gange."

"Hvad da?"

"Se engang her, mine herrer."

Devanne rejste sig og pegede på en af hylderne i bogreolen, hvor der mellem to store bøger var en tom plads.

"Se her," forklarede han, "stod der en bog fra det sekstende århundrede med titlen *Chronique de Thibermesnil*, og den indeholdt slottets historie lige fra den dag, hertug Rollon byggede det, som en fæstning naturligvis. Bogen gav endvidere tre planer, en over slottets indre, en anden over selve bygningskomplekset og den tredje – det beder jeg Dem, mine herrer, lægge mærke til – den tredje over en underjordisk gang, som udgår herfra, her fra selve denne sal, og munder ud uden for den yderste voldlinje. Denne bog har været borte siden forrige måned."

"Fy for pokker!" udbrød Velmont. "Det er ikke noget godt tegn; men jeg synes dog ikke, at det er grund nok til at påkalde Sherlock Holmes' hjælp."

"Nej, det ville det sikkert heller ikke have været, hvis der ikke samtidig var hændt noget andet, der i høj grad bestyrker indtrykket af det, jeg først fortalte. På Nationalbiblioteket fandtes der et andet eksemplar af Thibermesnils historie, og de deri værende planer afveg i visse enkeltheder med hensyn til den underjordiske gang fra dem, vi havde i bogen her. Målene var således forskelligt angivet, ligesom der også var flere uoverensstemmelser i de med blæk vedføjede anmærkninger, der ganske vist var mere eller mindre udviskede. Jeg kender disse enkeltheder og ved, at sporet af den underjordiske gang kun kan findes ved omhyggelig granskning af de to planer i forening. Dagen efter, at slottets eksemplar var forsvundet, blev Nationalbibliotekets bestilt af en herre, der tog det med sig, uden at det siden har været muligt at få opklaret, på hvilken måde han udførte dette tyveri."

"Det ser rigtignok påfaldende ud," mente de fleste af herrerne.

"Ja, det gør det," indrømmede Devanne, "og politiet iværksatte også straks en meget energisk undersøgelse, som imidlertid desværre ikke førte til noget resultat."

"Lige så lidt som i nogen af alle de andre sager, Arsène Lupin har været indblandet i."

"Nej, netop, og det var da også derfor, jeg kom på den tanke at henvende mig til Sherlock Holmes og bede ham om hjælp. Hans svar gik ud på, at han længe havde næret et brændende ønske om at komme i kast med Arsène Lupin."

"Hvilken ære for Lupin," udbrød Velmont. "Men hvis nu vor nationale tyv, som De kalder ham, ikke nærer skumle planer mod Thibermesnil, så får Sherlock Holmes jo en lang næse."

"Ikke helt. Der er nemlig også en anden sag, som i høj grad interesserer ham, nemlig opdagelsen af den underjordiske gang."

"Hvad behager! Sagde De ikke lige, at den fører her fra denne sal ud til et sted i slottets omgivelser?"

"Jo, men hvor fra denne sal? Den linje, der betegner den underjordiske gang, føres på planen ud fra et rundt punkt mærket G.T., hvad utvivlsomt skal sige Guillaumetårnet; men tårnet er jo rundt, og hvem kan afgøre, fra hvilket punkt af cirklens omkreds gangen tager sit udspring?"

Devanne tændte en frisk cigar og skænkede sig en Dôm, mens herrerne stillede ham de forskelligste spørgsmål, som han smilende besvarede, fornøjet over at iagttage den interesse, han havde vakt.

"Hemmeligheden er gået tabt," vedblev han. "Intet menneske i verden kender den. Sagnet beretter, at den i sin tid gik i arv fra fader til søn, og at borgens mægtige herskere først på deres dødsleje plejede at røbe hemmeligheden for stamherren. Men heri skete en afbrydelse, da Geoffroy, den sidste af ætten, måtte lade sit liv på skafottet den 7. Thermidor år II, nitten år gammel."

"Men siden har man jo haft hele hundrede år at søge efter den i."

"Sandt nok, og man har også søgt, men forgæves. Da jeg havde købt slottet af en søn af det kendte konventsmedlem Leribourgs brodersøn, lod jeg ligeledes straks anstille en række undersøgelser, som jeg heller ikke havde det mindste ud af. De må erindre, at dette tårn, omgivet som det er af de gamle grave, kun på et punkt er forbundet med selve slottet, og den underjordiske gang må følgelig gå under borggraven. Nationalbibliotekets plan viste til overflod en trappe med otteogfyrre trin, hvorefter man må antage, at dybden er godt og vel fem meter, og efter den anden plan at dømme skulle gangens længde være på det nærmeste et hundrede meter. I alle tilfælde kan det betragtes som givet, at hemmeligheden har rod herinde mellem dette loft og gulv, mellem disse vægge; men lyst til at rive dem ned, det har jeg alligevel ikke."

"Jamen, er der ikke et eneste spor, man kan gå efter?"

"Nej, ikke et."

"Å, hr. Devanne," protesterede præsten, "De glemmer de to citater, som man dog sikkert kan tillægge nogen vægt."

"Ha, ha," lo Devanne. "Pastoren er en ivrig gransker af gamle bøger, og alt, hvad der angår Thibermesnil, interesserer ham i

særlig grad; men de citater, pastoren hentydede til, gør sagen meget mere indviklet, end den er fra naturens hånd, om jeg så må sige."

"Lad os høre dem."

"Kan det virkelig more Dem, mine herrer?"

"Ja, sandelig."

"Så skal jeg fortælle Dem, at pastoren gennem sine studier er kommet til det resultat, at to af Frankrigs konger har kendt hemmeligheden."

"Så?"

"Ja, Henrik den Fjerde og Ludvig den Sekstende."

"Hvorfor netop de to? Og hvorfra har hr. pastoren i det hele taget sin visdom?"

"Jo, det er meget nemt at forklare," tog Devanne atter til orde. "Dagen før slaget ved Arques kom kong Henrik den Fjerde nemlig her til slottet, hvor han indtog sit aftensmåltid og tilbragte natten. Om aftenen sent blev Normandiets skønneste kvinde, Louise de Tancarville, ført til kongen ad den underjordiske gang af hertug Edgard, som ved denne lejlighed røbede slægtens hemmelighed. Kongen fortalte den senere videre til sin minister, Sully, der gengiver historien i sine erindringer uden dog at ledsage beretningen med anden forklaring end disse gådefulde ord: '*La hache tournoie dans l'air qui frémit, mais l'aile s'ouvre, et l'on va jusqu'à Dieu.*'"

Et øjeblik blev der stille i salen.

"Det er jo ret oplysende," udbrød Velmont ironisk.

"Ja, ikke sandt? Pastoren vil påstå, at Sully derigennem har meddelt løsningen på gåden uden at røbe hemmeligheden for de skrivere, der efter hans diktat nedskrev hans erindringer."

"Det er dog en forklaring."

"Ja, og måske er den også rigtig; men hvad er det for noget mærkeligt, der skal foregå, for at man kan komme ned i den underjordiske gang? Hvad er det for en hellebard, der skal dreje sig i raslende regioner, for at den luge skal åbne sig, hvorigennem man kan komme til Gud? Hvad har Gud i det hele taget med den sag at bestille? Jeg tilstår, jeg begriber ikke et ord."

"Nej, det ser jo også lidt gådefuldt ud," var selskabet tilbøjeligt til at erkende.

"Og Ludvig den Sekstende," spurgte Velmont, "var det også ved at modtage besøg af en dame, at han blev indviet i den underjordiske gangs tilværelse?"

"Det ved man ikke. Alt, hvad jeg med sikkerhed kan sige, er, at Ludvig den Sekstende i 1784 opholdt sig på Thibermesnil, og at det bekendte jernskab i Louvre, som man fandt efter Gamains angivelse, indeholdt et blad papir, hvorpå kongen havde skrevet: 'Thibermesnil 2-6-12.'"

"Triumf!" udbrød Velmont med en spydig latter. "Mørket viger efterhånden. To gange seks er tolv. Det er da ikke til at tage fejl af."

"Ja, le De blot, så meget De lyster, hr. Velmont," sagde præsten med alvor i stemmen; "det forhindrer jo ikke, at de to citater indeholder løsningen, og at der en skønne dag melder sig en, der er i stand til at fortolke dem."

"Ja, Sherlock Holmes, f.eks., hvis da ikke Arsène Lupin kommer ham i forkøbet. Hvad behager, Velmont?" lød det drillende fra Devanne.

"Spøg til side," svarede Velmont, idet han rejste sig og slog Devanne let på skulderen. "Jeg ser nu således på sagen, at der egentlig ikke er mere at opholde sig ved. I de oplysninger, jeg har hentet gennem Deres og Nationalbibliotekets eksemplar manglede der kun en tilføjelse, som for øvrigt var af den allerstørste betydning. Den har De nu imidlertid været så elskværdig at gøre mig bekendt med, og det takker jeg Dem hjerteligt for."

"Hvad nu da?"

"Ja, efter at jeg nu har fået hellebarden til at dreje sig i dirrende regioner og lugen til at åbne sig, så at jeg kan komme op til Gud, og efter at jeg er blevet belært om, at to gange seks er tolv, så er sagen jo ganske oplagt, lige til at gå til."

"De har måske ligefrem travlt?"

"Jo, ganske umådeligt, De må vel huske på, at det er endnu i nat, inden Sherlock Holmes kommer, at jeg skal være færdig med mit indbrud på Deres slot."

"Nå, ja, så må De skam skynde Dem. De tillader, at jeg ledsager Dem?"

"Til Dieppe?"

"Ja, lad gå. Så kan jeg med det samme hente hr. og fru d'Androl og en ung pige af Deres bekendtskab, som vi venter. De skulle komme med tolvtoget i aften ... Jeg håber, mine herrer," vedblev Devanne og henvendte sine ord til officererne, "at vi alle ses igen til frokost i morgen. Skal vi sige klokken tolv? Slottet skal jo efter programmet stormes og indtages ved ellevetiden."

Selskabet tog med glæde mod den ny indbydelse og brød op, mens Velmont og Devanne i et 20-30-hestes automobil

tilbagelagde vejen til Dieppe. Velmont blev sat af ved kasinoet, og Devanne kørte videre til banegården.

Ved midnatstid kom toget med de ventede gæster, og en halv time efter holdt automobilen på Thibermesnil med det lille selskab. Klokken henad et trak man sig efter en let souper tilbage til de respektive værelser, lidt efter lidt slukkedes alle lys, og nattens stilhed sænkede sig over slottet.

For et øjeblik brød månen igennem skydækket og kastede sit koglende, klare lys ind i den store sal; men hurtigt trak den sig atter tilbage i sit skjul, og dybt mørke rugede på ny i det mægtige rum. Jo tættere mørket blev, des dybere syntes også stilheden at blive, og kun af og til blev den afbrudt af knagen i de gamle møbler eller af hvisken i sivene, som næsten fyldte de gamle voldgrave, hvis grønlige vande blidt skvulpede ind mod slottets fundament. Og tiden led, mens urets melankolske dikken forkyndte sekundernes gang. Klokken slog to. Og atter begav sekunderne sig på taktfast vandring ud i nattens dystre fred.

Klokken slog tre. I det samme lød der en støj, der mindede om den lyd, der fremkommer, når armen på en signalmast går ned, efter at toget er passeret. Og en tynd lysstråle, der ledte tanken hen på et lysende pileskud, borede sig ind i salen, springende frem fra midterfuren i den ene af de søjler, som afsluttede hver side af den store bogreol. Den fæstnede sig først i en blændende lyskreds på væggen lige overfor; derefter fo'r den som et uroligt blik, der søger at udforske mørket, omkring til alle sider, trak sig så atter tilbage for straks efter at vælde

frem med forøget styrke, alt mens et stort stykke af reolen drejede sig om sig selv og afdækkede en stor, hvælvet åbning.

En mand trådte ind med en elektrisk lygte i hånden. En anden og en tredje dukkede frem, bærende en rulle tov og forskellige redskaber.

"Kald på kammeraterne," befalede den første efter at have set sig omkring i salen.

Kammeraterne indfandt sig i et antal af otte, og gæve mænd var det at se til. De gik løs på arbejdet med det samme, og bruge næverne kunne de alle. Arsène Lupin gik omkring fra stykke til stykke for at tage sit skøn, og for hver et, der faldt i hans smag, enten fordi det var kønt eller værdifuldt, befalede han kort:

"Det tager vi med!"

Den pågældende genstand var et øjeblik efter opslugt af det gabende hul i muren og begravet i jordens indre. På denne måde gik det seks lænestole, seks Ludvig den Femtende-stole, Aubusson-gobelinerne, armstagerne med signaturen Gouthière, to Fragonard'er, en Nattier og en buste af Houdon, foruden flere andre billedhuggerarbejder.

"Det er en skam, det er for tungt ... for stort," udbrød Arsène Lupin flere gange, når han standsede ved et eller andet alt for massivt skab eller alt for mægtigt lærred.

Men han fortsatte igen straks sin vurdering, og på en god halv time var salen ryddet, for at bruge hans eget udtryk. Det hele gik for sig i en beundringsværdig orden og uden spor af støj, som om alle de genstande, mændene tumlede med, havde været indpakkede i et tykt lag vat.

Da den sidste af mændene gik, sagde Lupin til ham:

"Nu behøver I ikke at komme igen mere. I har vel forstået, at så snart transportvognen er læsset, kører I af sted og holder jer skjult i laden ved Roquefort?"

"Jamen, mester selv?"

"I lader motorcyklen blive stående til mig."

Da manden var borte, lukkede Lupin den bevægelige del af bogreolen fast til, så at sporene til den underjordiske gang var aldeles udslettet, og gik derpå ind i det galleri, der tjente til forbindelsesled mellem tårnet og den egentlige slotsbygning. Midt for væggen derinde stod der et glasskab, og det var netop i anledning af dette skab, at Arsène Lupin mente at kunne fortsætte sine undersøgelser.

Det indeholdt en hel del henrivende ting, en enestående samling ure, snustobaksdåser, ringe, klæder og miniaturbilleder i fint udført arbejde. Med en tang åbnede han låsen, og det var ham en ubeskrivelig nydelse at bemægtige sig disse små mesterværker af guld- og sølvarbejde.

I en rem omkring halsen bar han en stor lærredspose, indrettet til det specielle brug at tjene som magasin for den slags ting. Den fyldte han, og lommerne i trøje, vest og benklæder stoppede han fulde, og over sin venstre arm hængte han en mængde af disse perle-reticuler, som stod så højt i kurs hos vore bedsteforældre, og som er ved at blive efterspurgt igen. Mens han var bedst i gang med dette arbejde, nåede en sagte støj hans øren. Han lyttede. Det var rigtigt nok. Lyden kom nærmere.

Pludselig faldt det ham ind, at der for enden af galleriet var en trappe, som førte op til et værelse, der ellers ikke blev brugt,

men som samme aften var blevet optaget af den unge pige, som Devanne havde hentet i Dieppe sammen med d'Androls.

Med en hastig bevægelse trykkede han på fjederen på sin elektriske lommelampe og slukkede den, og næppe var han kommet i skjul i en vinduesfordybning, før døren over for trappen blev lukket op, og et svagt lys skinnede ud over galleriet.

Han mente at kunne høre – skjult, som han stod bag et gardin, kunne han nemlig intet se – at der var en, der gik sagte ned ad trappen, en kvinde. Han håbede, at hun ikke ville gå ret langt, men hun fortsatte sin vandring ned ad trappen, frem i galleriet. Pludselig udstødte hun et skrig. Hun måtte have set det opbrudte, næsten tømte skab.

På parfumeduften mærkede han, at hun stadig kom nærmere. Hendes kjole næsten strejfede det gardin, der skjulte ham, og det forekom ham, at han kunne høre hendes hjerte banke, og at hun også måtte kunne føle, at hun var i nærheden af et andet menneske. Hun går nok igen ... hun er bange, tænkte han; selvfølgelig går hun straks. Men hun gik ikke. Hun skærmede for lyset for at gøre flammen rolig, vendte sig omkring, betænkte sig et øjeblik, lyttede til den uhyggelige stilhed og kom så pludselig tilbage og rev gardinet til side.

De stod ansigt til ansigt.

"Frøken! ... Dem!" stammede Lupin forvirret.

Det var miss Nelly.

Miss Nelly! Den unge dame fra Amerikabåden, sammen med hvem Lupin havde drømt de fagre drømme, der gjorde den rejse uforglemmelig for ham. Hende, der havde været vidne til hans arrestation, og som havde fået det udmærkede indfald at kaste

hans Kodak med tyvekosterne i vandet hellere end at forråde ham. Miss Nelly! Denne søde, indtagende kvinde, hvis billede så ofte havde stemt ham vemodigt eller glad de lange dage i fængslet.

Det var et så mærkeligt tilfælde, der førte dem sammen her på dette slot og på denne tid af natten, at de begge stod som naglede til pletten uden at fremføre et eneste ord. De stod der som hypnotiserede af det fantastiske indtryk, det uventede møde gjorde på dem begge.

Dirrende over hele sit legeme af den heftigste sindsbevægelse lod miss Nelly sig synke om i en stol, mens han blev stående ubevægelig foran hende. Og lidt efter lidt, i løbet af få øjeblikke, der syntes ham en evighed, vågnede han til den frygtelige erkendelse af, hvilket indtryk han måtte gøre på hende, som han stod der med hænder, lommer og poser fulde af en anden mands ejendele. En uhyggelig flovhed kom over ham, og skamrødme dækkede hans kinder, da han således så sig grebet på fersk gerning som en almindelig tyveknægt. For hende ville han nu altid være en gemen tyv, en mand, hvis håndtering det var at stikke hånden i andre folks lommer, at opbryde lukkede døre og snige sig ind i nattens mulm og mørke.

Et af urene trillede fra ham ned på gulvet, et andet fulgte efter, og flere af de andre ting gled ud af hænderne på ham, uden at han var i stand til at forhindre det. Så tog han sin bestemmelse, lod resten af det, han stod med i hænderne, falde ned i en stol, tømte sine lommer og kastede posen fra sig.

Det var, ligesom om det lettede hans sind, ligesom han blev mere sig selv overfor miss Nelly. Han gik hen imod hende for at tale til hende, men med en håndbevægelse holdt hun ham

tilbage, rejste sig hurtigt, som grebet af angst, og styrtede ind i den store sal. Portieren faldt til bag hende. Han skyndte sig efter hende. Hun stod derinde og så med forfærdelse, hvorledes salen var hærget af ham og hans bande.

"Klokken tre i morgen skal alt være på plads igen, møblerne tilbage," sagde han hastigt.

Og da hun ikke svarede, gentog han:

"Jeg lover det, inden klokken tre i morgen. Intet i verden skal afholde mig fra at stå ved mit ord ... klokken tre i morgen ..."

Længe blev der ikke vekslet et ord imellem dem. Han turde ikke bryde tavsheden, men måtte i stilhed bære den smerte, som den unge kvindes sindsbevægelse voldte ham. Stadig tavs fjernede han sig langsomt fra hende og tænkte ved sig selv: Bare hun dog ville gå! Bare der intet er, som holder hende tilbage! Bare hun ikke er bange for mig!

Med ét fo'r hun sammen og stammede med gysen:

"Hys! Der kommer nogen!"

Forbavset så han på hende. Man skulle have troet, der nærmede sig en fare for hende.

"Jeg kan ikke høre noget," svarede han, "og om så var ..."

"Nej, De må flygte. Skynd Dem herfra. Løb!"

"Hvorfor dog?"

"Hører De, De må, De skal. Å, skynd Dem!"

Hun ilede hen til portieren og lyttede. Nej, der kom ingen. Måske var det udenfor. Hun lyttede endnu et øjeblik og vendte sig så beroliget om.

Arsène Lupin var forsvundet.

Aldrig så snart havde Devanne opdaget det store tyveri, før han vidste med sig selv, at det var Velmont, der var mester for det, og at samme Velmont ikke var nogen anden end Arsène Lupin. Alt beviste dette, intet beviste det modsatte. På den anden side havde forestillingen om, at det virkelig skulle forholde sig således, ondt ved at fæste rod hos ham. Det var nemlig i og for sig himmelråbende usandsynligt at tænke sig, at Velmont, den bekendte maler, ydermere en god ven af d'Estevan, at han ikke skulle være Velmont, og da chefen for gendarmeriet, som straks blev tilkaldt, indfandt sig på slottet, faldt det end ikke Devanne ind at omtale sin latterlige mistanke.

Der herskede hele formiddagen en grænseløs forvirring på Thibermesnil. Gendarmerne, sognefogeden, politiassistenten fra Dieppe og en del folk fra sognet, alle disse mennesker løb frem og tilbage mellem hinanden i gangene, gården og parken. Og bulderet af de stormende manøvresoldater bidrog i ikke ringe grad til at meddele hele sceneriet et malerisk præg.

De første undersøgelser gav intet resultat. Intet vindue var knust, ingen dør sprængt. Hele flytningen måtte utvivlsomt være foregået ad den hemmelighedsfulde gang; men intet steds var der noget usædvanligt at bemærke, hverken på tæpperne på gulvet eller omkring på væggene. Der var blot én eneste ting, som afgjort mindede om Arsène Lupin og hans spøgefulde indfald: Bogen fra det sekstende århundrede med slottets historie var stillet på plads igen, og ved siden af den var stillet en anden bog, der viste sig at være det fra Nationalbiblioteket bortkomne eksemplar.

Lidt før tolv kom officererne. Devanne modtog dem velfornøjet; hvor ærgerligt og betydeligt tabet af de forskellige kunstskatte end var, var det nemlig ikke større, end at hans meget betydelige formue dog tillod ham at se fremtiden ubekymret i møde. Hr. og fru d'Androl og miss Nelly sluttede sig til selskabet, der blev præsenteret, og man skulle lige til at gå til bords, da det viste sig, at der manglede en af gæsterne: Velmont. Kom han mon ikke?

Sandsynligvis ville hans udebliven på ny have vakt Devannes mistanke. Så vidt kom det imidlertid ikke, idet Velmont på slaget tolv trådte ind, hilst af et overraskelsens udbrud fra Devanne.

"De her!"

"Ja, er jeg ikke præcis?"

"Jo, men det ville ikke have forbavset nogen, hvis De ovenpå den anstrengende nat, De må have haft, ikke havde kunnet være slet så præcis. De har vel hørt nyheden?"

"Nej da! Hvilken nyhed?"

"De har begået indbrud på mit slot i nat."

"Hvad må jeg høre!"

"Ja, som jeg siger. Men byd nu miss Underdown Deres arm og lad os komme til bords. De tillader, frøken ..."

Slået af den unge piges tydelige forvirring brød han af midt i sætningen, men tilføjede hurtigt:

"Å, det er sandt, De har jo engang rejst sammen med Arsène Lupin, netop den gang han blev taget, og studser nu ved synet af den slående lighed mellem hr. Velmont og den celebre forbryder."

Frøkenen svarede ikke, men modtog rødmende den smilende Velmonts arm, som han med et dybt buk bød hende, hvorefter han førte hende til bords.

Ved frokosten blev der ikke talt om andet end Arsène Lupin, om møblerne, han havde stjålet, om den underjordiske gang og Sherlock Holmes. Først ved slutningen af måltidet, da samtalen gled over på andre emner, blandede Velmont sig i konversationen, snart vittig, snart alvorlig, snart fuld af ånd, snart af ord, og alt, hvad han sagde, syntes han at sige i den hensigt at fange sin unge borddames interesse. Men hun sad aldeles hensunken i sine egne tanker og hørte næppe et ord af det hele.

Kaffen blev budt om på en veranda, der lå med udsigt over den indre slotsgård og et haveanlæg i fransk stil, som flankerede hovedbygningen. Midt på plænen derinde stod regimentsmusikken og spillede, og i parkens gange myldrede det med bønder og soldater.

Nelly tænkte kun på det løfte, Arsène Lupin havde givet hende. "Jeg lover det, inden klokken tre i morgen," havde han sagt. Kunne han holde det? Viserne på det store slotsur ovre i den anden fløj stod på tyve minutter i tre. Uafladeligt måtte hun se derop; hun kunne ikke lade være. Og af og til kastede hun også stjålne blikke til Velmont, som sad og vuggede sig i ro og mag i en polstret gyngestol.

Ti minutter i tre! Fem minutter! Bævende forventning hvilede knugende over den unge kvinde. Kunne det tænkes, at miraklet virkelig ville ske, ske til det bestemte klokkeslæt, mens gården, slottet og hele egnen vrimlede af mennesker, og selve

prokurøren og undersøgelsesdommeren havde taget sagen op til behandling?

Arsène Lupin havde jo givet et højtideligt løfte. Det sker vel, når han har sagt det, tænkte hun, betaget, som hun var, af denne mands imponerende viljestyrke og målbevidsthed. Og et øjeblik efter stod det allerede for hende, som om det ikke var et under, der skulle fuldbyrdes, men en ganske naturlig begivenhed, som skulle foregå på selvfølgelig vis.

Deres øjne mødtes et sekund. Hun rødmede og vendte hovedet bort.

Tre! Et slag! To slag! Tre! Velmont tog sit ur op, så over på slotsuret og stak atter sit ur i lommen. Der gik et minut måske. Så skiltes mængden dernede i gården til begge sider og gjorde plads for et par vogne, som kom kørende ind gennem porten, hver med to heste for. Det var to af den slags bagagevogne, som i reglen følger med militære afdelinger og transporterer officerernes og soldaternes tøj. De holdt foran trappen, og en kvartersunderofficer sprang ned fra bukken på den forreste og spurgte efter hr. Devanne.

Devanne gik derned og fandt under de dækkende presenninger sine møbler, malerier og øvrige ejendele i den bedste orden og omhyggeligste indpakning. På hans spørgsmål forklarede underofficeren, at han af den tjenstgørende adjudant samme dags morgen havde modtaget den skriftlige ordre, som han samtidig fremviste, og som gik ud på, at 4. Bataljons 2. Kompagni ville have på et nærmere betegnet sted i skoven ved Arques at afhente en del genstande efter den i ordren meddelte fortegnelse og bringe disse til hr. Georges

Devanne på Thibermesnil samme dags eftermiddag klokken tre. Undertegnet: *Oberst Beauvel*.

"På det opgivne sted," meddelte underofficeren videre, "stod det hele parat til at flytte med, på selve vejen, uden en smule opsyn. Det fandt jeg nok lidt mistænkeligt, men ordren var jo ikke til at tage fejl af."

En af officererne så nøjere på underskriften. Den var falsk, men aldeles glimrende efterlignet.

Musikken var hørt op med at spille. Bagagevognene blev aflæssede, og møblerne stillet ind på plads. Under travlheden med alt dette blev miss Nelly alene tilbage på verandaen. Hun var opfyldt af alvorlige tanker, som trængte ind på hende i forvirrende mangfoldighed og fyldte hendes unge sind med vemod. Pludselig så hun Velmont komme. Hun ville helst undgå et møde, men kunne ikke slippe bort ad anden vej end den, han kom af. Så blev hun stående midt i den strålende sol, der legede i hendes gyldne hår.

"Jeg har holdt det løfte, jeg gav Dem i nat," hørte hun en hviskende stemme sige.

Arsène Lupin stod ved hendes side, og hun var ene med ham.

"Jeg har holdt mit løfte fra i nat," gentog han ligesom bønligt.

Han ventede et ord til tak eller i det mindste en håndbevægelse til tegn på, at hun erkendte rigtigheden af hans bemærkning. Men hun tav. Hun rørte sig ikke.

Denne ringeagt opirrede ham, på samme tid som han med smerte indrømmede for sig selv, at det svælg, som nu, da miss Nelly kendte hele sandheden, skilte ham fra hende, var uhyre stort og uoverstigeligt. Han ønskede inderligt at kunne retfærdiggøre sig, finde undskyldninger, påpege, hvad krækt og

godt han havde udrettet i sit liv; men endnu før det første ord var kommet over hans læber, forstod han, hvor vanvittigt et forsøg derpå ville være – og hvor krænkende for hende.

"Hvor fortiden ligger langt tilbage," udbrød han med næppe hørlig stemme, mens mindernes oprørte flod skyllede ind over ham. "Husker De de herlige timer på *Provence*'s dæk? Jeg ser Dem for mig. De havde ligesom i dag en rose i håret, en matfarvet rose som den, De nu bærer. Jeg bad Dem om den ... De syntes ikke at høre min bøn ... men da De var gået ... fandt jeg rosen ... som De ... havde glemt. Og *den* beholdt jeg ... gemte den ..."

Miss Nelly talte stadig ikke. Hun så ud, som om hun i tanken var langt borte og intet hørte af hans lidenskabelige tale.

"Gemte den," vedblev Lupin, "til minde om de timer, som heller ikke De har glemt. Tænk Dem tilbage til den tid. Å, jeg beder Dem, lad alt, hvad De nu ved, svinde bort af Deres tanke. Lad mig igen være ham fra de dage, ikke ham, De så i nat. Å, se på mig, blot en eneste gang, blot et nu, som De så på mig den gang. Å, gør det ... jeg beder Dem ... jeg *er* den samme."

Hun slog øjnene op, som han havde bedt om, og så på ham. Og uden et ord pegede hun på en ring, han bar på sin finger, og som var vendt således, at man ikke kunne se stenen, der bestod af en ualmindelig smuk rubin.

Arsène Lupin skammede sig for anden gang. Ringen tilhørte Georges Devanne.

"Ja, De har ret, desværre," udbrød han med et bittert smil. "Den, jeg er, den *er* jeg, nu og altid. Arsène Lupin er og bliver kun Arsène Lupin, og De og han kan end ikke have et minde til

fælles. Tilgiv mig, jeg burde for længst have indset, at blot det, at jeg opholder mig i Deres nærhed, er en fornærmelse."

Han trak sig et par skridt tilbage og tog sin hat af, mens miss Nelly rank gik ham forbi. Det arbejdede i ham; han brændte efter at holde hende tilbage, efter at kaste sig bedende for hendes fod. Men modet svigtede ham, og han nøjedes med at følge hende med øjnene, som han havde fulgt hende den dag for længe, længe siden, da hun gik over landgangsbroen ovre i Amerika. Nu forsvandt hun ind ad døren til havestuen, og hendes fine skikkelses omrids tegnede sig for sidste gang for hans blik. Han så hende aldrig mere.

Der drev en sky for solen. Som tabt stod Arsène Lupin endnu og stirrede efter den bortdragne. Da for han pludselig sammen. På havebordet, som Nelly havde stået og støttet sig til, lå rosen, den matfarvede rose, som han ikke havde turdet bede hende om. Var den glemt mon, også den? Var den virkelig glemt, eller var det med forsæt, at hun havde ladet den ligge til ham?

Han greb den med begær. Kronbladene faldt af og dryssede sagte til jorden. Han samlede dem op, et for et, som relikvier.

"Så har jeg vel ikke mere at gøre her," udbrød han hen for sig selv. "Lad mig da tænke over tilbagetoget. Når først Sherlock Holmes begynder at optræde på skuepladsen, bliver det måske en farlig sag at ville spille med."

Der var ingen folk i parken mere. Kun ved den lille pavillon lige inden for indgangen stod der en klynge gendarmer. Lupin smuttede ind i buskadset, klatrede over muren og begav sig på vej til banegården ad en sti, der snoede sig ind mellem markerne. Han havde vel gået en ti minutters tid, da han kom

ind i en kløft, hvor vejen, der gik imellem to høje skrænter, blev ganske smal, og netop som han var kommet et lille stykke ind på denne hulvej, mødte han en mand, der altså skulle den modsatte vej.

Det var en mand på et halvt hundrede år, velvoksen, stærkt bygget, med glatbarberet ansigt og i en dragt, der røbede udlændingen. I hånden havde han en tung stok og på ryggen en bekvem rejsepose.

"Undskyld, er det vejen til slottet?" spurgte han med en ganske svag, engelsk accent, idet han strøg tæt forbi Lupin.

"Ja, det er lige ud, indtil De når muren omkring parken. Så til venstre. De er ventet med længsel."

"Så?"

"Ja, min ven Devanne fortalte os i går, at De skulle komme."

"Det er værst for hr. Devanne, hvis han har sagt ret meget."

"Det er mig en ære og fornøjelse at være den første, der byder Dem velkommen hertil. Sherlock Holmes har ingen ivrigere beundrer end mig."

Der var i hans stemme, da han sagde dette, en vis ironisk biklang, som han straks fortrød. Sherlock Holmes fikserede ham nemlig skarpt fra top til tå, med et blik så hvast og gennemborende, at Arsène Lupin fik en fornemmelse af, at han nu var gennemskuet og afsløret i langt højere grad end nogen sinde på noget portræt. Billedet er taget, tænkte han i sit stille sind. Overfor det menneske kan jeg spare mig mine forklædninger. Men Gud ved, om han har genkendt mig!

De skulle til at hilse farvel, da der lød trampen af travende heste og klirren af våben. Det var gendarmerne. De to mænd måtte trykke sig op imod skrænten for at give plads for

rytterne, der imidlertid godt og vel slap forbi, omend det varede temmelig længe, da de jo på grund af stiens snæverhed måtte ride en og en.

"Alt afhænger af, om han har genkendt mig eller ej," tænkte Lupin videre. "Har han, ligger det jo lige for, at han benytter sig af tilfældet. Situationen er slet ikke morsom."

Da den sidste gendarm var redet forbi, trådte Sherlock Holmes atter ud på vejen og børstede uden at sige noget snavset af sit tøj. Remmen til hans tværpose var kommet til at hænge fast i en busk, men Arsène Lupin skyndte sig at gøre den klar. På ny mønstrede de hinanden, og hvis nogen havde set dem i dette øjeblik, ville han have nydt synet af det første møde mellem disse to lige ejendommelige mænd, som begge sad inde med sjældne evner, der hævede dem langt over flertallet af deres samtidige, og som begge, netop i kraft af deres særlige, men vidt forskellige anlæg, fra naturens hånd var udset til at bekæmpe hinanden.

"Mange tak for Deres elskværdighed," sagde englænderen.

"Ingen årsag," svarede Lupin.

Og dermed skiltes de. Lupin fortsatte sin vandring mod stationen, Sherlock Holmes sin mod slottet. – –

Prokurøren og undersøgelsesdommeren var allerede taget af sted efter foreløbig at have sluttet deres resultatløse undersøgelser, og Sherlock Holmes ventedes med den nysgerrighed, der i betragtning af hans ry kun var rimelig. Man blev ikke så lidt skuffet ved at se, at han lignede et almindeligt menneske. Enhver især havde jo dannet sig sin forestilling om hans aparte ydre. Der var intet romanhelteagtigt ved ham, intet

af den gådefulde, djævelske fremtoning, som tanken på Sherlock Holmes uvilkårligt foregøgler os.

"Ah, er det Dem, mester! Det var godt, De endelig kom," udbrød Devanne med overdreven hjertelighed. "Jeg har længe glædet mig til at skulle gøre Deres bekendtskab. Ja, det er mig næsten en tilfredsstillelse, at det, der er sket her, har nødvendiggjort Deres nærværelse. Men, sig mig, hvorledes er De kommet hertil?"

"Med toget."

"Å, hvor det var kedeligt, jeg ikke vidste det. Mit automobil kunne da have hentet Dem på stationen."

"Nå, ja! Officiel ankomst med trommer og piber! Hvorfor ikke?" brummede englænderen. "Det ville nok have lettet mig arbejdet."

Denne alt andet end opmuntrende tiltale var nær ved at bringe Devanne lidt ud af fatning. Han tvang sig dog til at tage det fra den gemytlige side og svarede med et smil:

"Ja, arbejdet er nu heldigvis blevet ikke så lidt lettere, end mit brev gav det udseende af."

"Hvorledes det?"

"Jo, tyveriet har fundet sted i nat."

"Hvis De ikke havde talt om, at jeg skulle komme, hr. Devanne, er der en vis sandsynlighed for, at indbruddet ikke *ville* have fundet sted i nat."

"Hvornår da?"

"I morgen eller senere."

"Og hvad så?"

"Så var Arsène Lupin gået i fælden."

"Men mine møbler ..."

"Ja, dem havde De fået lov at beholde."

"Det er netop det, jeg vil sige, at mine møbler er her igen."

"Her?"

"Ja, de blev bragt tilbage i eftermiddags klokken tre."

"Af Lupin?"

"På to militære bagagevogne."

Sherlock Holmes trykkede hatten fast på hovedet og lagde sin rejsepose til rette på ryggen.

"Men hvad vil De nu?" spurgte Devanne forskrækket.

"Gå."

"Hvorfor?"

"Deres møbler er, hvor de skal være, og Arsène Lupin er væk. Her er altså ikke noget for mig at gøre."

"Jo, jeg har skam i høj grad brug for Deres bistand. Hvad der er sket her sidste nat, kan ske igen i nat, eftersom vi jo endnu er uvidende om hovedsagen, nemlig den måde, hvorpå Arsène Lupin er kommet ind og ud, og grunden til at han efter nogle timers forløb fandt på at bringe sit bytte tilbage."

"Nå, det ved De ikke noget om!"

Tanken om en uopdaget hemmelighed stemte Sherlock Holmes mildere.

"Ja, ja, lad os så se at få det opklaret," tilføjede han, "men helst hurtigt og uden tilskuere."

Disse ord havde en tydelig adresse til de tilstedeværende, som lod Devanne og englænderen gå alene ind i salen. I korte, knappe sætninger, som syntes bygget, længe før de blev anvendt, udspurgte Holmes Devanne om selskabet den foregående aften, om hvem der havde været med, og hvem der i øvrigt befandt sig på slottet. Derpå undersøgte han de to gamle

bøger, sammenlignede planerne over den underjordiske gang og lod Devanne flere gange gentage de af fader Gélis opsporede citater.

"Omtalte De i går for første gang De to citater?" spurgte han.

"Ja."

"Har De aldrig før gjort Horace Velmont opmærksom på dem?"

"Nej, aldrig."

"Godt. Lad Deres automobil gøre klart. Jeg rejser om en time."

"Om en time?"

"Ja, længere tid har Arsène Lupin ikke brugt om at løse det problem, De i går stillede ham."

"Jeg! ... Stillet ham!"

"Ja, Arsène Lupin og Velmont er en og samme person."

"Tænkte jeg det ikke nok! Den slyngel!"

"Ja, i går aftes ved titiden gav De Lupin den nøgle til gåden, som han manglede, og som han uger igennem havde søgt efter. I løbet af natten har han haft tid nok til at samle sin bande og udplyndre Deres slot. Jeg sætter en ære i at være mindst lige så hurtig i vendingen."

Han gik et par gange frem og tilbage i salen, dybt grundende, satte sig så ned, kastede det ene ben over det andet, strakte dem langt fra sig og lukkede øjnene, mens Devanne ganske forbløffet stod og så til. Sover han mon? tænkte han. Eller grubler han?

For alle tilfældes skyld ville han gå ud og give sine ordrer. Da han kom ind igen, fandt han Holmes liggende neden for det par

trappetrin, der var imellem tårnsalen og galleriet. Han lå på knæ og undersøgte ivrigt tapetet.

"Hvad er dér?"

"Se her! Pletter fra et vokslys ..."

"Ja, og ganske friske er de, min sandten ..."

"De kan finde flere af samme slags oven for trinnene og særlig henne omkring det glasskab, som Arsène Lupin har opbrudt, og hvis indhold han har hældt ud i den lænestol."

"Og deraf slutter De?"

"Intet. Alle disse omstændigheder ville dog utvivlsomt kunne oplyse os om grunden til, at Deres møbler blev bragt tilbage; det er imidlertid en side af sagen, som jeg ikke har tid til at komme ind på. Det vigtigste er jo også, at vi finder den underjordiske gang ..."

"Jamen, tror De, De ..."

"Jeg tror ikke, jeg ved. Der ligger jo et kapel en godt hundrede meter fra slottet her, ikke?"

"Jo, ruinerne af et kapel, hvor i sin tid hertug Rollon blev begravet."

"Sig til Deres chauffør, at han skal holde med automobilet og vente på os der udenfor."

"Min chauffør er endnu ikke kommet tilbage. Jeg får besked, når han kommer ... Efter hvad jeg kan forstå, må De altså være af den formening, at den underjordiske gang munder ud i kapellet. Hvorpå støtter ..."

"Vær så god at skaffe mig en stige og en lygte," faldt Holmes ham brat i talen.

"Nå, De skal bruge en stige og en lygte?"

"Formodentlig, siden jeg beder om det."

Lidt krænket over dette korte, uhøflige svar gik Devanne hen og ringede, og et øjeblik efter blev det forlangte bragt ind.

Nu fulgte ordrerne slag i slag, rammende og kortfattede, som ved en militær øvelse.

"Sæt stigen op mod reolen, til venstre for ordet Thibermesnil."

Devanne rejste stigen, mens englænderen vedblev:

"Længere til venstre ... så lidt til højre ... Godt! Gå så derop! Alle bogstaverne træder jo frem fra væggen? Ikke?"

"Jo."

"Lad os så se lidt på H'et. Kan det drejes til nogen af siderne?"

Devanne rokkede ved H'et.

"Ja, min sandten, det drejer sig," udbrød han forbavset. "Se, en kvart omdrejning til højre! Hvor har De fået det opsnuset?"

"Kan De nå R'et derfra, hvor De står?" spurgte Sherlock Holmes uden at indlade sig på nogen forklaring. "... Ja, det går! Bevæg det flere gange på samme måde, som De gør med et dørgreb, når De lukker en dør op og i."

Devanne bevægede R'et, og til sin umådelige forbavselse hørte han inde bag væggen en lyd, som når en dørklinke slås fra.

"Godt," udbrød Sherlock Holmes. "Så kommer jeg til at bede Dem flytte stigen over på den anden side, altså bag ved ordet Thibermesnil ... Fortrinligt! ... Så, hvis jeg nu ikke er forkert underrettet, men alt går som det skal, må L'et være til at lukke op som en lem."

Helt højtidelig til mode tog Devanne fat om L'et, der ganske rigtigt åbnede sig. Men i det samme faldt Devanne ned ad stigen, idet hele det stykke af reolen, som ordet Thibermesnil

spændte over, pludselig svingede rundt om sig selv og åbenbarede nedgangen til den underjordiske gang.

"Stødte De Dem?" spurgte Sherlock Holmes i en ligegyldig tone.

"Å, nej," svarede Devanne og rejste sig. "Jeg kom heldigvis ikke noget til, men jeg blev aldeles lamslået, må jeg indrømme ... Disse bogstaver, der er til at bevæge ... dette underjordiske svælg ..."

"Ja, da stemmer det dog alt sammen godt nok med Sullys citat."

"Hvorledes?"

"Jo, H'et drejer sig, R'et rasler, og L'et åbner sig. Det var netop på den måde, det gik til, at Henrik den fjerde kunne modtage frøken de Tancarville på en så usædvanlig tid."

"Jamen Ludvig den Sekstende?" spurgte Devanne, endnu ganske betaget.

"Ludvig den Sekstende var jo en dygtig låsesmed. Jeg har læst en hel lille afhandling om det emne, som tilskrives ham. Formodentlig var det tænkt som en særlig opmærksomhed, når slottets ejer bekvemmede sig til at vise kongen dette vidunder af mekanisk snilde. For ikke at glemme løsningen skrev kongen så: 2-6-12, det vil sige H-R-L, det andet, det sjette og det tolvte bogstav i ordet Thibermesnil."

"Ja, rigtigt. Nu begynder det virkelig at gå op for mig ... Der er bare én ting ... For se, selv om jeg kan begribe, hvorledes man kommer ud af denne sal, er det mig dog umuligt at forstå, hvorledes Lupin er kommet herind. Det må De nemlig vel erindre, at han kom udefra."

Sherlock Holmes tændte lygten og gik nogle skridt ind i den underjordiske gang.

"Her skal De se," udbrød han, "hele mekanismen er synlig her ligesom værket i et ur, når man åbner bagkapslen. Alle bogstaverne står her i omvendt orden. Lupin har altså kun behøvet at sætte dem i bevægelse her indefra."

"Hvor kan De nu vide det?" spurgte Devanne, "der nu også befandt sig i den underjordiske gang."

"Jo, hvis De vil se her, denne olieplet! Lupin har naturligvis tænkt sig, at maskineriet var blevet rustent, som det jo også er, og har sørget for at tage smørelse med," forklarede Sherlock Holmes med tydelig anerkendelse i tonen.

"Men han må altså også have kendt den anden udgang."

"Ja, som jeg kender den. Kom med."

"Ned i den mørke gang?"

"Ja, er De bange?"

"Nej, men er De vis på, vi kan finde frem?"

"Ja, med lukkede øjne."

De steg først tolv trin ned, så tolv til og endnu to gange tolv. Derpå kom de ind i en lang gang med murede vægge, der var lappede hist og her, men dog ikke var mere tætte, end at vandet sivede ind mange steder, så at gulvet var temmelig fugtigt.

"Vi går under voldgraven," bemærkede Devanne, alt andet end hyggelig til mode.

Gangen endte i en trappe på først tolv trin, så atter tre gange tolv, og møjsommeligt steg de opad, indtil de stod i et lille rum, der var hugget ud i selve klippen. Der havde vejen ende.

"Hvad pokker," brummede Sherlock Holmes, "her er jo kun de nøgne mure. Det begynder at blive mindre morsomt."

"Mon ikke vi skulle vende om?" mumlede Devanne. "Oprigtigt talt, jeg kan ikke indse det nødvendige i, at vi får mere at vide. Nu er jeg for min part tilfreds."

Englænderen gik ikke nærmere ind på Devannes bemærkninger, men fortsatte sine undersøgelser af hulen. Pludselig udstødte han et lettelsens suk. Oppe over hovedet på dem fandtes den samme mekanisme som ved indgangen i tårnsalen. De havde blot at bevæge de tre bogstaver, og en granitblok veg langsomt til side. På overfladen var det netop ligstenen over hertug Rollon, og ordet Thibermesnil stod prentet på den i ophøjede bogstaver ligesom over reolen. De stod nu, som englænderen havde forudsagt, i det lille forfaldne kapel.

"Man kommer til Gud, altså til kapellet," forklarede Holmes med henblik på citatets sidste ord.

"Det er ikke til at forstå," udbrød Devanne, betaget af Sherlock Holmes' skarpsyn og lynsnare opfattelsesevne, "det er ikke til at forstå, at denne beskedne antydning har været Dem nok."

"Å, kære, den har ikke blot været mig nok; den har været ganske og aldeles overflødig. Nationalbibliotekets eksemplar, husker De måske, er den underjordiske gang aftegnet som løbende mellem to punkter, hvoraf det ene anskueliggøres ved en cirkel, tårnet, det andet ved et kors, kapellet. Dette sidste er De næppe vidende om, eftersom korset står så utydeligt, at det kun kan ses gennem en lup. For mig var der ingen tvivl om, at det måtte forholde sig, som vi nu har set, at det gør."

"Det er ufatteligt," udbrød den fortumlede Devanne, som næppe ville tro sine egne øren. "Det er aldeles forbavsende og

dog så uhyre simpelt. Hvor kan det være, at aldrig nogen er trængt til bunds i dette mysterium?"

"Det kommer af, at ingen nogen sinde har forstået at sammenstille de tre-fire hovedmomenter, nemlig de to bøger og de to citater. Ingen har gjort det undtagen Lupin og jeg."

"Jo – også præsten og jeg," indvendte Devanne. "Vi har vidst lige så meget som De, og dog ..."

"Hr. Devanne," afbrød Holmes ham med et smil, "det er ikke hver mands sag at gætte gåder."

"Men jeg har søgt i ti år, og De brugte måske ti minutter!"

"Vanen, kære!"

De gik ud af kapellet.

"Nå, der holder jo automobilen og venter på os," udbrød englænderen.

"Men det er jo min!"

"Ja, det er det vel. Men, sig mig, Deres chauffør var jo ikke kommet tilbage?"

"Nej, og jeg forstår heller ikke ... Hør, Edouard, hvem har givet Dem ordre til at køre her om?"

"Det var hr. Velmont."

"Hr. Velmont! Har De da mødt ham?"

"Ja, lige ved stationen, og han sagde, jeg skulle køre hen og vente på herren ved kapellet."

"Hvorfor her?"

"Jo, for her skulle jeg hente herren og ... herrens ven."

Devanne og Sherlock Holmes så på hinanden.

"Å, han har kunnet sige sig selv, at gådens løsning ville være legeværk for Dem," mente Devanne. "En fin kompliment!"

Et tilfreds smil spillede på detektivens smalle læber. Komplimenten smigrede ham.

"Det er en mand," udbrød han og nikkede. "Det så jeg ved første blik."

"Har De set ham?"

"Ja, vi gik lige forbi hinanden på vejen hertil."

"Og De vidste, det var Horace Velmont, eller Arsène Lupin ville jeg sige?"

"Nej, men jeg kom hurtigt efter det. Hans tonefald var mig så spydigt."

"Og De lod ham gå?"

"Ja, det gjorde jeg, endda jeg havde alle trumfer på hånden. Der red en deling gendarmer forbi, mens vi stod og talte sammen."

"Du forbarmende Himmel! Det var dog ellers en lejlighed, som måske ikke så snart kommer igen."

"Nej, det er sandt," svarede englænderen stolt; "men netop når kampen står mod en mand som Arsène Lupin, benytter Sherlock Holmes sig ikke af lejligheden. Den fremkalder han selv."

Klokken var imidlertid blevet mange, og da Lupin nu havde været så udsøgt opmærksom at sende automobilen, var det bedst at benytte det med det samme. Devanne og Sherlock Holmes satte sig op i det magelige køretøj og lod chaufføren sætte det i bevægelse. Rask fløj de ud ad vejen forbi marker og træer og nød den herlige udsigt over landskabet. Bedst som de sad, blev Devanne opmærksom på en lille pakke, der var stukket i lommen på en af kapperne.

"Hvad er dette her? En pakke. Til hvem? Men den er jo til Dem."

"Til mig?"

"Ja. Hr. Sherlock Holmes, fra Arsène Lupin. Vil De se, det står der."

Englænderen tog pakken og åbnede den. Det var et ur.

"Hvad satan!" udbrød han og stampede forbitret i vognbunden.

"Det er jo et ur," sagde Devanne. "... Nå, det er måske ..."

Englænderen svarede ikke.

"Hvad må jeg se! Det er jo Deres eget ur," vedblev Devanne. "Arsène Lupin sender Dem Deres ur tilbage. Men så må han jo have stjålet det fra Dem. Arsène Lupin stjålet *Deres* ur! Ha, ha, det er genialt, det er storstilet. Ha, ha! Ja, De må undskylde mig, men jeg synes på ære, det er forfærdelig morsomt."

Og han lo af fuld hals uden noget forsøg på at beherske sig.

"Ja, dét er en mand," udbrød han med overbevisning, da han omsider havde lét af.

Englænderen sad som forstenet. På hele vejen til Dieppe sagde han ikke et ord, men sad og stirrede stift på det forbiflyvende landskab. Hans tavshed var mere uhyggelig, end om han havde skummet af raseri.

Først på banegården sagde han med en stemme, hvori der ikke var vrede, men sammentrængt viljestyrke:

"Ja, dét er en mand, en mand, på hvis skulder jeg med glæde ville lægge den hånd, jeg nu rækker Dem, hr. Devanne. Jeg har den tanke, at Arsène Lupin og Sherlock Holmes skal mødes endnu en gang. Ja, verden er ligefrem for lille til, at de ikke skulle mødes igen. Og den dag ..."

Om "Gentlemantyven Arsène Lupin"

Forfatter: Maurice Leblanc (1864-1945).
Org.titel: *Arsène Lupin, gentleman cambrioleur*. Første udgaver i månedsbladet *Je sais tout* juli 1905-juli 1906, samlet bogudgave på forlagetÉditions Pierre Lafitte, Paris 1907.
Denne udgave efter: *Arsène Lupin. Gentlemantyven.* Paa Dansk ved S. Prahl. Gyldendalske Boghandel – Nordisk Forlag, København 1908.
Oversætter: Samuel Prahl (1863-1928).
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter omslagsmotiv af en anonym kunstner fra den danske udgave Gyldendal 1922.

ISBN 978-87-7979-824-3

2. ebogsudgave, erstatter ISBN 978-87-7979-739-0

www.ebib1800.dk

